

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ကမ္မဗလ တင့်တယ်

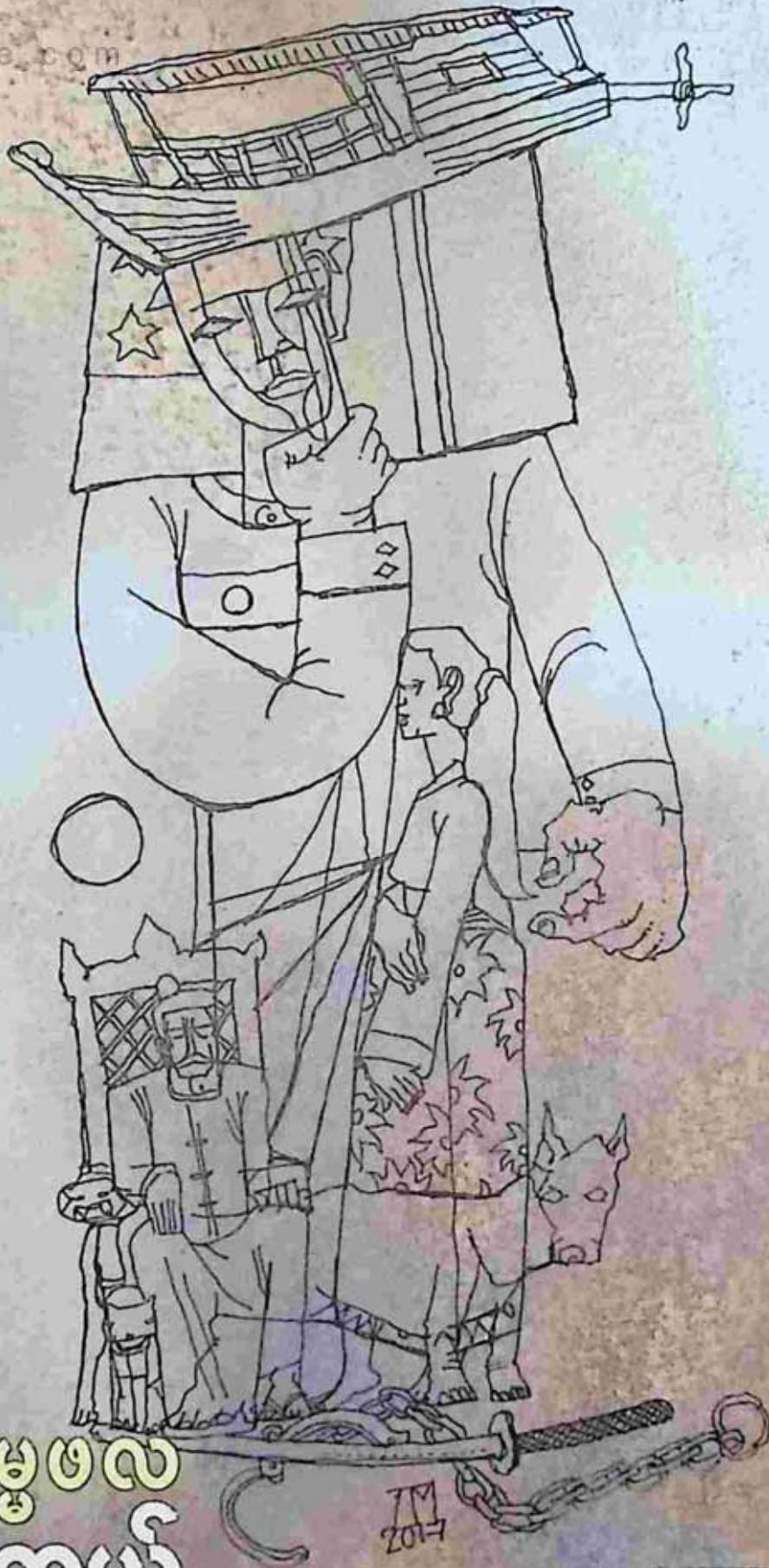

နော်ရီ
၂၀၁၄
၁၇

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

mgype.com

mgyoe.com

ကမ္ဘာလ
တိုက်

FIC0100
3,500.00 KS

ကမ္ဘာ့လူ့ တစ်စုတည်း

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ဇော်မောင်

စာမူကိစ္စမှာ ၂၅၀ မူကိစ္စမှာ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ခပ်လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၈ ဇန်နဝါရီလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၉၈ မြဝတီစာပေတိုက်၏ စတုတ္ထအကြိမ်မူ။

ရောင်းဈေး ၃၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ကမ္မဗလ မ တင့်တယ်

မြန်မာ့ပြန်လုပ်ငန်းစဉ် ၂၀၁၁

ဆရာတက်တိုး ခင်ဗျား

ဆရာ ခိုင်းထားသည့်အတိုင်း မမှီးဘဲ ပင်ကိုထွက်
ဤဝတ္ထုကို ရေးသား၍ တင်ဆက်ပါသည်။

တင့်တယ်
၂၈-၆-၅၁

ကမ္မဗလနှင့် နှစ်လေးဆယ်ခရီး

“အင်း ... နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်တောင်မှ ရှိသွားပြီကိုး”

ကျွန်တော်က ဤကဲ့သို့ တွေးလိုက်မိသည်။ အမှတ်မထင် နေခဲ့သဖြင့် သည်အချက်ကို ကျွန်တော် ယောင်၍မျှပင် မတွေးခဲ့မိဘူးလေ၊ မှန်ပါ၏။ ကျွန်တော်၏ စာရေးသက် အချိန်တာသည် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်တင်းတင်း ပြည့်ရုံမျှသာမက စွန်းထွက်၍ပင် လာနေပြီ ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ ကလောင်သက်တမ်းကို မိမိ ဤကဲ့သို့ ပြန်လည် မျှော်မှန်း ကာ ကြည့်လိုက်မိသည်မှာကား အခြားကြောင့် မဟုတ်၊ ထုတ်ဝေသူများက ကျွန်တော်ရေးခဲ့ဖူးသော ‘ကမ္မဗလ’ ဝတ္ထုကို ပြန်လည် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရန် ဆွေးနွေးခဲ့စဉ်က ‘ဆရာ စာ စပြီးတော့ ရေးတာ ဘယ်နှစ်ကလဲ’ ဟု မေး ကြသည်။ ကျွန်တော်က “အေးဗျ ... ကျွန်တော် စာ စပြီးတော့ ရေးတာဟာ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သားလောက်ကတည်းကပါပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ အပြင်စာကို ဖတ်တဲ့ ဝါသနာ စပြီး စွဲနေပြီလေ ... ‘ကြည့်တော်မူ’ မဂ္ဂဇင်း ခေတ်ရဲ့ နောက်ပိုင်း ... ‘ဒဂုန်’ မဂ္ဂဇင်းနဲ့ ‘ကဝိမျက်မှန်’ မဂ္ဂဇင်း အပြိုင်အဆိုင် ကျဲနေကြတဲ့ ခေတ်တုန်းကပေါ့၊ အဲ ... လေး ငါးနှစ်လောက် အပြင်စာကို စွဲလာခဲ့တော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ ... တော်လွန်းအားကြီး၍ ကိုယ်တိုင်ရေး ချင်တဲ့ စိတ်က ပေါ်ပေါက်လာစမြဲပေပဲ ... ဟု ဖြေလိုက်မိသည်။

အမှန်အတိုင်း ခန့်မှန်းချက် ထုတ်ရပါလျှင် ကျွန်တော် စာတိုစာစ ကလေးများကို ရေးသားနေခဲ့သည်မှာကား ခုနစ်တန်း ကျောင်းသားကလေး အရွယ်ကပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘယ်စာပေတိုက်ကိုမှ ပို့ဖြစ်သည် ပို့ရ စကောင်းမှန်းလည်းမသိ၊ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်၏ စိတ်ကစားခြင်း သက်

သက်မျှသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်၍လာရန် စိတ်ကူးမျှ မထည့်ခဲ့။ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာရန် ရည်ရွယ်ချက်လည်း မရှိ၊ ကြိုးလည်း မကြိုးစားခဲ့။

သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ကျောင်းစာမှအပ ဖြစ်သော အပြင်စာတွေကို ကျွန်တော်သည် မြန်မာစာကို ကောင်းကောင်း ဖတ်တတ်သော အရွယ်လောက်က စတင်၍ ကျွန်တော် ဖတ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း စာဖတ်ကျင့်ရလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကောက်ရိုးမပေါက် မြက်မပေါက်ဟု ဆိုရမလောက်ပင် ငရုတ်သီး ကြက်သွန်ထုပ်သော စက္ကူပေါ်က စာများအထိ ဖတ်လာသည်။ ကျွန်တော် စာစွဲလာပြီ ဆိုပါစို့။

ဤအဆစ်အပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် စာဖတ်ဝါသနာပါသူ ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်၏အိမ်တွင် ယာယီအားဖြင့် နေထိုင်ရန် အကြောင်းဖြစ်လာသည်။ ဒေါ်ကြီးသည် သင်္ဂြိုဟ်ကိုးပိုင်းကျွတ်သူ ဖြစ်သည်။ စာအလွန်ဖတ်သည်။ သူ့အိမ်တွင် စာနယ်ဇင်းတွေ တစ်ပြုံတစ်ခေါင်းကြီး ရှိသည်။ ကျောင်းသားရွယ် ကျွန်တော်နှင့် အပြင်စာတို့ ထိတွေ့လာသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းစာ ကြမ်းပိုးသာမက အပြင်စာ ကြမ်းပိုးပါ ဖြစ်လာသည်။

စာဆိုသည်မှာ တစာစာနေရသည် ဟူ၍ အဆိုရှိသည်။ ကျောင်းစာနှင့် ပတ်သက်သော အဆိုဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ အဖို့တွင်မူကား ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ခုနစ်တန်းအရွယ် ကျောင်းသားကလေး ဘဝလောက်ဆီကပင်လျှင် ကျောင်းစာကို တစာစာ နေခဲ့သည်သာမက အပြင်စာကိုပါ တစာစာ စတင်၍ နေလာခဲ့သည်။

ဖြစ်မြဲထုံးစံအတိုင်းပင် ကျွန်တော် အပြင်စာတွေကို အဖတ်များလာသောအခါ 'စာဖတ်ဝါသနာထုံသည်' ဆိုသော အဆင့်သို့ ကူးပြောင်းမှန်း မသိ ကူးပြောင်းလာသည်။ အပြင်စာတွေကို ဖတ်သည်ထက် ဖတ်၍လာသောအခါ မိမိ ဖတ်သော အပြင်စာမှားတွေကို လက်တည့်စမ်းကာ ရေးကြည့်ချင်သော စိတ်ကလေးက အညွန့်တိုး၍ လာခဲ့လေသည်။

ထိုစိတ်ကလေးသည် ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော့်တွင် တိတ်တိတ်ကလေး ချောင်ခိုကာ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေခဲ့သည် မသိပေ။ စာရေးရာ

၌ သန္ဓေတည်ချိန်သည် အခြားသော သန္ဓေတည်ချိန်များ၏ နည်းတူပင် လျှင် နေ့ရက်နာရီအတိအကျ ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ရန် အလွန် ခဲယဉ်းပါ၏။ တိုတိုကလေးပြောရလျှင် စာဖတ်လျှင် စွဲသောအခါနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် စာရေးချင်သော ဉာဉ်ကလေးကလည်း ကပ်၍ ပါလာသည်ဟု ဆိုပါက အမှန်နှင့် တော်တော်ကလေး နီးစပ်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်ထင်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားကလေးဘဝက ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်လာသည်။ အလားတူစွာပင် တွေ့သမျှ စာတိုစာစတွေကို ဖတ်နေရာက စာမှန်သမျှ ဖတ်စရာချည့်သာဖြစ်သည် ဟူသော အဆင့်ကို ရောက်လာသည်။

ဖတ်လွန်းအားကြီးတော့ ကိုယ်တိုင်ရေးကြည့်ချင်လာသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် တောက်တိုမည်ရ စာကလေးတွေကို ရေးစပြုလာသည်။ ထိုအချိန်အခါက ကျောင်းသင် မြန်မာစာတွင် ကဗျာကိုပါ သင်ရသဖြင့် မတောက်တစ်ခေါက် ကဗျာကလေးတွေကိုလည်း ဆင်ကန်းတောတိုး ရေးစပ်လာသည်။

ပြန်၍ တွေးမိသောအခါ၌ ရယ်ချင်သော စိတ်ကလေး ပေါ်လာပြန်သည်။ မှတ်မိ၍နေပါသေးသည်။ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်ဆီလောက် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ အတိအကျတော့ မမှတ်မိ။

ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်းသားဖြစ်၍နေချိန် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းစာသင်ခန်းများ၌ ပထမအစမ်းစာမေးပွဲ စစ်နေသည်။ ကျွန်တော်က စာဖြေကျောင်းသား ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာမေးခွန်းတွင် ဆရာက ကဗျာအခံတစ်ပိုဒ်ကို ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်၌ ရေးပေးသည်။ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

ကွာတာလီ ဉာဏ်အဆီ မည်မျှသို့ သည်ကမျှော်ပေါ့။

ကွာတာလီ တက်(စ်) ခေါ် သုံးလတစ်ပတ် စာမေးပွဲတွင် တပည့်များ၌ ကဗျာ၏ အဆီ ဉာဏ်ရည် မည်မျှရှိသည်ကို ဆရာက စောင့်မျှော်နေပါပြီ ဟူသော အချက်ကို မြန်မာစာဆရာက ကဗျာအခံပိုဒ် မေးခွန်းကို ရေးသားကာ သင်ပုန်း၌ တင်၍ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ တပည့်များက အအုပ်ပိုဒ်အဖြေကို ဖြည့်၍ ရေးရမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က စာတိုစာစ ပေါက်ကရများကို ဖတ်ထားသူ ဖြစ်သည်။

ကဗျာကိုလည်း သိပ်သိဟန်ကား မဟုတ်၊ တစ်ခုတော့ သိသည်။ ကဗျာရေးလျှင် ကာရန်ပါရမည် ဆိုတာကိုတော့ သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာ၏ အခံပိုဒ်က (ပေါ့) ဆိုသော စကားလုံးကို (အော့) ကာရန်နှင့် အအုပ်ပိုဒ်က အဆုံးသတ်ရမည်ဆိုတာကိုတော့ သိသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်က အအုပ်ပိုဒ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးလိုက်လေသည်။

စာမေးတဲ့ပွဲ- ဘာရေးမတဲ့လဲ- ရပ်စဲပါတော့ ...

အမှန်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကဗျာတွေ ဖတ်သော်လည်း ကဗျာကို (ကာရန်ပါသည်) ဆိုသော အချက်ကလွဲ၍ များများစားစား သိသူမဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် ဆရာ၏ အခံပိုဒ်က (ပေါ့) ကို (တော့) နှင့် အအုပ်ပိုဒ်က အဆုံးသတ်ရမည်ကိုတော့ နားလည်ထားသည်။

ကျွန်တော်၏ အဖြေလွှာကို ကြည့်ကာ ဆရာက တဝါးဝါး ရယ်လေတော့သည်။ ပြီးမှ ဆရာက “မင်း ကဗျာမရေးတတ်တာနဲ့တော့ စာမေးပွဲကို ရပ်ထားပါစေနဲ့ကွာ” ဟု မှတ်ချက်ချလေသည်။ ပြီးမှ တပည့်များရေး၍ အဖြေပေးသင့်သော အအုပ်ပိုဒ်ကို သင်ပုန်းကြီးတွင် တင်ပေး၏။

မေး။ ။ ကွာတာလီဉာဏ်အဆီ မည်မျှသို့ သည်ကမျှော်ပေါ့။

ဖြေ။ ။ ပဒုမံ ဥဒကံတိမ်အနက်ကို ချိန်စက်ပါတော့။

ကျွန်တော်သည် ကဗျာကို ကြောက်၍သွားလေသည်။ ဆရာ၏ အမေးကို တပည့်ပြန်၍ ဖြေလေဟန် အခံပိုဒ်ကို ဆရာရေးပြသည်မှာကား ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် တိကျ ပြည့်ဝလှပါပေသည်။

ကဗျာကို ကြောက်သွားသော ကျွန်တော်သည် စကားပြောဘက်ကို ဦးလှည့်လာသည်။ ကျောင်းစာ မဟုတ်သော အပြင်စာတွေကို လက်တည့်စမ်းသည်။ စမ်းသည်ထက် စမ်း၍လာသည်။ ရေးမိသမျှ၊ ရေးဖြစ်သမျှတို့ကို မူ မည်သူ့ကိုမျှ မပြဘဲ ဖိုင်တွဲတစ်ခုနှင့် စုစည်းသိမ်းဆည်း၍ထား၏။ ကိုယ့်လက်ရာကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ကျေနပ်နှစ်သက်၍ နေသော အဆင့်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သို့နှင့် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာ၏။ ရောက်သော ခေတ်မှာကား နှစ်ပဲတန် ဝတ္ထုများ ခေတ်စားနေသော ‘ရွှင်ပျော်ပျော်’ ခေတ်ဖြစ်ရာ ဝတ္ထု

ရေးချင်သောဉာဉ်က ပြန်လည်ထကြွကာ ရွှံ့ပိုးထိုး၍ လာပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေး၍ ပို့ကြည့်၏။ ပထမ၌ မစွဲချေ။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့က ပယ်ချခွင့်ကို သုံးလေးကြိမ်ခံရပြီးမှ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် အရွေးခံရ၏။ ပုံနှိပ်စာလုံးနှင့် ပြန်၍ဖတ်ရ၏။ ထို့နောက်တွင်မူကား ဝတ္ထုနှင့် အဆက်ပြတ်၍ သွားရပြန်လေသည်။ အကြောင်းမှာမူ ဝတ္ထုမှာ မသေမချင်း ရေးချင်သော အခါတွင် ကောက်၍ရနိုင်သည်ဖြစ်လျက် တက္ကသိုလ်ဘွဲ့မှာကား အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်မှ ကိုယ်ပိုင်ကိုယ်ဆိုင်ရရှိမည် ဖြစ်သည်ကို စဉ်းစားမိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရပြီးနောက် ကျောင်းဆရာဘဝသို့ရောက်၏။ ယင်းမှ တစ်ဆင့် တက္ကသိုလ်တွင် ဥပဒေတန်း ဆက်၍တက်၏။ ဤကာလတစ်လျှောက်လုံးတွင် စာတိုစာစ ကလေးများကို အခါအခွင့်ကြုံတိုင်း ရေးသား၏။ သိမ်းဆည်းထား၏။ သို့ သိမ်းဆည်းထားသော ဝတ္ထုတိုကလေး တစ်ပုဒ်ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက် မဂ္ဂဇင်းစာတည်းက ဖတ်မိကာ ယူ၍ တက္ကသိုလ်နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း၌ သုံးလိုက်၏။ ယင်းဝတ္ထုတိုကလေး၏ အမည်မှာကား 'သံသယ သံသရာ' ဖြစ်လေသည်။

စစ်ပြီးခေတ်၌ လခစား ဝင်၍လုပ်၏။ လွတ်လပ်ရေး ရအံ့ဆဲဆဲ အချိန်ကာလဖြစ်၏။ လုပ်ရသောအလုပ်မှာ ပြန်ကြားရေးဌာနတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ပြန်ကြားရေးဌာန၏ ဦးစီးဦးကိုင်များက အများကြိုက် စာစောင်ကလေး တစ်ခုကို ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်သည်။ သို့ စီစဉ်ရာ၌ တာဝန်ထမ်းရလေရာ သီတာအေး ပုံနှိပ်စက်နှင့် ဆက်သွယ်မိ၏။ သီတာအေး ပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင်သည် လစဉ် မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေရန် ကြံရွယ်နေခိုက်ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် စာရေးသူ၏ 'သံသယ သံသရာ' ကို ဖတ်ဖူးထားသောသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စကားစပ်မိကြကာ လစဉ်မဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေရေးတွင် ပါဝင် ခိုင်းပြင်းပေးရလေသည်။ မဂ္ဂဇင်း ထွက်လာသောအခါ တော်တော်ကလေး အပြင်စာ ရေးဖြစ်လာလေသည်။ ကလောင်အမည်ကိုလည်း စာဖတ်ပရိသတ်က လက်ခံစ ပြု၍လာသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးရ၏။ မကြာမီပင် ကံပို့သဖြင့် နိုင်ငံခြားသို့ ရောက်သွားရလေသည်။

နိုင်ငံခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ ရောက်သွားရသောအခါ မိမိ ဌာနိမြန်မာ ပြည်ကို ပြန်လည်တသ အောက်မေ့သောစိတ်က မပြေမလည်နိုင် ဖြစ်ရ၏။ အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာပတ်ဝန်းကျင် ကင်းမဲ့သော ခရစ်ယာန်နိုင်ငံ ဖြစ် သဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ အရိပ်ဆာယာကို တောင့်တမွတ်သိပ်လာရ၏။ ယင်း မှတစ်ဆင့် ဗုဒ္ဓဘာသာအခြေခံသော စာတစ်ပုဒ်ကို ရေးသားရန် ဆန္ဒဖြစ် ပေါ်လာရပေသည်။

ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်းပင် ဝတ္ထုလုံးချင်းတစ်ပုဒ်ကို ရေးသား၏။ ပြီး လျှင် မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့ရှိ သီတာအေး ပုံနှိပ်တိုက်သို့ ပို့လိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်အခါက သီတာအေး ပုံနှိပ်တိုက်သည် လုံးချင်းစာအုပ်များသာမက လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းပါ ထုတ်ဝေ၍ အင်အားအရှိန် အလွန်ကောင်းနေပြီ ဖြစ် လေသည်။

ဤနေရာတွင် ခပ်ဆန်းဆန်းကလေးတစ်ခု ကြုံရ၏။ နိုင်ငံခြားမှ ဆန့်၍ မြန်မာနိုင်ငံသို့ လုံးချင်းဝတ္ထုစာမူကို ပေးပို့စဉ်အခါက လန်ဒန် ကမ်းနား လမ်း စာတိုက်မှဖြစ်၏။ စာမူ အထုပ်ကို မျက်နှာဖြူ စာတိုက်စာရေးမက အလေးချိန်၍ ကြည့်ရာ မြန်မာအချိန် နှစ်ဆယ်သား အစိတ်သားလောက် ရှိနေ၏။ ထိုအခါ စာတိုက်စာရေးမက လေကြောင်း စာအဖြစ်ဖြင့် ပို့လျှင် စရိတ်ပိုကုန်မည်။ ပါဆယ်ထုပ်အဖြစ်ဖြင့် ပို့လျှင် စရိတ်သက်သာမည်ဟု အကြံပေး၏။ ထို့ကြောင့် လေကြောင်း ပါဆယ်ထုပ် အဖြစ်ဖြင့် ပို့ရလေ သည်။

ဤတွင် ခပ်ဆန်းဆန်း ဖြစ်လာပြန်၏။ ဝတ္ထုစာမူ အထုပ်ကို 'ပါဆယ်' ထုပ်အဖြစ် ပို့သောအခါ ပါဆယ်ထုပ်တွင် ပါသော ပစ္စည်း၏တန်ဖိုးကို ဖော်ပြရ၏။ ထိုတန်ဖိုးအတိုင်း အာမခံလုပ်ရ၏။ သို့နှင့် စာမူအထုပ်သည် လေကြောင်းခရီးဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်သွားလေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို ရောက်သွားသောအခါ ရန်ကုန်စာတိုက်ကြီးက ပစ္စည်း တန်ဖိုး ဖော်ပြထားသော စာမူထုပ်ကို တန်ဖိုးသတ်မှတ်ထားသော 'ဝင်ကုန်' အဖြစ်ဖြင့် အကောက်ခွန် တောင်းလေတော့သည်။

ပေးဆောင်ရသော အကောက်ခွန်မှာကား မများလှ၊ သို့သော် ခပ် ဆန်းဆန်းကလေးကား ဖြစ်နေ၏။ မြန်မာစာရေးဆရာ တစ်ယောက်က

မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးသားသော မြန်မာဇာတ်လမ်း သက်သက်ဖြစ်သည့် မြန်မာဝတ္ထုစာမူသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာရာ၌ မြန်မာစာပို တိုက်ဌာနက 'ဝင်ကုန်' အဖြစ်ဖြင့် ဆီးကြို၍ အကောက်ခွန် တောင်းခံယူ ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုအဖြစ်မျိုးကား သာမန်အားဖြင့်ဆိုပါက ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပေသည်။

ယင်းသည့် ဝတ္ထုမှာကား ဤ 'ကမ္မဗလ' ဝတ္ထုပင် ဖြစ်သည်။

သီတာအေး ပုံနှိပ်တိုက်က 'ကမ္မဗလ' ကို ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေ ပြီးနောက် စာပေဗိမာန်ဆုအတွက် စဉ်းစားခြင်း ခံခဲ့ရဖူး၏။ သို့သော် မရခဲ့ ချေ။

စာရေးသူ ကိုယ်တိုင်က 'ကမ္မဗလ' သည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို အခြေခံ ထား၍ ရေးသားသော ဝတ္ထုဖြစ်သဖြင့် စာပေဗိမာန်ဆုကို ရကောင်းရနိုင်စရာ ရှိသည်ဟူ၍ မျှော်လင့်ခဲ့မိရိုး မှန်ကြောင်း ဝန်ခံရမည်။

သို့သော် ဤနေရာ၌လည်း ခပ်ဆန်းဆန်းပင် ကြုံရပြန်၏။

စာပေဗိမာန်ဆုအတွက် 'ကမ္မဗလ' ကို စဉ်းစားရာတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တို့၏ ကံ-ကံ၏ အကျိုး ယုံကြည်မှု အကြောင်းကို အခြေခံထား၍ ရေးသား ထားခါမှပင် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းထဲ၌ "လူသတ်သော အကြောင်းတွေ များလွန်း သည်" ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို တကယ်တမ်း ကြည်ညို လေးစားလွန်းလှပါသည် ဆိုသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဘုရားဒါယကာ ကျောင်း ဒါယကာ အကြီးအကဲတစ်ဦး၏ ရွှေဘောတော်အတိုင်း ပယ်ချခြင်းကို ခံခဲ့ ပေသည်။ ယင်းသည်လည်း ခပ်ဆန်းဆန်းကလေး အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

'ကမ္မဗလ' ကို သီတာအေး ပုံနှိပ်တိုက်က ထုတ်ဝေပြီးနောက် နှစ် အတန်ငယ် ကြာသောအခါ 'နှလုံးလှ' စာပေတိုက်မှ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြန်လေသည်။

ယခုအခါ တတိယအကြိမ်အားဖြင့် 'အောင်ကျော်ဦး' စာပေတိုက်က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပြန်သည်။

မိမိ ကိုယ်ပိုင်စာမူကို မိမိ ကိုယ်ပိုင် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်း မရှိပါဘဲလျက်နှင့် တတိယအကြိမ်အထိ ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်းသည်လည်း ခပ်ဆန်းဆန်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အထက်ပါတို့သည်ကား စာပေလောက အတွင်းသို့ စာရေးသူ ရောက် ရှိလာရပုံ အကျဉ်းချုပ်နှင့် 'ကမ္မဗလ' ၏ ဖြစ်စဉ် အကျဉ်းချုပ်တို့ပင် ဖြစ် ၏။

'ကမ္မဗလ' နှင့် ပတ်သက်၍ စာရေးသူ ရရှိအပ်သော သင်ခန်းစာ တစ်ရပ်မှာကား ... ပင်ကိုရေး စာမူတစ်ပုဒ်သည် ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ သင့်တင့်သော၊ အရည်အသွေးပြည့်ဝသော စာမူသာ ဖြစ်ပါက တစ်ကြိမ်နှင့် တိမ်မြုပ်သွားသည်ဟု မရှိဘဲ အခိုက်အတန့်အားလျော်စွာ မည်သည့် ခေတ်တွင်မဆို ပြန်လည် ပေါ်ထွက်လာနိုင်စွမ်းရှိသည် ဟူသော သင်ခန်းစာ ပင် ဖြစ်ပါသည်။

စာပေဝန်ထမ်း တစ်ဦးအနေဖြင့် ရပ်တည်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ရေးသားခဲ့သော စာများမှာလည်း မှတ်မိသည့် အရေအတွက်ထက် မမှတ်မိသည်တို့က ပိုမို၍ အရေအတွက် များပြားနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဤမျှအထိ ရေးသားလာခဲ့ရသော စာအမျိုးအမည်ပေါင်းများစွာတို့ အနက်တွင် ကိုယ့်စာကို ပြန်၍ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ကျေနပ်အားရသော (ယခုအထိ) တစ်ခုတည်းသော စာမူမှာကား 'ကမ္မဗလ' ဝတ္ထုပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်သည်ဟု ဆိုစရာဖြစ်စေကာမူ စာရေးသူ၏ အဖို့မှာ 'ကမ္မဗလ' သည် အားရစရာ အကောင်းဆုံး ပင်ကိုယ်ရေးဝတ္ထုဟု ယူဆပါသည်။ စာဖတ်သူသည်လည်း 'ကမ္မဗလ' ကို ဖတ်ပြီးသောအခါ၌ ကျေနပ်အားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

ကြိုးတိုက်ထဲက မှတ်တမ်း

ဤဝတ္ထုကို ရှုမဝ ကိုကျော်အတွက် အထူးတလည် ရည်ညွှန်း၍ ရေးသား၏။ အကြောင်းမူကား ကံ-ကံ၏အကျိုးကို ဟောသော ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်ကို ကိုကျော်သည် တကယ် ယုံကြည်လေးစားသူ ဖြစ်လျက် သူ့မဂ္ဂဇင်းထဲ၌ မိမိ မောင်မောင်တွေ မျိုးစုံပါသော်လည်း မဂ္ဂဇင်း ပထမမျက်နှာ၌ (ရတနာတြိနမာမိ) ဟူသော စာလုံးကလေးများကို ထည့်ရမှ ကျေနပ်သူမို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်ကား ကိုကျော်နှင့် တွဲ၍ ရှုမဝ၌ စာရေးနေစဉ်က ကံကိုမယုံသူ ဖြစ်သည်။ ဘိလပ်သို့ လာခါနီးခါမှ ကံတရား၏အကျိုးကို ယုံကြည်စရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သိရ၍ ယုံခဲ့၏။ ဘိလပ်သို့ ရောက်ခါမှ ဗုဒ္ဓဘာသာကို နစ်နစ်ကာကာ ယုံကြည်စိတ် ပေါ်ခဲ့ပေရာ လူ၏အဖြစ်ကား ဆန်းလှပေသည်။ ထားတော့။

ဤဝတ္ထုရေးသားရန် ဇာတ်ကြောင်းကို ဘိလပ်သို့ မထွက်ခဲ့ခင် ကလေး၌ ကျွန်တော်ရ၏။ သို့ရသည်မှာ ၄၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလဆန်းကပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော် တစ်နေ့၌ အလကားနေရင်း ပျင်းရိနေစဉ် ရာဇဝတ်ဘက် ရာထူးကြီး တစ်ခု၌ ထမ်းရွက်နေသော ဦးလေးတော် တစ်ယောက်က “ညစာလာပြီး စားလှည့်၊ ပြီးတော့ ... ဝတ္ထုရေးဖို့ ဇာတ်လမ်း တစ်ခုလည်း ပေးမယ်၊ ဒီကနေ့ညနေ လာခဲ့” ဟု စာတိုကလေး တစ်စောင် လူလွှတ်၍ ပို့၏။ ပျင်းပျင်းရိရိနှင့်ပင် ဦးလေးထံ ရောက်ခဲ့၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါတွင် အကြောင်းကို သိနေသော ဦးလေးက “ကိုင်း- ကံကို မယုံတဲ့ကောင် ... ဟောဒါကို ဖတ်စမ်း” ဟု စက္ကူထပ်ကြီး တစ်ထပ်ကို ထိုးပေး၏။ ကျွန်ုပ် ဖတ်၍ ကြည့်ရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရပေသည်။

ရယ်စရာ

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ကျွန်ုပ်သည် ဤကဲ့သို့ အော်ဟစ်၍ အားရပါးရ ရယ်လိုက်မိ၏။ ရယ်လိုက်မိသည်မှာ သာမန်သူလိုငါလို ရယ်မိခြင်းမျိုး မဟုတ်။ အသည်း နှလုံးကြားတွင် ယားကျိကျိ နိုင်လှသဖြင့် မအောင့်နိုင် မအည်းနိုင်ဖြစ်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက်ခါသွားအောင် အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရှေ့ငိုက်နောက် ငင် မျက်ရည်များပင် ထွက်လာအောင် ရယ်ပစ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ မရယ်မိဘဲ မည်သို့ နေနိုင်ပါမည်နည်း ... ကျွန်ုပ် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ ... ကျွန်ုပ် အား ထိုသို့ အားရပါးရ ရယ်မိအောင် ဖန်တီးလိုက်သည်မှာကား၊ ကျွန်ုပ် အား ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးစိန်မောင်ကို သတ်ဖြတ်မှုဖြင့် ရုံးတင်စစ်ဆေးရာ တွင် ဂျူရီလူကြီးတို့က အပြစ်ထင်ရှားသည်ဟု တညီတညွတ်တည်း ယူဆကြသဖြင့် စက်ရှင်တရားသူကြီးမင်းက ကျွန်ုပ် သူဌေးဦးကံကောင်းကို “မသေမချင်း လည်ပင်း၌ ကြိုးကွင်းတပ်၍ သတ်စေ” ဟူသော သေစားသေစေ ကြိုးမိန့်ကို ပေးလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကြိုးမိန့်ပေးခြင်းကို ခံရသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်တွင် သေချင်ပက်ကျိ အူတက်မတတ် ရယ်ချင်မိသည်ဟု ယခု ရေးသားလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ် ယခုရေးသားသော ဤအဖြစ်စဉ် မှတ်တမ်းကို ဖတ်ရှုရသူ၏ အဖို့တွင် အတော်ကြီး ထူးဆန်းသွားပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်အား ရူးသွပ်သော လူတစ်ယောက်ဟုလည်း ထင်ကောင်း ထင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ထင်မိမည်ကား ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် သူဌေးဦးကံကောင်းအား တရားစီရင်ရာ ဖြစ်သော ရုံးခွင်၌ပင်လျှင် လာရောက်နားထောင်ကြသော သူတို့

နှင့်တကွ ပုလိပ် အရာရှိကြီးငယ်၊ ရှေ့နေ ရှေ့ရပ်တို့အပြင် လူသတ်မှုပေါင်း များစွာတို့ကို စစ်ဆေးစီရင်ခဲ့ဖူးသူ စက်ရှင်တရားသူကြီးမင်း ကိုယ်တိုင်က ပင်လျှင် ကြိုးမိန့်အကျဉ်း ကျွန်ုပ် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက် မိသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်အား ... ကြောက်အားလန့်အား သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြင့် ရူးသွပ်သွားလေပြီဟု အားလုံးက ထင်မှတ်ကြပေသည်။

စင်စစ်၌ကား ကျွန်ုပ်သည် ထို သေစားသေစေ စီရင်ချက် အကျတွင် ကြောက်ရမှန်းလည်း မသိ၊ လန့်ရမှန်းလည်း မသိ၊ အူတက်မတတ်သာ ရယ်ချင်လေတော့သည်။ “ဪ ဖြစ်ရပေလေ ... ငါ့နှယ် ...” ဟု တွေးကာ ထပ်၍ထပ်၍သာ ရယ်မိ၏။ လူပြက်ကောင်း တစ်ယောက်၏ ပြက်လုံးကို နားထောင်ခဲ့ရာမှ ပွဲကအပြန် အိပ်ရာအဝင်တွင် ပြက်လုံးကို တွေးကာ တစ်ယောက်တည်း အခြောက်တိုက် ရယ်မိတတ်ကြသလို၊ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဖြစ်ရပုံတွေကိုသာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကျိတ်၍တွေးရင်း အတောမသတ် နိုင်အောင် ရယ်နေမိ၏။ ကျွန်ုပ် ဤသို့ ရယ်နေသောအခါ ရုံးခန်းကြီး တစ်ခု လုံး ကြက်သေသေ၍ ကြောင်တောင်ကြီး ငေးကာ ကျွန်ုပ်အား မျက်လုံး အပြူးသား ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ ထို့နောက် မကြာမီပင် ပုလိပ်အရာရှိတို့က ကျွန်ုပ်အား တရားခံ ဝက်ခြံအတွင်းမှ တွဲထုတ်ကြပြီးလျှင် ရုံးလှေကားမှ ဆင်းခဲ့၍ ထောင်ကား အနက်ကြီး၌တင်ကာ ထောင်ကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ ကြပေသည်။

ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် ကျွန်ုပ် ရုတ်တရက် ဦးနှောက်ပျက်၍ ရူးသွပ် သွားလေပြီဟု ထင်ကြ၏။ မထင်ဘဲလည်း နေနိုင်ကြမည် မဟုတ်၊ တရားခွင် မှအဆင်း ရုံးလှေကား တစ်လျှောက်လုံး၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဆက်တိုက်ကြီးသာ လျှင် တဟားဟား ရယ်မောနေမိ၏။ ထောင်ကားပေါ်သို့ ရောက်၍ ပုလိပ် အစောင့်နှစ်ယောက် ဆားမှ ခြံရံကာ စီးနင်းလိုက်ပါရစဉ်၌လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ရယ်မော၍ ကောင်းတုန်းပင် ... ထောင်ကြီးဘူးဝသို့ ရောက်ခါမှ အတန် ဣန္ဒြေဆည်နိုင်၏။ သို့သော်လည်း ပါးစပ်မှာ မပြုံးဘဲ နေလိုကိုမရ၊ ထောင် ဘူးဝမှ ကြိုးတိုက်အထိ တပြုံးပြုံး ဖြစ်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ ကြိုးတိုက် ထဲသို့ ရောက်သောအခါမှာမူ အပြုံးရပ်နိုင်လေတော့သည်။

ဤသို့ တပြုံးပြုံးနှင့် ကျွန်ုပ်တွင် ပျော်မဆုံးသည့်သဏ္ဍာန် ပေါ်ပေါက်

နေသောကြောင့် ထောင်မှူးကလေးသည် ထောင်မှူးကြီးထံ အကြောင်းကြား
 ၏။ ထောင်မှူးကြီးကား ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်လေရာ ချက်ချင်းပင် ကျွန်ုပ်အား
 စစ်ဆေးရန် ရောက်လာ၏။ ထောင်မှူးကြီး လာသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်မှာ
 ပို၍ ရယ်ချင်လာပြန်လေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်ကား ရူးသူ
 မဟုတ် ကိုယ့်အဖြစ်စဉ်ကို ကိုယ်တွေးကာသာလျှင် ရယ်ချင်နေမိသူ ဖြစ်
 လေရာ ရယ်မိလေလေ ထောင်အရာရှိတို့က ရူးသည်ဟု ထင်လေလေ ဖြစ်
 နေသည်မှာ ပို၍ပို၍သာ ရယ်စရာကောင်းနေ၏။ သူတို့ အထင်အမြင် ပါစင်
 အောင် လွဲနေကြပုံကို ကျွန်ုပ် ရယ်နေစဉ်ပင် ထောင်မှူးကြီး ရောက်လာပြီး
 လျှင် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသွေးခုန်ပုံကို နားထောင်၏။ လက်ကိုကိုင်၍ သွေးတိုး
 စမ်း၏။ ဤအခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ တခါခါ ဖြစ်နေမိ၏။ ပြီးမှ ဣန္ဒြေကို အတန်
 ဆည်ရကာ ... “ထိုင်ပါခင်ဗျာ ... ကျွန်တော့်အတွက် မပူပါနဲ့” ဟု ပြောကာ
 နေရာပေးလိုက်ရ၏။

ထောင်မှူးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်နေ၏။
 အချိန်မှန်နေသော ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးခုန်သံနှင့် သွေးတိုးချက်တို့ကို မယုံနိုင်
 ဖြစ်နေဟန်တူ၏။ ကျွန်ုပ် ရူးနေပြီ ဟူသော သူ၏ သံသယလည်း မပျောက်
 သေးပေ။ သို့နှင့် ထောင်မှူးကြီးက စကားစ၍ ပြောရင်း မေးခွန်းတွေ မသိ
 မသာ မေး၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်မူမှန် မမှန်ကို စစ်ဆေးခြင်း ဖြစ်ပေ
 သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့မေးခွန်းများကို ဣန္ဒြေခိုင်မြဲစွာထားလျက် တည်တံ့
 စွာ ဖြေဆိုရင်း အာလာပသလ္လာပသဘော အတော်ကြာ စကားပြောလိုက်မှ
 ထောင်မှူးလည်း ကျွန်ုပ် မရူးကြောင်းကို တထစ်ချ ယုံကြည်သွားပြီးလျှင်
 “ကဲ ... ကျွန်တော် သွားဦးမယ် ဦးကံကောင်း၊ စိတ်မလျှော့ပါနဲ့လေ ...
 အယူခံရက်ကချည့် ရက်ပေါင်းလေးဆယ် သတ်သတ်ရှိသေးတယ်။ အယူခံ
 နေတုန်းအတွက် ရက်တွေလည်း တစ်ပြုံကြီး၊ ပြီးတော့ သမ္မတကြီးဆီကို
 တောင် အသနားခံစာ တင်နိုင်သေးတာကပဲဗျာ၊ အားမလျှော့ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်
 စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အကူအညီရှိရင်လည်း အားမနာပါနဲ့ ပြောပါနော်” ဟု
 ပြော၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ် ယခုမှရောက်ရသော ကြိုးတိုက်ခန်းကို ကြည့်
 ကာ ... “အခုတော့ ဘာအကူအညီမှ မလိုသေးပါဘူး။ နောက် လိုတော့

ပြောပါမယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ။ ဝတ်ဘိုင်” ဟု ကိုယ့်အိမ်က ဧည့်သည်အပြန်
တွင် ဗိုလ်ဆန်ဆန် နှုတ်ဆက်သလို နှုတ်ဆက်လိုက်ရ၏။

ထောင်အရာရှိတို့ ထွက်သွားကြ၍ ကျွန်ုပ်အား ထားသော ကြိုးတိုက်
ခန်းတံခါး သေ့ပိတ်သံများ ငြိမ်သက်သွားသောအခါတွင်မှ ကျွန်ုပ်သည်
ကြိုးတိုက်ခန်းတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးလျှင် အခန်းသစ်ဖြစ်
သော ကြိုးတိုက်ကို လှည့်၍ ကြည့်ရင်း ... ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်း၌ ကြိုးကွင်း
ကြီး စွပ်မိနေသည့် အဖြစ်ကို တွေးမိကာ ကြက်သီးမွေးညင်းထလျက် ခေါင်း
နပန်း ကြီးသွားမိ၏။ သို့သော် ဖိန်းခနဲ စိမ့်၍ ကြက်သီးထသွားကာ ကြိုး
ကွင်းကြီးကို မြင်ယောင်နေသည့်အထဲကပင် ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်မှ “ဟက်”
ခနဲ ရယ်သံတစ်လုံး လွတ်ကျသွားမိပြန်လေသည်။ “ဪ ... ဖြစ်ရပုံများ
နှယ်” ဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တီးတိုးပြောမိရင်း ... တစ်ယောက်တည်း
အခြောက်တိုက် ပြုံးမိပြန်လေသည်။ မပြုံးမိဘဲ နေနိုင်ပါရိုးလား။

လောကကြီးသည် တကယ်ပင် ရယ်စရာကောင်း၏။ ကံတရားသည်
လည်း အလွန်ပင် ရယ်စရာကောင်း၏။ လောကကြီးအတွင်း၌ ရောက်နေရ
သော ကျွန်ုပ်မှာ ကံတရား၏ လှည့်စားချက်ကို ခံရသောကြောင့် ကိုယ့်အဖြစ်
ကို ကိုယ်တွေးမိတိုင်း ရယ်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ လက်ရှိအခြေကို အနည်းငယ် ရှင်းပြဖို့ လိုပေလိမ့်ဦးမည်
ထင်၏။ ကျွန်ုပ်ကား ငွေဆယ်သိန်းခန့် ချမ်းသာလျက် သံလွင်မြစ်ဝှမ်း
တစ်လျှောက်၌သာမက မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး၌ပင် သူဌေးကြီး ‘ဦးကံကောင်း’
ဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှားကျော်စောသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပေသည်။ သို့နေရာ
က ကျွန်ုပ်မှာ ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးစိန်မောင် ဆိုသူ သေဆုံးရသည့် အမှု၌
အခြောက်တိုက် တရားခံဘဝသို့ ရောက်ရပြီးလျှင် ယခုအခါ ကြိုးဒဏ်ကြီး
ချမှတ်ထားခြင်းကို ခံနေရပေပြီ။ စင်စစ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စက်ပိုင်ရှင်
ဦးစိန်မောင်ကို သတ်ခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ ဤစကားသည် အမှန်ပင်ဖြစ်၏။
ဦးစိန်မောင်ကို ကျွန်ုပ် အကယ်တန္တိပင် မသတ်ဖြတ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ... ဦးစိန်
မောင် သေဆုံးရသောအမှုတွင် ပတ်ဝန်းကျင် သက်သေအထောက်အထား
အားလုံးတို့သည် ဦးစိန်မောင်အား ကျွန်ုပ်သတ်ပါသည် ဟူ၍ အခိုင်အလုံ
သက်သေခံ၍ နေကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် အထောက်အထား သက်သေခံချက်

အားလုံးတို့ အတိုင်းသာဆိုလျှင် ဦးစိန်မောင်အား ကျွန်တော် မသတ်လျှင် သိကြားဆင်း၍ သတ်သည်ဟုသာ ဆိုစရာဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် စက်ရှင် တရားသူကြီးသည် အမှု ခိုင်လုံလှသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အား လူသတ်မှုဖြင့် ကြီးမိန့်ပေးရ၏။ အခြားလမ်း မရှိပေ။ သက်သေအထောက်အထားများ၏ ထွက်ချက်၊ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများအရဆိုလျှင် ဦးစိန်မောင်ကို ကျွန်ုပ် သတ်သည်မှာ လယ်ပြင်၌ ဆင်သွားသကဲ့သို့ ထင်ရှားနေ၏။ သို့သော် ... ဦးစိန်မောင်ကို ကျွန်ုပ် သတ်ရန်လည်း စိတ်မကူး ... သတ်လည်း မသတ် ခဲ့ပေ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ၊ ကြိုးဒဏ်ခံနေရသော ကျွန်ုပ်မှာ ကြိုးဒဏ် ခံနေရသည် အမှန်သာဖြစ်၏။ ကြိုးဒဏ်ကြီးကို ခံ၍နေရသောကြောင့် ခါ တိုင်း၌ ထောင်ကြီးချုပ် ရိုးရိုးအကျဉ်းသမား တန်းလျား၌ နေရရာက ယခု မူကား ... သေမင်းခံတွင်းသို့ ခြေတစ်ဖက်နင်းနေသူ တရားခံတို့ကို ထားရာ ကြိုးတိုက်အတွင်းသို့ပင် ရောက်နေပေပြီ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား ငွေဆယ်သိန်း ခန့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် အခြားလူသတ်မှု တရားခံတို့နှင့်ကား ကွာသည့်နေရာများ၌ အလွန်ကွာခြားနေပေ၏။ ကျွန်ုပ် ၌ ငွေရှိ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၌ အာဏာကြီးများကို လက်ကိုင်ရရှိထားသော မိတ်ဆွေကောင်းများလည်းရှိ၏။ ထိုငွေနှင့် အာဏာတို့၏ အထောက်အကူ ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ လူသတ်မှုတရားခံ ဖြစ်ခဲ့ရလင့်ကစား ခေါင်းတုံးမရိတ် ခဲ့ရ၊ ထောင်ထမင်း ထောင်ဟင်း ဖစားခဲ့ရ၊ စီးကရက်နှင့် အရက်များပင် ရနိုင်ခဲ့လေသေးသည်။ သာမန် အကျဉ်းထောင်ကြီးချုပ်မှ ကြိုးတိုက်သို့ ရွှေ့ လာခဲ့ရသည်တွင်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အခြေအနေမှာ ပို၍ ဆင်းရဲမသွားပေ။ ထောင်ချုပ် ရိုးရိုး၌ နေရသလိုပင် ချောင်လည်ပေသည်။ ကြိုးတိုက်တွင်း၌ ပင် စာရေးစားပွဲ၊ စက္ကူ၊ ဖောင်တိန် အသင့်ရောက်နေသေး၏။

ဤကဲ့သို့ ငွေနှင့် အာဏာ၏ တန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်ကြောင့် ကျွန်ုပ် ဤမျှ သက်သာချောင်ချိစွာ ကြိုးတိုက်ထဲ၌ နေရသော်လည်း ကျွန်ုပ် မှာ စင်စစ်တွင် သေမင်းခံတွင်းသို့ ခြေတစ်ဖက်နင်းနေသူ လူသတ်တရားခံ ကြီးကျပြီးသူသာ ဖြစ်ချေသည်။ ဤကြိုးဒဏ်ကြီး မကျရောက်စေရန် အမှု စစ်စဉ်က ကျွန်ုပ်သည် ငွေကို ရေလိုသုံး၍ အကောင်းဆုံး ဝတ်လုံကြီးများ

ဖြင့် ခုခံခဲ့၏။ ခပ်ရှင်းရှင်း ရေးရလျှင် စက်ရှင်တရားသူကြီးကိုပင် သိန်း
ဂဏန်းထိ ငွေလုံးပေါက်၍ သေဒဏ်အစား တစ်နည်းတစ်ဖုံ အခြားအပြစ်
ဒဏ်ကို ချမှတ်စေရန် ကြိုးစား သွေးဆောင်ခဲ့သေး၏။ သို့ရာတွင် ပြစ်မှုမှာ
သက်သေခံ အထောက်အထား ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများအရဆိုလျှင်
ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးစိန်မောင်ကို ကျွန်ုပ် သတ်ကြောင်း ထင်ရှားလွန်းမက
ထင်ရှားနေသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ တရားဌာန၏ ရိုးဖြောင့်မှန်ကန်မှုကို
ကျွန်ုပ်၏ ငွေနှင့် အာဏာပိုင် မိတ်ဆွေများကပင် မထိုးဖောက်နိုင်ကြသော
ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို ငွေနှင့်စက်၍ ဝယ်ရန် ကြိုးစား
စေခဲ့စေကာမူ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ရလေသည်။ အမှုသွားမှာ ဤမျှ ခိုင်လုံနေ
၏။ သို့သော် ဦးစိန်မောင်ကိုကား ကျွန်ုပ် မသတ်ရိုးအမှန်ပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တွင် ယခု အယူခံရက် လေးဆယ်ရှိ၏။ အယူခံနေစဉ်လည်း
ရက်ပိုတွေ ထွက်လာဦးမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ယခု ကြိုးဒဏ်ခံရသော
အမှုမှာ မည်သို့ အယူခံဝင်သော်လည်း အယူခံ အပယ်ခံရမည်မှာ သေချာ
၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဝတ်လုံများက အယူခံရန် အားတက်သရော ပြောကြ၏။
အယူခံဝင်သော်လည်း အပယ်ခံရမည်ကို ကျွန်ုပ် သိသည့်နည်းတူ ကျွန်ုပ်၏
ဝတ်လုံများလည်း သိကြသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် အားရှိစေရန်သာလျှင်
ဝတ်လုံတို့က အယူခံဖို့ စိုင်းပြင်းစီစဉ်နေကြ၏။ အကြောင်းကား ထူးဖို့
မရှိပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ... သက်သေခံ အထောက်အထားတို့ ခိုင်လုံ
လှပေသည်။

အယူခံကို ပယ်၍ အချခံရလျှင် သမ္မတထံ အသနားခံစာ တင်နိုင်
သေး၏။ အသနားခံစာ တင်သည့်ကိစ္စကား လွယ်သည့်ကိစ္စမဟုတ်ပေ။
စက်ရှင်တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက်ကို တရားလွှတ်တော်ချုပ်ကပင် မပြင်
မဆင်ဘဲ အယူခံပယ်ချထားသည့် အခြေကိုရောက်မှ အသနားခံစာဖြင့် အသက်
ဘေး လွတ်ရသူတို့ကား တစ်ရာမှာ တစ်ယောက်ခန့်သာ ရှိပေမည်။ ကျွန်ုပ်
ကား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ထိုတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
အမှုသွားမှာ ဘယ်ဘက်ကပင်လှည့်၍ စဉ်းစားစေကာမူ သက်သေအထောက်
အထား ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတို့အရဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စက်
ပိုင်ရှင် ဦးစိန်မောင်အား ကြိုတင်ကြံစည်၍ သွေးအေးအေးနှင့် မသေသေ

အောင် သတ်ဖြတ်သည် ဟူသောအချက်မှာ အထင်းသား ပေါ်နေ၏။ စင်စစ် ဌိ ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးစိန်မောင်ကို မသတ်ရိုးမှန်၏။ အမှုသွား အရဆိုလျှင်ကား ကျွန်ုပ်သတ်ကြောင်းမှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အသနားခံစာ တင်သော်လည်း တစ်လ လေးသီတင်းခန့် ပို၍ အသက်ရှည်ရမည်ကလွဲလျှင် ဘာမျှ အကျိုးထူးမည် မဟုတ်သည်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ ရိပ်မိထားပေသည်။

အခြားတစ်ချက်ကား ကျွန်ုပ်အား ကြိုးတိုက်တွင်း၌ပင် စားပွဲ ကုလား ထိုင် ခုတင်တို့နှင့် ကြိုးစင်မတက်ရမီ ရက်များအတွင်း၌ ချောင်ချိစွာ အကျ အန နေနိုင်စေသော ငွေနှင့် အာဏာတို့၏ တန်ပြန်ဟပ်မှုပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် တရားခံဖြစ်ရသော ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးစိန်မောင် သတ်မှုမှာ နိုင်ငံရှိ သတင်းစာတိုင်းကပင် အကြီးအကျယ် ရေးသားနေကြပေရာ အမှု စစ်ဆေးသမျှကိုလည်း လုံးစေ့ပတ်စေ့ နေ့စဉ် ဖော်ပြနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် သက်သေထွက်ချက် ပတ်ဝန်းကျင် အထောက်အထား အားလုံးတို့အရ ဦး စိန်မောင်ကို ကျွန်ုပ်သတ်သည် ဟူသော အချက်မှာ တစ်နိုင်ငံလုံး သိ၍နေ ကြပေရာ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်အား ကြိုးဒဏ်မပေးဘဲ အခြားအပြစ်ဒဏ်ကို ပေးလိုက်ပါက တရားဌာန၌ ဂတိလိုက်စားမှုရှိသည်ဟု တစ်နိုင်ငံလုံးက ယူဆ ပေတော့မည်။ မယူဆစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်မှာ ငွေဆယ်သိန်းခန့် ချမ်းသာသူလည်း ဖြစ်နေပြန်၏။ အာဏာပိုင် မိတ်ဆွေများလည်း ရှိနေပြန်၏။ ဤမျှ ထင်ရှားသော အမှုတွင်မှ ကျွန်ုပ် အား သေဒဏ်မပေးလျှင် တရားဌာန ဖောက်ပြန်သည်ဟု တစ်နိုင်ငံလုံးက မထင်ဘဲ နေနိုင်ပါမည်လော။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်အား စစ်ဆေး အပြစ် ပေးရသော စက်ရှင်တရားသူကြီးမှာ အလွန် သတိကြီးစွာထားလျက် စစ်ဆေး ခဲ့၏။ သက်သေထွက်ချက်တို့ကား နည်းနည်းလေးမျှပင် မလှုပ်သာအောင် ကျွန်ုပ်အား လူသတ်သမား အစစ်ဖြစ်ကြောင်းကို အထောက်အထား ပြနေ ကြ၏။ ထို့ကြောင့် တော်တည့်မှန်ကန်လှသော တရားဌာနမှာ ကျွန်ုပ်အား သေဒဏ်မှလွဲ၍ အခြားအပြစ်ဒဏ်ပေးစရာလမ်း လုံးဝမရှိခဲ့ပေ။ အယူခံရာ၌ လည်းကောင်း၊ အသနားခံစာ တင်ရာ၌ လည်းကောင်း သေဒဏ်ထက် လျှော့ ၍ပေးလျှင် ဂတိလိုက်စားရာသို့ ရောက်သည်ဟု နိုင်ငံက ထင်မြင်မည်မှာ

မလွဲသောကြောင့် တရားလွှတ်တော်ချုပ်နှင့် အစိုးရအဖွဲ့ကလည်း ကျွန်ုပ်အား သေဒဏ်မှ အခြားအပြစ်ဒဏ်ကို ပြောင်းလွှဲပေးရန် အလွန်ခက်ခဲပေမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကြိုးစင်သို့သွားရန် လမ်းကြီး ဖြောင့်နေ၏။ ငွေနှင့် အာဏာတို့၏ အထောက်အကူမှာ တစ်ဖက်က ကောင်းသော်လည်း တစ်ဖက်ကမူ ကျွန်ုပ်အား အပြစ်ဒဏ် မလျော့နိုင်အောင် သက်ဆိုင်ရာ တရားအာဏာပိုင်တို့အား တုပ်နှောင်ထားချေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကြိုးစင်၌ ကြိုးပေးခံရတော့မည်မှာကား သေချာ၏။ အနှေးနှင့် အမြန်သာ ဖြစ်၏။ ဤသို့ ကြိုးဒဏ်ကို ဧကန်မလွဲ ခံရတော့မည်ဟု တိတိကျကျ စဉ်းစားလိုက်မိသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ရယ်မိပြန်လေသည်။ မရယ်မိဘဲ မနေနိုင်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးစိန်မောင်အား တကယ်ပင် မသတ်ခဲ့ပေ။

ဦးစိန်မောင်ကို မသတ်ပါဘဲနှင့် သက်သေအထောက်အထား ခိုင်လုံသောကြောင့် ကျွန်ုပ် ကြိုးဒဏ်ခံရဖို့ သေချာနေသည်ကို ကျွန်ုပ်၏အဖို့၌ ရယ်စရာမဟုတ် ငိုစရာကြီးသာ ဖြစ်၍နေသည်ဟု အများကပင် ဆိုကြပေလိမ့်မည်။ အပေါ်ယံကြောက ကြည့်လျှင်မူ အများယူဆသည့်အတိုင်း မှန်လှပေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းရေးများကို သိကြပါလျှင်မူကား ဦးစိန်မောင်ကို ကျွန်ုပ် မသတ်ရပါဘဲလျက် အခြောက်တိုက် တရားခံဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ် ကြိုးစင်၌ သေစားသေရတော့မည့် အရေးမှာ ကျွန်ုပ်၏နည်းတူ ရယ်စရာအလွန်ကောင်း၍ နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရမည်ဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ဦးစိန်မောင်အား ကျွန်ုပ် မသတ်ခဲ့။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် အခြားလူခုနစ်ယောက်တို့၏ အသက်များကို ခုနစ်နေ့ ခုနစ်နံ့စေ့အောင်ပင် သတ်ဖြတ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်၏။ ထိုလူခုနစ်ယောက်တို့၏ အသက်များကို သတ်ဖြတ်ရာ၌ ကျွန်ုပ်သည် စစ်သားအဖြစ်၊ ဓားပြ အဖြစ်မျိုးတို့ဖြင့် ရှူးခနဲ ခိုင်းခနဲ သွေးဆူနေခိုက်တွင် သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်းလည်း မဟုတ်၊ မိမိ၏အသက်ကို ကာကွယ်ရန် သတ်ခဲ့ခြင်းလည်း မဟုတ်။ သွေးအေးအေး ခေါင်းအေးအေးနှင့် လေးလေးမှန်မှန် ဆင်ကြံကြံ၍ ဉာဏ်နီရှိသမျှ အစွမ်းကုန်ထုတ်၍ အကြံ အခွင့်ယူကာ ကြိုတင်၍ အသေး

စိတ် စိစဉ်ပြီးမှ မသေသေအောင် သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်
 ၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ခုနစ်ချောင်း လုံးဝ ပျက်ပြုန်းကြရ၏။
 သို့သော် ထိုလူခုနစ်ယောက်တို့အား ကျွန်ုပ် ကျနုပိရိစ္ဆာ သတ်ဖြတ်
 ခဲ့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ယခုကဲ့သို့ အခြောက်တိုက် ကြိုးဒဏ်ခံရဖို့ကို
 ထားတော့၊ ကျွန်ုပ်အား သင်္ကာယနမကင်းခြင်း ခံရသည့် အဖြစ်မျိုး
 သို့ပင် မရောက်ခဲ့၊ သင်္ကာယနမကင်းခြင်း ခံရသည့် အဖြစ်မျိုးကို
 ထားဦးတော့ ... ယနမကင်း ဖြစ်ပေါ်စေမည့်လမ်းပင် မရှိခဲ့။ အဘယ့်
 ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် သတ်ခဲ့သော လူခုနစ်ယောက်တို့ အသတ်ခံ
 ရသည်ကို ပုလိပ်ဘက်မှ လူသတ်မှု ဟူ၍ပင် လုံးဝမသိခဲ့ကြ။ သူ
 တစ်ပါး၏ ပယောဂ မပါဘဲ သေဆုံးကြသည်ဟုသာ ယူဆကြသဖြင့်
 (လူသတ်မှု) ဟူသော စကားလုံးကိုပင် တစ်ခါမျှ မကြားခဲ့ရပေ။
 လူသတ်မှု မရှိပါက အသို့လျှင် သင်္ကာယနမကင်းသောကိစ္စ ပေါ်
 နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ပုလိပ်ဘက်မှ လူသတ်မှု ဟူ၍ပင်
 လုံးဝ မယူဆဘဲ နေကြလောက်အောင် ပိပိရိရိ သေသေသပ်သပ်ဖြင့်
 လူခုနစ်ယောက်တို့၏ အသက်ဇီဝိန်ကို ချွေနိုင်ခဲ့သူ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်
 တကယ်ပင် မသတ်သော ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးစိန်မောင် သေရသည့်
 အမှုကျခါမှ ဘာမျှမဆိုဘဲ အခြောက်တိုက် တရားခံဖြစ်ကာ ကြိုး
 ဒဏ်ကြီးကို မလွတ်တမ်း ခံယူရတော့မည့် အခြေသို့ ရောက်နေရ
 သည်မှာ ရယ်စရာမကောင်းလှပါလော။

ထို့ကြောင့် လောက၏ ရယ်စရာကောင်းပုံ၊ ကံကြမ္မာ၏ ရယ်စရာ
 ကောင်းလှပုံတို့ကို တွေးမိတိုင်း ကျွန်ုပ် ရယ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်ရယ်မိသည်ကို အားလုံး
 ကပင် ကျွန်ုပ် ရူးလေပြီဟု ထင်ကြ၏။ စင်စစ်၌ကား ကျွန်ုပ် မရူး၊ လောက
 ကြီးသာ ရူး၏။ ကံကြမ္မာသာလျှင် ရူး၏။ ထိုအကြောင်းများကို ထင်ရှား
 စိမ့်သောငှာ ကျွန်ုပ်သည် ကြိုးဒဏ်ခံရမီ ရက်များအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏
 အဖြစ်စဉ်ကို ဇာတ်ကြောင်းပြန်၍ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့လိုပေသည်။ ကျွန်ုပ်အား
 ရယ်စရာကောင်းလှသောနည်းဖြင့် ကြိုးစင်သို့ အရောက်ပို့ခဲ့သော လောက
 နှင့် ကံကြမ္မာတို့ကို ကျွန်ုပ်သည် ဤအဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်းဖြင့် သေရာက သရော်
 ခဲ့လိုပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏မှတ်တမ်းကို ဖတ်ရသော လူတိုင်းကလည်း လောက

နှင့် ကံကြမ္မာတို့၏ ရယ်စရာကောင်းပုံကို ကျွန်ုပ်၏နည်းတူ သရော်ရယ်မော မိကြပေလိမ့်မည်။ ဤသည်ကား ကံကြမ္မာကို ကျွန်ုပ် လက်စားချေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် တစ်ခုရှိသည်မှာ ကျွန်ုပ် ရေးသားနေသော အဖြစ်စဉ်မှတ် တမ်းသည် လူအများဖတ်ရသော အခြေသို့ ရောက်လိုမှ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ကြိုးစင်တက်ရ၍ လူ့ဘဝမှ ထွက်ခွာ သွားရသောအခါတွင် ဤမှတ်တမ်းကို ထောင်အရာရှိတို့နှင့် ပုလိပ်ဘက်က လက်ဦး ဖတ်ကြရမည်ဖြစ်ရာ၊ လူထုမသိအောင် လျှို့ဝှက်ကောင်း လျှို့ဝှက် ထားကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဤအဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်းသည် လူထုထံသို့ ရောက်ကောင်းမှ ရောက်မည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တစ်ခု စိတ်ချမ်းသာဖွယ်ရှိ သည်ကား ဤမှတ်တမ်းကို ဖတ်ရသော အရာရှိတို့ထံမှတစ်ဆင့် တစ်ယောက် စကား တစ်ယောက်နားသို့ လွင့်ကာ ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်စဉ်ကို တဖြည်းဖြည်း လူအများသိသာသော အခြေသို့ ရောက်နိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ယုတ်စွအဆုံး ကျွန်ုပ်အား သေဒဏ်စီရင်ချက်ချလိုက်သော စက်ရှင်တရားသူကြီးမင်းသည် ကျွန်ုပ် ဦးစိန်မောင်ကို မသတ်ရပါဘဲလျက်နှင့် သေဒဏ်ခံရသည့် အကြောင်း ကို သိရပေချိမ့်မည်။ စက်ရှင်တရားသူကြီး တစ်ဦးတည်း သိရလျှင်ပင် ကံကြမ္မာအား ကျွန်ုပ်လက်စားချေမှုမှာ ပြီးမြောက်အောင်မြင်ပေမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤအဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်းကို ကျွန်ုပ်ရေးသား၍ ထားရစ်ခဲ့ပါမည်။

အခွင့်အလမ်းသင့်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဤအဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်းကို လူအများ ဖတ်ခွင့်ရကြပါမူကား အတိုင်းထက်အလွန် တံခွန်နှင့်ဘုရား ဖြစ်ပေတော့ မည်။ ထိုအခါမှ သေစားသေစေ စီရင်ချက်အကျတွင် ကျွန်ုပ်အဘယ့်ကြောင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိသည်ကို တစ်နိုင်ငံလုံး သဘောပေါက်ကြ ပေလိမ့်မည်။

ကောင်းပြီ ...။ ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်းကို အဘယ်မှစ၍ ရေးရ ပါမည်နည်း။ ကံကြမ္မာ၏ ရယ်စရာကောင်းပုံကို အားရပါးရ သရော်နိုင် ရန်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝမှ အစချိ၍ ရေးသားမှ သာလျှင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အား မွေးဖွားကြီးပြင်းလာ ရာ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်စဉ်ကို အကြီးအကျယ်

ပြုပြင်ဖန်တီးခဲ့ကြသည်ဖြစ်ပေရာ ကျွန်ုပ်အား မွေးဖွားသော အချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ မိဘများ ရောက်ရှိနေကြသော အခြေကိုလည်း ဖော်ပြရပေဦးမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိဘများ ရောက်နေသောအခြေ ဖော်ပြရမည် ဆိုပြန်သော အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏အဘိုး ဦးနက်၏ အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း ဖော်ပြဖို့ လို၍လာပြန်ပေသည်။ အဘိုး ဦးနက်၏ အကြောင်းကို ဖော်ပြရေးသားရလျှင်ကား ... အထက်မြန်မာပြည်ကို သီပေါဘုရင် အုပ်ချုပ်နေသည့် ခေတ်အထိ နောက်ကြောင်း ပြန်ရပေလိမ့်မည်။ မြန်မာတို့ လုံးဝလွတ်လပ်ရေးကို ပြန်၍ရကြသော လက်ရှိခေတ်အထိ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာခန့် ကာလကို စားမြုံ့ပြန်ကာ ရေးသားရမည်ဆိုခြင်းမှာ မလွယ်လှ၊ ရေးသားရမည့် အကြောင်းတို့ကလည်း များပြား ရှည်လျားလှပေသည်။

ဪ ... ကြီးမိန့်ကျသော ဤရက် ဤနေ့နှင့် ကြီးဒဏ်ကို လက်တွေ့ခံရမည့် ရက်တို့ အတော်ကြီးဝေးကွာ၍ နေကြသေးသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏အဖို့ တွင် ဤအစဉ်မှတ်တမ်းကို စိမ်ပြေပြေ ရေးသားနိုင်ရန် အချိန်များစွာပင် ရစေလေသောကြောင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့်ဆိုလျှင် ကျေနပ်ဖွယ်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၍နေသေးယောင်တကား။

ကလေးဘဝ

ကျွန်ုပ်၏အဘိုး ဦးနက်သည် မွန်သွေး စစ်စစ်ဖြစ်လျက် မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်တစ်ပိုင်း မြန်မာတစ်ပိုင်း အုပ်ချုပ်နေကြသောခေတ်၌ တနင်္သာရီ ဒေသတွင် ဖွားမြင်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်အခါကပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဘီဘင်များမှာ အင်္ဂလိပ်မြန်မာစစ်ပွဲများကို ဖြစ်ပွားစေခဲ့သော ဘုံဘေးဘေးမားသစ်ကုမ္ပဏီ နှင့် ဆက်ဆံလျက် သစ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေကြသူများဖြစ်လေရာ ပစ္စည်း များစွာပင် ကြွယ်ဝချမ်းသာကြသောသူများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ထို့ပြင် မင်းသစ် ဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်တို့နှင့်လည်း ဝင်ဆံ့၊ သစ်လုပ်ငန်းရှင်ပီပီ တပည့်တပန်း ကလည်း တောင့်တင်းပြန်လေရာ စကား အစွမ်းကုန် ဆိုရပါလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဘီဘင်များသည် အစိုးရရာထူး ရာခံများထက်ပင်လျှင် ဘုန်းတန်ခိုးထက်မြက် စူးရှလျက် ဂုဏ်အင်ကြီးမားလေသေးသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ ဤအချိန်က အင်္ဂလိပ်တို့သည်လည်း မြန်မာဘုရင်ထက် အုပ်ချုပ်ရေးတွင် ပို၍ ကောင်းမွန် ပါသည့် ဟူသော ဝါဒကို ဖြန့်နိုင်သမျှ ဖြန့်၍နေကြခိုက် ဖြစ်သောကြောင့် တနင်္သာရီအပိုင်ရှိ မွန်မြန်မာတို့အား ကာသာ အပေးကြီးပေးလျက် ရှိကြ သဖြင့် ထိုအခွင့်အရေးများကို လက်ကိုင်ရရှိသော ကျွန်ုပ်၏ဘီဘင်များ သည် စီးပွားဥစ္စာ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ထွန်းခဲ့ကြပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏အဘိုး ဦးနက်အား အင်္ဂလိပ် သက္ကရာဇ် ၁၈၆၀ ပြည့်နှစ် တွင် ဖွား၏။ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးကို အင်္ဂလိပ်တို့ သိမ်းယူ၍ သီပေါမင်း တရားအား ရတနာဂီရိသို့ ခေါ်ဆောင်ကြသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်၏အဘိုး ဦးနက်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လျက် အိမ်ထောင်များပင် ကျလျက်ရှိပေပြီ။

မိဘလက်ငုတ်ပစ္စည်းများကို တစ်ဦးတည်းသောသား အဖြစ်ဖြင့်

တစ်ယောက်တည်း ဆက်ခံလိုက်ရသော ဦးနက်သည် ပင်ကို၌လည်း ကုန်သည်ဉာဏ် ရင့်သန်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေပြန်သောကြောင့် သစ်လုပ်ငန်းကို မိဘလက်ထက်ကထက်ပင် ပိုမို ချဲ့ထွင်ကာ လုပ်ကိုင်လာခဲ့၏။ တစ်ဖန် သစ်လုပ်ငန်းကိုသာမက ပေါ်ဦးစဖြစ်သော သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်းကိုလည်း စွက်ဖက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြန်၏။ ထိုသို့လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းအားဖြင့် ဦးနက်မှာ ပစ္စည်းအင်အား ဆတက်ထမ်းပိုး တိုးတက်ကြီးထွား လာပြန်ပေရာ သစ်လိုင်စင် ရပါလျက်နှင့် ငွေရင်းမထုတ်နိုင်သော သစ်ကုန်သည်တို့အား ငွေရင်းထုတ်ပေးခြင်း၊ သတ္တုရှိသောမြေကို ပိုင်ပါလျက်နှင့် အရင်းငွေ မလုံလောက်သော သူဌေးကလေးများအား ငွေထုတ်ချေးငှားခြင်း စသော ငွေချေးသည့် လုပ်ငန်းကိုပါ လုပ်ကိုင်ပါသဖြင့် ထိုစဉ်အခါက ကျွန်ုပ်အဘိုး ဦးနက်မှာ အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်သာ ရှိသေးလျက်နှင့်ပင် တနင်္သာရီတစ်လွှား၌ ဦးနက် ဆိုလျှင် မသိသူ ရှားသလောက် ထွန်းပေါက်လျက် ကျော်စောက်ထွီ အရှိကြီး ရှိနေခဲ့ပေသည်။

ဦးနက်တွင် သားသမီးသုံးယောက် ထွန်းကားခဲ့၏။ အကြီးဆုံးသား ဖြစ်သူ ဦးဩဘာကို ပါတော်မူခေတ်ထဲ၌ ဖွားမြင်၏။ သားအလတ် ဖြစ်သူ ဦးဒေါ်နကိုမူ အင်္ဂလိပ် သက္ကရာဇ် ၁၈၈၇ ခုနှစ်၌ ဖွား၏။ အထွေးဆုံးသမီး ဖြစ်သော ဒေါ်စောလှကိုမူကား ၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ ဦးနက်၏ သမီးထွေး ဒေါ်စောလှ ဆိုသူကား အခြားမဟုတ် ကျွန်ုပ်တည်းဟူသော သူဌေး ဦးကံကောင်း၏ မိခင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏အဘွားသည် သားသမီးသုံးယောက် ထွန်းကားပြီးသည့် နောက် သုံးနှစ်ခန့်အကြာတွင် အနိစ္စရောက်ခဲ့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏အဘိုး ဦးနက်သည် နောက်ထပ်၍ အိမ်ထောင်ရက်သား မပြုတော့ဘဲ သားသမီး သုံးယောက်တို့ကိုသာ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းရင်း ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းကြီးများတွင် စိတ်အာရုံကို လုံးဝသွင်းကာ ကိုယ်အားစိတ်အား အလွန်ထက်သန်သော အရွယ်လည်း ဖြစ်သည့်အလျောက် ဖိဖိစီးစီးကြီး ပစ္စည်းရှာခဲ့၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့်လည်း လုပ်ငန်းကြီးများ၏ နယ်ပယ်မှာ ကျယ်ဝန်းသည်ထက် ကျယ်ဝန်းလာခဲ့ပေရာ တနင်္သာရီတစ်လွှား၌ ငွေလုံးကြေးလုံးနှင့် အလုပ်လုပ်သူ မှန်သမျှတို့သည် ကျွန်ုပ်၏အဘိုး ဦးနက်နှင့် မကင်းနိုင်ကြသော

အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာလျက် နောက်ဆုံးတွင် တနင်္သာရီနယ်၌ ရှိရှိသမျှ သော သစ်လုပ်ငန်းရှင်၊ သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်းရှင်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးအား ဘဏ်တိုက်ကြီးသဖွယ် သဘောထား အားကိုးကြသော အဖြစ်သို့လည်း ရောက်လာ၏။ လာဘ်မြင်လှသော ဦးနက်လည်း အင်္ဂလိပ်တို့နှင့် အတူပါ လာသော တရားဥပဒေများကို ဆည်းပူးကာ လုပ်ငန်းကြီးများကို ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ခွဲခြား၍ လီမိတက်ကုမ္ပဏီများ ဖွဲ့ခြင်း၊ ငွေချေးငွေယူ အလုပ်ကြီး ကိုလည်း ဘဏ်အဖြစ်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းလုပ်ကိုင်ခြင်း ပြုခဲ့သဖြင့် ပစ္စည်းထူထည် ကြီးမား များပြားသလောက် အခြေခံလည်း ခိုင်မာ၍လာခဲ့လေ၏။

ဤကဲ့သို့ မတောင့်မတ မကြောင့်မကြဖြင့် လောက၌ ပူပင်စရာ လုံးဝကင်းရှင်းသော ဘဝဖြင့် သားသမီး သုံးယောက်ကို အုပ်ချုပ်ထိန်းသိမ်း ကာ အလုပ်လုပ်၍ ကောင်းနေခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်၏အဘိုးမှာ စိတ်ထင်စရာ ကိစ္စတစ်ခုကြုံ၍ လာခဲ့၏။ ထိုကိစ္စမှာကား သားအကြီးဆုံး ဖြစ်သူ ဦးဩဘာ သည် ဖခင် သူဌေးကြီး ဦးနက်၏ ရိုက်ရာကို ဆက်ခံ၍ သူကိုယ်တိုင် နောက် တစ်နေ့တွင် သူဌေးကြီးတစ်ယောက် လုပ်ရန်ကို စိတ်ကူးဖို့ ဝေးစွာ အသက် ၁၆ နှစ် သင်္ကန်းဆီး၍ပေးလိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ သာသနာတော်မှ ထွက် မလာတော့သည့်အပြင် တစ်သက်လုံးပင် သင်္ကန်းနှင့် ပျော်ပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဖခင် ဦးနက်ထံ ပဉ္စင်းတက်ခွင့် တောင်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သား အကြီးဆုံးအား မိမိ၏ခြေရာကိုနင်းလျက် သူဌေးကြီး လုပ်စေချင်နေသော ကျွန်ုပ်၏အဘိုးမှာ ဦးဩဘာနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိ ထားသမျှသော ရည်မှန်း ချက် လွှဲချော်ရသဖြင့် စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သလို ရှိမိရပေ၏။ သို့သော် ဦးဩဘာမှာ ရဟန်းဘောင်၌သာ ပျော်မွေ့လျက် သင်္ကန်းကို ဇွတ်အတင်း ချွတ်ခိုင်းရမည်ကလည်း မသင့်၊ ဇွတ်အတင်း လူထွက်ခိုင်းလျှင်လည်း ဦး ဩဘာက ထွက်မည်မဟုတ်။ ထို့အပြင် ဦးဩဘာမှာ အကြီးဆုံးသားကြီး ဩရသပင် ဖြစ်စေကာမူ ဖခင်၏ ကုန်သည်လုပ်ငန်း၌ စိတ်မပါ။ ဘာသာ တရားကိုသာ စိတ်ဝင်စားလျက် ပင်ကိုအားဖြင့်လည်း ဖခင်ကဲ့သို့ ကုန်သည် ဉာဏ် ရင့်သန်မှုမရှိ၊ အရောင်းအဝယ် ရှေ့လာဘ်မြင်သူလည်း မဟုတ်လှ သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အဘိုး ဦးနက်သည် သားကြီး ဦးဩဘာ၏ အလို ဆန္ဒကို လိုက်လျောကာ ရဟန်းဝတ်နေခွင့် ပေးလိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက်

မူကား သားလတ်ဖြစ်သူ ဦးဒေါနအား မိမိပိုင် လုပ်ငန်းကြီးများ၌ အစစ နားလည် ကျေပွန်အောင် တစ်စတစ်စ သင်ကြားပေးရင်း သမီးထွေး ဒေါ် စောလှအား အရိပ်တကြည့်ကြည့် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကာသာ နေထိုင် ခဲ့၏။

သို့နေခဲ့ရာတွင် သမီးထွေးကလေး မစောလှမှာ အပျိုအရွယ်သို့ ရောက်ပြီဖြစ်သော်လည်း ဖခင်၏ ပစ္စည်းဂုဏ်အင် အထူအထည် ကြီးမား ရသည့်အထဲတွင် ရုပ်ရည်ရူပကာယမှာလည်း များစွာပင် ချောမောတင့် တယ် ပြေပြစ်သူ ဖြစ်နေပြန်လေရာ တနင်္သာရီတိုင်းတစ်လျှောက်တွင် မစော လှ၏ အမည်မှာ လူတကာတို့၏ ပါးစပ်ဖျား၌သီး၍ ရပ်နီးရပ်ဝေး သတင်း မွှေးလျက် ရှိနေပေ၏။ ဦးနက်လည်း သမီးပျိုကလေး အချိန်အရွယ်ရောက် လာသည်ကို သတိပြုမိသောအခါ၌ သင့်တင့်သော လူငယ်တစ်ဦးနှင့် အိမ် ထောင်ချထား၍ သမက်ဖြစ်သူအား သားလတ် ဦးဒေါနနှင့်အတူ မိမိ၏ လုပ်ငန်းကြီးကို တွဲဖက်ဦးစီးစေရသော် အလွန်ပင် သင့်မြတ်ပေလိမ့်မည်ဟု ရှေ့ရေးကို အမြဲမျှော်မှန်းနေခဲ့၏။ ဤသို့ မျှော်မှန်းနေခိုက်တွင် အခြားသော သစ်သူဌေး၊ သတ္တုတွင်းသူဌေး တို့၏ သားယောက်ျားကောင်း များစွာတို့ ကလည်း မစောလှနှင့် လက်ဆက်နိုင်ရန် လာရောက်စေ့စပ် တောင်းဆိုလျက် ရှိကြပေရာ ဦးနက်မှာ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော သမက်လောင်း မြောက် မြားစွာ ပေါ်ထွက်နေကြသည့်အနက် အတော်ဆုံး သမက်လောင်းကို ရွေးချယ် ရာ၌ ရုတ်တရက် မဝေခွဲနိုင်ဘဲ ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေရသောကြောင့် သမီး မစောလှသည် အသက်အရွယ် ငယ်နုသေးသည့် အကြောင်း၊ သမီးအသက် ငယ်သေး၍ အတန်ကလေးကြာအောင် အရိပ်ကြည့်၍ နေလိုသေးကြောင်း၊ သမီးကလည်း အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်ကူးမျှပင် မထည့်တတ်သေးသော ဤအရွယ်ကလေးတွင် အိမ်ထောင်ချ၍ ပေးလိုက်ရမည်မှာ သနားဖွယ်ဖြစ် ကြောင်း စသည်တို့ကိုသာ ဂုဏ်တယူယူ ပြောဆို၍ သမက်လောင်းတို့အား အကဲဖမ်းကာ သမက်စံရွေးလျက် နေခဲ့ပေသည်။ ဤသို့ သမီးထွေး ရွှေတုံး ပုလဲကလေးအတွက် အလွန်ဂုဏ်တက်ကာ ဖခင်ကြီး များစွာ မျက်နှာပွင့်လန်း နေသည့် အခိုက်တွင်မှ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်လောင်းဖြစ်သော သမီးချော မစောလှ

သည် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်နှင့် ချစ်ကြီးသွယ်မိကာ ခိုးရာလိုက်၍ ပြေးပါလေ တော့သည်။

အဘယ်ကြောင့် သူဌေးသမီးက မိဘ၏ ဂုဏ်သရေကို မငဲ့ကွက်ဘဲ ခိုးရာလိုက်၍ ပြေးရပါသနည်းဟု မေးပါလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် ကျွန်ုပ် ၏ဖခင်နှင့် အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်းဖက်လိုပါက ခိုးရာလိုက်၍ ပြေးသော နည်းတစ်နည်းသာ ရှိသဖြင့် ခိုးရာလိုက်၍ ပြေးရပေသည်ဟုသာ ဖြေဆိုရ ပါလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်၏ဖခင်မှာ တောနယ် ဇာတ်အဖွဲ့ ကလေးတစ်ခုမှ သဘင်သည်တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

ထိုခေတ်အခါမှာ သဘင်သည်တို့ အလွန်တရာ ဂုဏ်ငယ်ကြသော ခေတ်ဖြစ်၏။ မြန်မာဘုရင် ရှိစဉ်အခါကမူ ထင်ပေါ်လျှင် စင်တော်က ကောက် သောကြောင့် နန်းတွင်း၏ အချီးအမြင့်ကို မြို့စားရွာစား အထိပင် အသနား ခံကြရသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့ အသားကျကျ အုပ်စိုးနိုင်ပြီဖြစ်သော ထိုခေတ် တွင်မူကား သဘင်သည်တို့မှာ ချီးမြှောက်မည့်သူ မရှိတော့သည့်အလျောက် ဖက်ခွက်စား ဟူသော အယူအဆဖြင့် လူတကာက အဖက်မတန် ထင်ကြ သောအခါ ဖြစ်လေရာ အများ၏အမြင်တွင် သိမ်ဖျင်းသေးနပ်လှသော အခြေခံရှိသူ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် ဂုဏ်ရှိန်ကြီးမားလှသော ကျွန်ုပ်၏မိခင် နှင့် အဆင့်အတန်းချင်း အလွန်ကွာခြား၍ နေသည့်အတိုင်း အဘယ်နည်း နှင့်မျှ တင့်တယ်စွာ တောင်းရမ်းလက်ထပ်နိုင်ခွင့်ကိုလည်း မမြင်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် ခိုးရာလိုက်၍ပြေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ ချစ်ကြီးသွယ်မိခဲ့ကြရာတွင် တစ်နည်း တစ်လမ်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်အဘိုး ဦးနက်၏ ပယောဂမကင်းဟု ဆိုစရာရှိ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တနင်္သာရီတွင် ထိပ်သီးသူဌေးကြီး ဖြစ်သူပီပီ အဘိုး သည် တစ်ခါ၌ ထမင်းရည်ချောင်းစီး အလှူကြီးပေး၏။ လာသမျှ ပရိသတ် ကို ရွှေမူးစေ့များ ကမ်းလှမ်း၏။ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ဇာတ်ပြိုင် ဆိုင်းပြိုင်များ တခြံ့ခြံ့ ထည့်သွင်း၏။ ဤတွင် ဇာတ်သဘင်သည် ဆိုင်းပညာသည် တို့မှာ အဘိုး၏ အိမ်ကြီး၌ ချောင်လည်စွာ ဝင်ထွက် သွားလာခွင့်ရနေကြ

ပေရာ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့မှာလည်း မျက်စိချင်း ချိတ်မိရာက နောက် ဆုံး၌ ခိုးရာလိုက်သည်အထိ ဖြစ်ရလေသည်။

ထိုအခါက ကျွန်ုပ်၏ မိခင်မှာ ၁၉ နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေး၏။ ထို ခေတ်က သဘောအရ ၁၉ နှစ်အရွယ်မှာ အိမ်ထောင်ရေးကို တွေးသည့် အရွယ်မျိုး မဟုတ်။ လှလှပပ ဝတ်စားသွားလာနေဖို့ အရွယ်သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူဌေးပိုင်း မင်းပိုင်းမှလာ၍ စေ့စပ်သူ များလှသော်လည်း ဦးနက်သည် သမီးငယ်သေးသည် ဟူသော အကြောင်းပြချက်ကို လှလှကြီး ပြနိုင်ခဲ့လေသည်။ အရွယ်ငယ်သေးသည်လည်း မှန်၏။ တကယ့်ဂုဏ်ကြီး ရှင် သတို့သားလောင်းတွေလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ၏။ မိမိတွင်လည်း လိုရာ ကို တ၊တိုင်းရလောက်အောင် အခြေရှိ၏။ ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်း အပြစ် ဆိုစရာမရှိ၊ ဖခင်ကြီး ဆိုသည်မှာလည်း တနင်္သာရီတိုင်း တစ်တိုင်းလုံး၏ မျက်နှာဖုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ ဤမျှလောက် အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံ နေပါလျက်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် အခြေအနေချင်း ကွာခြားလှသော ကျွန်ုပ်ဖခင် သဘင်သည်နှင့်မှ မေတ္တာကူးယှက်မိခဲ့သည်မှာ (နဖူးစာ) ဟုပင် ဆိုရပေတော့မည်။ အထူးရေးဖွယ် မလိုတော့။

သို့သော် မည်သို့ပင်လျှင် နဖူးစာပါပဲဟု ဆိုရစေကာမူ တနင်္သာရီ တိုင်း၏ မျက်နှာဖုံးထိပ်သီး သူဌေးကြီး၏ သမီးချောကလေးသည် ဘာ မဟုတ်သော သဘင်သည် အနပ်စုတ်ကုပ်စုတ်နှင့် ခိုးရာပင် လိုက်ပြေးသည် ဆိုသော ကိစ္စမှာ တော်ရုံတန်ရုံဖြင့် ကြားရသူပင်လျှင် ကိုယ့်နားကို ကိုယ် ယုံနိုင်မည် မဟုတ်၊ မိဘမောင်ဖား အားလုံးတို့၏ မျက်နှာကို အကြီးအကျယ် အိုးမဲသုတ်လိုက်သော ကိစ္စကြီးဖြစ်နေပေရာ ငါ့သမီးတော်လှဟု ချီးမွမ်း နေဆဲ ယောက်မကိုမြင်းစီး၍ ထွက်သည့်နှယ် ရှက်ဖွယ်ကြီးလိလိ ကြုံရသော ကျွန်ုပ်၏အဘိုး ဦးနက်တွင် မည်မျှစိတ်ကို ထိခိုက်သွားသည် ဟူမူကား အသက်သွေးခဲပမာ အချိန်မလပ် စောင့်ကြပ်ထိန်းသိမ်း၍ ကြိုးပမ်းနေသော လုပ်ငန်းခွင် တာဝန်ကြီးများကိုပင် မျက်နှာလွဲခဲ့ပစ် သားလတ် ဦးဒေါ်နနှင့် ထားပစ်ခဲ့ပြီးနောက် သုံးလကြာမျှ အထက်မြန်မာပြည်သို့ ဘုရားဖူးတက် ၍ သွားသည်ကို ထောက်ဆကြည့်လျှင် သိကြပေလိမ့်မည်။ မစောလှ၏ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ဦးပဉ္စင်း ဦးဩဘာပင်လျှင် လောကီနှင့်မဆိုင်သော ရဟန်း

ဘဝ၌ပင် ရှိနေလျက်နှင့် နှမအတွက် ရှက်လှသောကြောင့် တနင်္သာရီမှ မန္တလေးသို့ စာသင်မည်ဟု အကြောင်းပြကာ ဖခင်ကြီး အထက်မြန်မာပြည် သို့ အတက်တွင် အတူလိုက်ပါ၍ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့ထွက်ခွာသွားသည် အထိလည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

အင်္ဂလိပ် သက္ကရာဇ် ၁၉၀၉ ခုနှစ်၌ ခိုးရာလိုက်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ မိခင် ဒေါ်စောလှသည် ၁၉၁၀ ခုနှစ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အား ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ ဤအချိန်အထိ ကျွန်ုပ်၏မိခင်မှာ ဇာတိရပ်ခွင်သို့ ပြန်၍ မဝင်ဝံ့သေး။ ကျွန်ုပ်၏အဘိုးနှင့် ဦးလေးများတွင် မည်မျှ ရှက်နာကြီးကျ၍ နေသည်ဆိုလျှင် အိမ်၌ (မစောလှ) ဟူသော အမည်ကိုပင် မည်သူမျှ မပြောကြ။ ကျွန်ုပ်၏မိခင် ခိုးရာအလိုက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အဝတ်အစား ပစ္စည်း အသုံးအဆောင် မှန်သမျှတို့ကိုလည်း သင်္ချိုင်းတွင်သွား၍ မီးပုံရို့ပစ်ကာ ကျွန်ုပ်၏အဘိုးက သမီးမစောလှ သေလေပြီဟု ကြေညာ၏။ ထို့ကြောင့် ခိုးရာလိုက်ပြီးနောက် တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါး ကြာခဲ့သည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်မှာ မိဘရပ်ထံသို့ ပြန်ဝံ့ဖို့ဝေးစွာ နေအိမ် ဟူ၍ပင် အတည် တကျမရှိ သဘင်သည်ဖြစ်သူ ခင်ပွန်း ဇာတ်ကရာတွင်သာ တကောက်ကောက် လိုက်နေရှာပေသည်။

ကျွန်ုပ်အား ဖွားမြင်လာ၍ သားယောက်ျားကလေး ရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် များစွာ အားတက်သရော ဖြစ်လာရှာ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အဘိုး ဦးနက်သည် သားယောက်ျားများကို အလွန်မြတ်နိုးသော စိတ်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်၏မိခင် အသိဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ဖွားမြင်၍ ယောက်ျားကလေးမှန်း သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် “သူ့အဘိုးအကြီးများ သိရင် ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာလိုက်မလဲနော်” ဟု မီးကပ်ပေါ်မှ ဆိုမိရှာလေသည်။ သားယောက်ျားကို မြတ်နိုးသော ကျွန်ုပ်၏အဘိုးသည် ယခုကဲ့သို့ မြေးဦးယောက်ျားကလေး ရသော အခါတွင် စိတ်ပြေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်၏မိခင် ထင်မှန်းကာ အားတက်မိရှာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဖခင်ကြီး အမျက်ပြေကာ မိဘရပ်ထံသို့ပြန်၍ ကပ်ခွင့် ရပါက အစစအရာရာ ချောမောပြေပြစ်နိုင်မည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်

အတွက် အားတက်ရှာသော မိခင်သည် ကျွန်ုပ်အား 'မောင်ကံကောင်း' ဟု တနင်္လာသားပီပီ ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့၏။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် ကျွန်ုပ်အား ဖွားမြင်ကြောင်းကို လူကြံဖြင့် ဖခင် ဦးနက်ထံသို့ သတင်းပို့ခဲ့၏။ သို့သော် သတင်းကို လက်ခံ ပုံမှာ အခြေမလှခဲ့ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မြေးဦးကလေး ရကြောင်း သတင်းပို့သူ လူကြံဇဉ်သည်ကိုပင် ဦးနက်က ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ် မတတ် ဒေါသဖြင့် အောက်ငေါက်နှင့်ပစ်သည် ဟူသော သတင်းစကားကို ပြန်၍ ကြားရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် နှစ်နှစ်သား အရွယ်သို့ရောက်သည် အထိ ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် မိဘရပ်ထံသို့ ပြန်ခွင့်မပေါ်ဘဲပင် ရှိနေလေသေးသည်။

တစ်နှစ်သားအရွယ် အခါလည်ကျော်ကျော်မှစ၍ ကျွန်ုပ် လူမှန်းသိ တတ်သည်က နှစ်နှစ်သားဖြစ်လာသည့် ကာလအတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်သမျှတို့ ကို ကျွန်ုပ် ခပ်ရေးရေးသာ မှတ်မိပေတော့သည်။ ထိုအခါက ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ ဇာတ်ကရာသို့ မိခင်နှင့်အတူ တကောက်ကောက် လိုက်ပါနေခဲ့ ရ၏။ ဇာတ်သေတ္တာများပေါ်၌ တက်၍ ကစား၏။ ကားလိပ်ကြီးများ ကြား၌ တူတူပုန်း၏။ ပတ်မ၊ ခြောက်လုံး၊ ဗုံ၊ ကြေးဝိုင်း၊ ဆိုင်းဝိုင်းများ အကြား သို့ ဝင်၍ တီးခေါက်၏။ ညနေပိုင်း၌ ပွဲရုံအတွင်း ဖျာများ ခင်းပြီးသောအခါ ထိုကျယ်ပြန့်သော ဖျာခင်းများပေါ်၌ ပြေးလွှား ကစားရသည်။ ဆိုင်းသံ တည်ညံ့ ဆူနေသော ဇာတ်စင်နောက်၌ ထမင်းစားရသည်။ ညပိုင်းသို့ ရောက် သောအခါ ပုဏ္ဏားကွယ် တိုင်ဖုံးကား၏ နောက်ကွယ်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်၏ဖခင် သဘင်သည် ကပုံ ပြပုံများကို ချောင်းကြည့်ကာ ည တစ်ချက်တီး နှစ်ချက် တီးလောက်မှ စောင့်ပုခက်နှင့် အိပ်ရသည်။ လေဆောင်သော လေပွေသည့် ပမာ ဇာတ်ရွှေ့ရာသို့ပါ၍ အိမ်ဆိုသည်မှာ ဘာမှန်းမျှ မသိသလောက် ရှိခဲ့ လေသည်။ ရွာလယ်ရှင် မင်းကလေး၏ ဘဝဖြင့် ဤသို့ နေရရင်းက ကြီးလျှင် ဇာတ်မင်းသား လုပ်မည်ဟုလည်း ကလေးစိတ်ဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူကို အားကျ မိလေသည်။ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့သည် ပိုက်ဆံနှင့် ပတ်သက်၍ မကြာခဏ စကားများကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ အဘယ်ပုံစံ၍ အဘယ်ပုံ အဆုံး သတ်သည်ကိုကား မမှတ်မိပေ။ ဤကာလအတွင်းက အတိတ်ကားချပ်တို့ သည် အချိန်ဝေးပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ရေးရေးသာလျှင် ထင်လေတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ကလေးစိတ်တွင် နှလုံးသားကို သံပူဖြင့်ကပ်၍ တံဆိပ်နှိပ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ သေသည်အထိ မေ့ပျောက်နိုင်မည်မဟုတ်သော အဖြစ်အပျက်ကြီး သုံးရပ်တို့ကိုမူကား ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ထဲ၌ သံမှိုဖြင့် စွဲ နှက်ထားဘိသကဲ့သို့ တွေးလိုက်တိုင်း ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ထင်းထင်း ကြီး အမြဲမှတ်မိနေ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကြီး သုံးရပ်တို့သည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ် ၏ ထူးဆန်းလှသော ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးရန် အုတ်မြစ်ချပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင် ပေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက် သုံးရပ်တို့က ကျွန်ုပ်စိတ်ကို မည်မျှ ပြုပြင် ဖန်တီးပစ်လိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်းကို ဖတ်ပြီးသောအခါ မှသာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ကလေးအရွယ် နုနယ်သော စိတ်သည် အလွန်သန့်ရှင်း ကြည်လင် ဖြူစင်၏။ ထို့ကြောင့် သာမန်ထက်ပို၍ ထူးကဲသော အဖြစ်အပျက်သည် လည်းကောင်း၊ ဝမ်းသာဖွယ် အဖြစ်အပျက် သို့မဟုတ် ကြေကွဲဖွယ်အဖြစ် အပျက်တို့သည် လည်းကောင်း ကလေး၏စိတ်၌ သည်းပွတ်ကို မင်ကြောင် ထိုးထားသည့်ပမာ စွဲမြဲစေတတ်ပေသည်။ ထိုသို့ ခိုင်ခိုင်ကြီး စွဲမြဲသော အစွဲ သည် နောင်ကြီးပြင်းလာသည့်အခါတိုင်အောင် လောကကို ဆင်ခြင်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ နေ့စဉ်အတွေ့အကြုံများ၌ လည်းကောင်း သာမန်အမြင်ဖြင့် မမြင်တတ်စေဘဲ ထိုရှိရင်းစွဲဖြစ်သော အစွဲစိတ်၏ မှန်ပြောင်းထဲမှ ဖြတ် သန်း၍ မြင်ရသလိုသာ မြင်စေတတ်ပေသည်။ ငယ်စဉ်က စိတ်မူမမှန်ဘဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ မှန်သမျှတို့သည် စိတ်၌ စွဲမြဲနေသော အစွဲကြောင့် ကြီး ပြင်းလာသောအခါ မည်သည့် ကိစ္စကိုမဆို မူမှန်အတိုင်း မြင်လေ့မရှိ။ အစွဲ ၏ ပယောဂအမှောင့်ဖြင့် မူမမှန်သောအမြင်ကိုသာ မြင်တတ်၏။ ထို့ကြောင့် အတွေးအခေါ် အယူအဆတို့မှာလည်း သာမန်လူတို့၏ အတွေးအခေါ် အယူ အဆနှင့် မတူ။ အကြံအစည် အလုပ်အကိုင်တို့မှာလည်း သာမန်အကြံအစည် အလုပ်အကိုင်မျိုးမဖြစ်။ ဝါးပင်ပျိုကို ငယ်စဉ်က ကောက်နိုင် ဖြောင့်နိုင် ဘိသကဲ့သို့ ကလေးငယ်၏ စိတ်သည်လည်း ငယ်စဉ်က ကောက်လျှင် ကြီး သောအခါ ဖြောင့်၍ မရအောင် ကောက်တတ်သည်။ ဖြောင့်၍ မရအောင် ပုံပျက်လျက်နေသော စိတ်သည် ကြီးပြင်းလာသောအခါတွင် ပြန်၍ ဖြောင့် နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပေ၏။ နုနယ်သိမ်မွေ့သော ကျွန်ုပ်၏ ကလေးစိတ်ကို ယခု

ရေးသားဖော်ပြမည့် အပျက်ကြီးသုံးရပ်တို့က ဖြောင့်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ထုနှက် ကောက်ကွေးစေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ယင်းသို့ အဖြစ်အပျက် ကြီး သုံးရပ်တို့ကို လောလောဆယ်၌ ဖြစ်ပွားနေသည့်ပမာ အမြဲစိတ်မှာ မှတ်မိနေပေသည်။

မှတ်မိသေး၏။ ပထမ အဖြစ်အပျက်ကြီးကို ကြုံရစဉ်က ကျွန်ုပ် အသက် သုံးနှစ်အရွယ်ခန့်ရှိပေပြီ။ သုံးနှစ်သားအရွယ် ကလေးတို့၏ သဘာဝ အတိုင်း ကျွန်ုပ်မှာ မြင်မြင်ကရာကို အထူးအဆန်း မှတ်ထင်လျက် မိဘများ အား မေးခွန်းများ အဆက်မပြတ်မေးသော အရွယ်ဖြစ်ပေရာ တစ်ညတွင် စကြာရေချဇာတ်ကို ပြသည်နှင့်ကြုံ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်က စကြာမင်းကလေးသဏ္ဍာန် ကပြ၍ ဘိုးဘိုးအောင်က ရေမှကယ်ဆယ်သော အခန်းကို ပုဏ္ဏားကွယ် တိုင်ဖုံးနောက်မှ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ချောင်း၍ ကြည့်နေ မိ၏။ ဇာတ်ဟန်အမူအရာအတိုင်း စကြာမင်းကလေးက ဘိုးဘိုးအောင်အား ‘ဘိုးဘိုး’ ဟု ခေါ်ရပေရာ ‘ဘိုးဘိုး’ ဟူသော စကားလုံးကို ကျွန်ုပ်အထူး တလည် မှတ်မိသွား၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်က ကျွန်ုပ်အား သိပ် သောအခါ၌ “မေမေသားမှာ ဘိုးဘိုး မရှိဘူးလားဟင်” ဟု ကလေးစိတ်ဖြင့် အမှတ်မထင် မေးမိ၏။

ဤသို့ မေးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် ရှေးဖြစ်ဟောင်း များကို တွေးကာ မျက်ရည်အဖြိုင်ဖြိုင် ကျရှာပေသည်။ မျက်ရည်ကျရာက ငိုသံဖြင့် “သားမှာ ဘိုးဘိုး ရှိပါသော်ကောကွယ်” ဟု တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြေရှာ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က “ဒါဖြင့် ဘိုးဘိုး ဘာပြုလို့ သားတို့ဆီကို မလာတာလဲဟင်” ဟု မေးလိုက်မိပြန်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် ဘာ စိတ်ဘာလက် ပေါက်သည်မသိ၊ ကျွန်ုပ်အား ချော့၍သိပ်ရင်း “သားရဲ့ ဘိုးဘိုး ဟာလေ သိပ်ပြီး ချမ်းသာတာပဲကွယ်၊ သိလား သားရဲ့။ ရွှေမန်ကျည်းတောင့် တွေဆိုတာ စဉ့်အိုးနဲ့ သုံးလုံးတောင်မှပဲ ရှိသကဲ့။ ငွေဒင်္ဂါးတွေ ဆိုတာဟာ လည်း တင်းတောင်းနဲ့ ခြင်ရသကဲ့။ စိန်တွေ၊ ကျောက်တွေ ဆိုတာကဖြင့် ကွယ် ကွမ်းအစ်ဖုံးကြီးနဲ့ တစ်လုံးပဲကဲ့ သားရဲ့” စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပုံကလေးတစ်ပုံပြောသလို ပြောပြရှာလေသည်။ ပုံနားထောင်သလို “အင်း” လိုက်၍ နားထောင်သူ ကျွန်ုပ်က “ဒါဖြင့် မေမေရယ် ဘိုးဘိုးတို့ဆီကို ကျွန်တော်

တို့ သွားရအောင်နော် မေမေ ဟုတ်လား၊ ဘိုးဘိုးက ကျွန်တော့်ကို ငွေဒင်္ဂါး တွေ ကစားဖို့ပေးမှာပဲနော်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် မျက်ရည် လည်ရွဲနှင့် ကျွန်ုပ်၏ နဖူးကို နမ်းရှာရင်း “အေးကွယ် ငါ့သား ကြီးပြင်းလာ တော့ သွားတာပေါ့ သားက အခု ငယ်သေးတယ်။ ကဲကွယ် အိပ် ... အိပ်” ဟု ဆိုကာ ချော့မော့၍ သိပ်ရှာပေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်တွင် ‘ဘိုးဘိုး’ ဟူသော စကားတစ်လုံး တိုးလာ ၏။ ညအိပ်ရာဝင်တွင် မိခင်အား ပုံပြောရန် ပူဆာတိုင်း ရွှေယုန်ရွှေကျား၊ မယ်ထွေးတို့၏ ပုံများကို နားမထောင်ချင်တော့ဘဲ ဘိုးဘိုးပုံပြင်ကိုသာ ပူဆာ တတ်သော အကျင့်ဖြစ်လာ၏။ ကျွန်ုပ်က ဤသို့ ပူဆာတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် ဆေးလေးသော အသံဖြင့် သူ၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက် ပုံကလေးတစ်ပုံပမာ စိကာပတ်ကုံး ဇာတ်လုံးပေါ်အောင် ပြောပြတတ်ပေ သည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်က “ဘိုးဘိုးဆီ သွားရအောင်” ဟု ပူဆာလျက် မိခင်ကလည်း “အေးကွယ် ငါ့သား ကြီးပြင်းတော့ သွားတာပေါ့ အိပ်ကွယ် အိပ်” ဟု ချော့သိပ်ခြင်းဖြင့်သာ နိဂုံးချုပ်ရစမြဲ ဖြစ်၏။

တစ်လ နှစ်လခန့်ကြာသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်၏အဘိုး ဦးနက်၏ မိတ်ဆွေရင်းချာ အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်အား ပွဲကြည့်လာ ရင်း ဇာတ်ခုံနောက်သို့ ဝင်၍ တွေ့ဆုံလေသည်။ ထိုအဒေါ်ကြီးမှာ မိခင်၏ အဖြစ်ကို မြင်ရသောအခါတွင် ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရှာလျက် သူ့အပြန်တွင် ကျွန်ုပ် ၏မိခင်ကို အဘိုးတို့ မြို့သို့ လိုက်ခဲ့ရန် စရိတ်ခံ၍ခေါ်ရှာသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးအား မြေးဦးယောက်ျားကလေး ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်ကို ပြနိုင် စေရန်လည်း စိစဉ်ပေးမည်ဟု ပြောဆိုပေသည်။

ရရစားစား ဇာတ်သမား၏ မယားအဖြစ်ဖြင့်နေရသူ ကျွန်ုပ်မိခင်မှာ ဖခင်ရပ်ထံသို့ ပြန်လိုရာ၌ ဖခင်၏ အမျက်မပြေသေးသည်က တစ်ကြောင်း၊ ပြန်လောက်အောင် စရိတ်စက မရှိသောကြောင့် လည်းကောင်း မပြန်ဖြစ် နိုင်ဘဲရှိရလေရာ ထိုကဲ့သို့ ကူညီစောင့်မမည့်သူ ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ထံတွင် မိဘရပ်ထံသို့ ခေတ္တပြန်လိုကြောင်းဖြင့် ခွင့်တောင်း ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကား သဘင်သည်ပီပီ ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေသူ ဖြစ်ရာ ဘာမျှမထူးခြားသလို ခွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

ခရီးစဉ် ထွက်ရသောနေ့၌ ကျွန်ုပ် အလွန်ပျော်ခဲ့၏။ “ဘိုးဘိုးဆီကို သွားတော့မယ်။ ဘိုးဘိုးဆီကို သွားတော့မယ်” ဟု သဘင်သည်၏ သား ပီပီ သီချင်းကလေးလုပ်၍ပင် ဆိုမိပေသည်။ မကြာမီပင် ကျွန်ုပ်တို့ သား အမိသည် ခေါ်ဆောင်လာသူ အဒေါ်ကြီးနှင့် အတူ ဘိုးဘိုးရှိရာမြို့သို့ ရောက် ခဲ့ကြ၏။ ရောက်၍ အဒေါ်ကြီးအိမ်ကို တက်မိကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်က “ဘိုးဘိုး ဘယ်မှာလဲ ...၊ ဘိုးဘိုး ဘယ်မှာလဲ” ပူပူဆာဆာ မေး ၏။ အားလုံးကပင် ကြင်နာစွာ ပြုံးကြလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်က “တွေ့ရမှာပေါ့သားရယ် ...၊ မင်းဘိုးဘိုးနဲ့ တွေ့ရတော့မှာပါပဲကွယ်” ဟု နှစ်သိမ့်စကား ပြောရှာ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ အဒေါ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ အဘိုး ဦးနက်အား နေ့လယ်ပိုင်း၌ သွား၍ ဖိတ်ခေါ်ယူခဲ့၏။ အဒေါ်ကြီး အိမ်သို့ ကျွန်ုပ်၏အဘိုး ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ မိခင် တို့မှာ အိမ်တွင်း၌ နေကြရပေသည်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ် ၏အဘိုးနှင့် အဒေါ်ကြီးတို့ စကားလက်ဆုံ ကျချိန်လောက်တွင် အဒေါ် ကြီးက “လူကလေးရေ ... လာပါဦးဟေ့” ဟု အသံပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လည်း မိခင်၏ ကြိုတင် သွန်သင်ထားချက်အတိုင်း အတွင်းခန်းမှ ဧည့်ခန်း သို့ ထွက်ခဲ့ရပေသည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ် ၏အဘိုးသည် ကျွန်ုပ်အား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေသည့်အတွက် မြေးအဘိုး တို့ လက်ဦးဆုံးအကြိမ် မျက်နှာချင်းဆိုင် မိကြလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အဘိုးဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏အဘိုး ဦးနက်ကား သျှောင်ထုံးထုံး၍ ပန်းရောင်ခေါင်း ပေါင်းကို စောင်း၍ ပေါင်းရစ်ထားပေသည်။ ကိုယ်ဟန်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး အရပ်ရှည်၏။ အသားလတ်သည်။ နှာခေါင်းလုံးသည်။ ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဘိုးသည် အဒေါ်ကြီး ဘက်သို့ လှည့်ကာ “ဘယ်က ကလေးလဲဗျ၊ အရပ်ထဲမှာ မမြင်ဖူးပါကလား” ဟု မေး၏။ ဤအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် လူကြီးများ သင်၍ထားသည့်အတိုင်း ‘ဘိုးဘိုး’ ဟု ခေါ်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးအနီးသို့ ကပ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်၏အဘိုးလည်း ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ ပွေ့ယူရင်း “တော်တော်ထွားတဲ့ ကလေးပဲနော် ... နှုတ်ကလည်း

သွက်ပါဘိသနဲ့ ဘယ်သူကလေးတုန်း” ဟု ထပ်၍ မေးပြန်လေသည်။
ထိုအခါတွင် အဒေါ်ကြီးက ပြုံး၍ “သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါဦး ဦးနက်ရဲ့၊
ဘယ်သူကလေး ထင်သလဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးသည်
ကျွန်ုပ်အား စေ့စေ့ ကြည့်ပြီးနောက် “ဟင့်အင်း ... ကျုပ် ဒီကလေးကို အရပ်
ထဲမှာ မမြင်မိပါဘူးဗျာ” ဟု ထပ်၍ပြောလေသည်။ သို့ပြောလိုက်သည်၌
အဒေါ်ကြီးက “ဦးနက် ရုပ်ကို မဖမ်းမိရင်သာရှိမယ်၊ ဒီကလေးဟာ ဦးနက်
ရဲ့ မြေးဦးယောက်ျားလေးလေ၊ မစောလှလည်း ဒီအိမ်မှာ အခုရောက်နေ
တယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်ုပ်အား သူ့ပေါင်ပေါ်မှ တွန်း
ဖယ်၍ ချလိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမှ ဗြန်းခနဲ ထလိုက်၏။ ချက်ချင်း
ပင် ‘ထို့’ ခနဲ ထွေးခံထဲသို့ တံတွေးထွေးလိုက်ပြီးနောက် ချက်ချင်းပင်
တုန်ယင်သော ဒေါသဖြင့် ခြေလှမ်းပြင်တော့၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ တစောင်းကလေး လဲလျက် ငိုယို
နေမိပေသည်။ ဤအခိုက်တွင်ပင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် အိမ်တွင်းခန်းမှ ပြေး
ထွက်လာကာ “ရက်စက်လှသည်လား ဖေဖေရယ် ...၊ ရက်စက်နိုင်ပါပေ
ဖေဖေရဲ့” ဟု ငိုယိုရင်း အဘိုး၏ ခြေသလုံးကို ကျုံး၍ ဖက်ရှာလေတော့
သည်။

ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးကား နတ်ကျသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လျက်
နေရင်း “ဖယ် ... ဖယ် ... ငါ့မထိနဲ့” ဟု ဒေါသကြီးစွာ ပြောရင်း သူ့ခြေ
ထောက်ကို ဆောင့်၍ ရုန်း၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် မျက်ရည်
တစ်ပေါက်ပေါက် ကျဆင်းရာက အဘိုး၏ ခြေသလုံးကို သိမ်း၍သာ ဖက်
ရှာရင်း “ဒါလောက် မရက်စက်ပါနဲ့ ဖေဖေရယ် ... ကိုယ့်သွေးအရင်းပါ
ဖေဖေရယ်” ဟု ပြောငို ငိုရှာလေသည်။ အဘိုး၏ ခြေဖမိုးကို နဖူးတင်ကာ
ဆံပင်နှင့် ပွတ်ရင်း ရှိုက်ငင်နေရှာသည်။ အဘိုးသည် ခေတ္တမျှ တွေ့၍ နေ
၏။ ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်မိခင်၏ ဆံပင်ဆွဲ၍ မျက်နှာကို မော်စေပြီးလျှင်
မိခင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ပြီးနောက် တင်းမာသော မျက်နှာထား၊
ခက်ထန်သော အသံကြီးဖြင့် “ဟေ့ ... သူငယ်မရဲ့၊ မင်းက ငါ့ကို အဖေ
အဖေနဲ့ခေါ်တာဟာ လူမှားနေပြီထင်တယ်ကွဲ့၊ မင်းအဖေဟာ ငါ့မဟုတ်ဘူး”
ဟု ခါးခါးသီးသီး ပက်ပက်စက်စက်ကြီး ပြောကာ ခြေထောက်ကို ရုပ်သိမ်း

၍ ဖိနပ်ချွတ်ရှိ ဖိနပ်ကိုပင် မစီးတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်မှ အပြေးအလွှား ဆင်းသွားလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် ကြမ်းပေါ်၌ မှောက်လျက်သား ငိုယို၍ ကျန်ရစ်၏။ ထို့နောက် ကုန်း၍ ထကာ ဆံပင်ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် ကျွန်ုပ်အား ပြေး၍ ပွေ့ယူရင်း “ကံဆိုးလှချည့် သားရယ်၊ တို့သားအမိ ကံဆိုးလှချည့် ရဲ့ကွဲ့” ဟု မချီတင်ကဲ ငိုရှာလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မိခင်နှင့်ရော၍ ငိုမိ၏။

ဤအဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်ုပ်၏ အသက်ဝိညာဉ်ကို ဓားနှင့် ထစ်၍ မှတ်သားထားသကဲ့သို့ စွဲမြဲနေသည်မှာ မည်သည့်အခါမျှ မေ့ပျောက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်ုပ်အား ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးကို မုန်းတီးစေရန် ဖန်တီးခဲ့၏။ အဘိုးနှင့် မတွေ့ရခင်က အဘိုးနှင့်တွေ့လျှင် အလွန် ပျော်စရာကောင်းပေလိမ့်မည်ဟု မိုးမမြင်လေမမြင် အတွေးနှင့် ကြည်ရွှင်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ ကလေးအရွယ် နုနယ်လှသော စိတ်ကလေးမှာ အဘိုးနှင့် အထက်ပါအတိုင်း တွေ့လိုက်ရသောအခါတွင် တစ်ခါတည်း ထက်ပိုင်းကျိုး၍ မိုးကြိုးစက်ကွင်း ထိခြင်းခံလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ အညိုအမည်းကြီး ဖျက်မရအောင် စွန်းကွက်၍ ထင်ကျန်ရစ်ပေသည်။ အဘိုးအား အိပ်မက်မက်၍ ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့သော စိတ်မှာလည်း အဘိုးအား ကြောက်ရွံ့ရွံ့ရှာမုန်းတီးသောစိတ် အဖြစ်သို့ တစ်ခါတည်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို အထူးထိခိုက်စေခဲ့သော ဒုတိယအဖြစ်အပျက်မှာ ကား အဘိုး၏ ရပ်ရွာမှ သားအမိ နှစ်ယောက်တို့ ပြန်လာခဲ့ကြသောအခါတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် အဘိုးထံမှ တပ်လန်ကာ ခင်ပွန်း သဘင်သည် ရှိရာအရပ်သို့ ကျွန်ုပ်အား ရင်ခွင်တွင်ပိုက်ကာ ငိုရှိုက်၍ ပြန်လာခဲ့ရသော အခါ၌ ပြန်အရောက်တွင် စိတ်မချမ်းသာစရာ ကိစ္စတစ်ခုကို ကြုံရပြန်လေသည်။ ကြုံရပုံမှာကား ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် သဘင်သမား ပီပီ စိတ်ပေါ့တန်သူ ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏မိခင် တနင်္သာရီဘက် သွားနေခိုက်တွင် ဇာတ်ထဲ၌ ပါသော ယိမ်းသမ တစ်ဦးနှင့် ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် ဖြစ်သည့် ကိစ္စပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် အထင်အရှားကား မဟုတ်ပေ။ သို့တိုင်အောင် ထူးခြားချက် တစ်ချက်မှာကား ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် ယခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့

သားအမိကို သူ့ဇာတ်က သွားလေရာသို့ တကောက်ကောက် အပါခေါ်လေ့ ရှိပေသည်။ တနင်္သာရီဘက်မှ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါတွင်မူ ဖခင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိအား မြို့စွန်၌ အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ငှား ပေးထားပြီးလျှင် ဇာတ်ကရာသို့ မလိုက်စေတော့ဘဲ ဇာတ်ထွက်ရာမှနေ၍ ငွေကလေး ကြေးကလေး ပို့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ယိမ်းသမ နှင့် အနေချောင်စေရန် ဤသို့ စီမံလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်၏မိခင် မသိမဟုတ် ပေ။ သိရှာ၏။ သို့သော် အဘိုး ဦးနက်၏ ရက်စက်စွာ စွန့်ပစ်ခြင်းခံရသော ဘဝသို့ ရောက်ရသောအခါတွင် မည်သည့်အဖြစ်ကမှ ဤအဖြစ်ထက် ပို၍ ဆိုးတော့မည်မဟုတ် ဟူသော စိတ်နှလုံး ချုံးချုံးကျသည့် သဘောဖြင့် ကံ စီမံရာကို ခါးစည်း၍ ခံရှာလေတော့ရာ ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိမှာ မြို့စွန်ရှိ တဲပုတ်သာသာ အိမ်ကလေး၌ ခပ်ကုပ်ကုပ်ပင် ဇာတ်မြုပ်၍ နေထိုင်ကြရ ပြန်လေသည်။

ပထမ သုံးလေးလတွင်ကား ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် ဇာတ်က၍ ရသော ငွေကလေးများကို ရောက်လေရာမှ မှန်မှန်ကန်ကန်ပို့၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင် လည်း ကျွန်ုပ်အား ကကြီးခွေးအစ ဘုရားရှိခိုးအစ သင်ကြားပေးရင်း ဖြစ်ရာ ဘဝ၌နေ၍ ဖြစ်အောင်နေရှာ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဇာတ်ရောက်လေ ရာ၌ ယိမ်းသမနှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်၍ နေသည်ကိုမူကား အတွင်းကျိတ် သာလျှင် ဆွေးမြည့်နေရှာသည်မှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ညှိုးငယ်သွားပုံက သက်သေခံ၍ နေ၏။ အသက်အားဖြင့် ၂၃ နှစ်ခန့်မျှသာ ရှိသေးသော ကျွန်ုပ် ၏မိခင်သည် အရိုးပေါ်အရေတင်လုခမန်းဖြစ်လျက် အမှုမဲ့ ကြည့်ပါက ပါးရိုးငေါငေါ မေးရိုးပေါ်ပေါ်နှင့် အမယ်အိုသဖွယ် ထင်ရပေသည်။ အကယ် ၍သာ ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးသည် သနားညှာတာစိတ်ကလေး နှမ်းစေ့တစ်စေ့ ခန့် ရှိပါက ကျွန်ုပ်၏မိခင်မှာ လှလှပပ ဝဝဖြိုးဖြိုးနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ကာ နေရလိမ့်မည်ဟု ကြီးရင့်စဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ တွေးမိသောအခါတွင် ရက်စက်လှသော အဘိုးကို ဒေါသဖြစ်မိပြန်လေသည်။

သို့နှင့်ပင် အိမ်ကုပ်ကလေး၌ သားအမိနှစ်ယောက် နေထိုင်ခဲ့မိကြ သည်တွင် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် ဗွေဆိုးဖောက်လျက် ဇာတ်က၍ရသော ငွေ ကလေးများကို ယိမ်းသမအား ပံ့ပိုးနေရသဖြင့် မိခင်ထံသို့ အပေးအကမ်း

မမှန်တစ်ချက် မှန်တစ်ချက် ဖြစ်လာပြန်လေတော့သည်။ မူလ မှန်မှန်ပေး စဉ်ကမှပင် သားအမိ နှစ်ယောက် ခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ် မနည်းကြီး ကြံဖန်၍ နေကြရပေရာ ယခုကဲ့သို့ ငွေအပေး ထိုးထိုးထွန်ထွန် ဖြစ်လာသောအခါ၌ ကား ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိမှာ ထမင်းငတ်မည့်ကိန်းကို ကြံကြရတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဖခင်သဘင်သည်၏ ပေးစာ ကမ်းစာ ကလေးများဖြင့် မလောက် မင မွဲတေစွာနေရသည်၌ မိခင်သည် သားအမိနှစ်ယောက် အသက် ဓာတ်မီး ကလေး မငြိမ်းအောင် မွေးမြူနိုင်စေခြင်းငှာ လမ်းဘေးသို့ ထွက်၍ တောမှ လာသော ဟင်းရွက်သည် ဈေးသည်တို့အား မုန့်ပျားသလက် လုပ်၍ ရောင်း ကာ တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ကြိုးစားရရှာပြန်လေတော့သည်။

(မွဲချင်တဲ့ ခွေး ပြာပုံလူးလိုက်တာ ခုတော့ ကြည့်ပါလား ... မင်း ကတော် ကျွန်ုပ်ပေါက် ခွေးလောက်မှ မကောင်းတော့ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ပစ်တဲ့ သရက်စေ့ကမှ ပြောင်သေးတယ် ...) စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်အား ဆိုချင် သူရှိလျှင် ဆိုနိုင်သောအခြေကို ဆိုက်ခဲ့ပေပြီ။ ဆိုချင်သူရှိက ဆိုနိုင်ပေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကိုကား ကျွန်ုပ် အဘယ်သို့မှ အပြစ်မတင်လိုပေ။ မိုက်သည်ဟုလည်း မဆိုချင်ပေ။ ဆယ်သက်ပြန်စား၍ မကုန်နိုင်သော ပစ္စည်း များကို မမက်မောဘဲ အချစ်ကိုသာ ပဓာနထားခဲ့မိသော ကျွန်ုပ်မိခင်သည် အမှားကြီး မှားခဲ့၏။ (မှားသည်) နှင့် (မိုက်သည်) မှာ တခြားစီ ဖြစ်ပေ သည်။ မိခင်သည် မှား၏ မမိုက်ပေ။ လောကတွင် မမှားသောသူ မည်သူ ရှိပါသနည်း။ အရင့်အမာ ဘုရားလောင်းများပင် မှားခဲ့ကြ၍ ဝဋ်တော် ၁၂ ပါး စသည်တို့ ကျမ်းဂန်စကားတွင် အထင်အရှားရှိသည် မဟုတ်ပါလော။ မိခင် မှား၏။ သူ့အမှားကိုလည်း သူ သိ၏။ သို့သော် အမှားမှ ထွက်လာ သော ဆိုးကျိုးဟူသမျှတို့ကို အံကြိတ်၍ ခံ၏။ ကြည်း၍ ခံ၏။ ခါးစည်း ၍ ခံ၏။ မိခင်၏ ဗျတ္တိစိတ်ကို ကျွန်ုပ်တွေးမိတိုင်း အံ့ဩမိပေသည်။ မိခင် သည် မှား၏။ မမိုက်။ မိုက်သည်ကား ကျွန်ုပ်၏အဘိုးနှင့် ကျွန်ုပ်၏ဦးလေး များသာ ဖြစ်ကြပေသည်။ မိခင်၏ အမှားမျိုးမှာ လူတကာတို့ မှားနေကြ သော အမှားမျိုးသာဖြစ်၏။ အဘိုး၏ စည်းစိမ်မျှမကသော ရွှေနန်းစည်းစိမ် ကိုပင် အချစ်အတွက် စွန့်လွှတ်သူ ဘုရင်ပေါင်း အမြောက်အမြားရှိ၏။ ဘုရားအလောင်း ကုသမင်းပင်လျှင် အချစ်အတွက် ရွှေနန်းကိုခွာ၍ အိုးဖုတ်

ဖျာရက် ထမင်းချက်လုပ်ခဲ့၏။ နောင်အခါ ရွှေနန်းကို ပြန်စိုးစံရသည်ကို ဖယ်၍ထား ... ဘုရားအလောင်း ဘုရင် ရင့်မာကြီးကပင် ထမင်းချက်ခံတမာ လုပ်ခဲ့သေးလျှင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် မုန့်ပျားသလက် ရောင်းရသော အဖြစ် မျိုးကို ရောက်ခဲ့ရသည်မှာ မဆန်းလှ။ သို့သော် ဤအဖြစ်မျိုးမှ ကင်းလွတ် နိုင်စေရန် ကယ်ဆယ်နိုင်သော အစွမ်းလည်းရှိ၊ သမီးရင်း နှမရင်းချာ သွေး သားစစ် ဖြစ်နေသည်လည်း မှန်ပါလျက်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးနှင့် ဦးလေး များက ယခုကဲ့သို့ ရက်ရက်စက်စက် ကြည့်၍ နေရက်ကြသည်မှာ ဉာတကာနံ ဘုရားဟောကို ဖိလာပြုလျက် အမိုက်ကြီး မိုက်ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ဆိုချင်တော့သည်။ ထားဦးတော့။ ဤသို့ ဆင်းရဲဒုက္ခ တွင်းဆုံးကျ နေသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်တွင် ဒုတိယတစ်ထစ် သင်တန်းစားနှင့် ထစ်၍ မှတ်သားလိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသော ဒုတိယ အကြောင်းကို ရေးရပေဦး မည်။

မှတ်မိသေး၏။ မိုးတွေ ရွာသော နေ့တစ်နေ့၏ ညနေပိုင်း ဖြစ်လေ သည်။ ညစာ ထမင်းစားရန်အချိန်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မိုးရေထဲ၌ လျှောက်၍ ပြေးလွှားကစားရာက ထမင်းဆာဆာနှင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ အဝတ်လဲပြီးနောက် “ထမင်းဆာတယ် မေမေ” ဟု မိခင်အား ပြောလိုက်၏။ မြေမီးဖို ကလေးအနီး၌ မှိုင်တွေချကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြီး ထိုင်၍နေရှာသော မိခင်သည် ကျွန်ုပ်အား မျက်ရည်များဝဲလျက် ကြည့် ရှာပြီးနောက် သံပန်းကန်ပြား၌ နံနက်က ရောင်း၍မကုန်သော မုန့်ပျားသလက် ကလေး နှစ်ချပ် အေးစိအေးစက်နေသည်ကို ဆားကလေး ဖြူး၍ “သားရယ် မေမေတို့မှာ ဒီညနေ ဆန်ကုန်နေတယ်ကွယ်၊ ဒီမုန့်ကလေးတွေကိုပဲ စား နော်၊ မနက်ဖြန် မနက်တော့ မေမေဆန်ဝယ်ပြီး ထမင်းချက်ကျွေးမယ်ကွယ် ... ဟုတ်လား” ဟု ပြောရှာ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ကလေးရွယ်သာ ဖြစ်သေးသော ကြောင့် ထမင်းကိုသာ ပူဆာလေသည်။ ဤတွင် မိခင်မှာ မျက်ရည်ဖြိုင် ဖြိုင် မိုးနှင့် အပြိုင်ကျလျက် “နက်ဖြန်ကျတော့မှ စားပါကွယ် သားရယ် ခုညတော့ ဒီမုန့်ကလေးကိုပဲ စားပါကွယ်နော်။ မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ့သားဖို့ ထမင်းတွေအများကြီး မေမေ ချက်ကျွေးပါ့မယ်ကွယ်” ဟု မချီတင်ကဲ ဆို ရှာပေသည်။

ကျွန်ုပ်ကား မိုက်သေးသော ၅ နှစ်သား အရွယ်မျှသာ ရှိပေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် “မုန့်မစားဘူး မေမေ၊ ထမင်းပေးပါ၊ ထမင်းပေးပါ” ဟု ပူဆာမိ၏။ ထိုအခါတွင် မိခင်သည် သံပန်းကန်ပြားကို ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့သို့ ထိုးပေးရင်း “စားချင်စား မစားချင်နေ မင့်သဘောပဲ” ဟု ခပ်မာမာ ဆိုရှာ၏။ ဤမျှ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲနေရရှာသော မိခင်သည် ကျွန်ုပ်အား အသက်ဦး သည်းချာပမာ ချစ်ရှာသော်လည်း အသို့လျှင် စိတ်ရှည်နိုင်ရှာပါမည်နည်း။

ထိုသို့ မိခင်က ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြောလိုက်သောအခါ မိုက်မဲဆဲ အရွယ်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် သံပန်းကန်ပြားထဲမှ မုန့်တစ်ချပ်ကို ယူ၍ မိုးရေထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ရင်း “မစားဘူး၊ မစားဘူး ... ထမင်းစားမယ်” ဟု စိတ်ကောက်ခါ ခြေဆောင့်၍ ငိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ကျွန်ုပ်အား တုန်၍ ဆွဲလိုက်ပြီးလျှင် မီးဖိုမှ ဝါးခြမ်းစတံညှပ်ဖြင့် တင်ပါးကို သုံးလေးချပ် ခတ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ရင်း ပါးစပ်မှလည်း “ဟင်း အမိုက်အိုး ... အဖေ သွေးပါလို့ မိုက်တာလား ... ဟင် ... ဒီမုန့်တွေကို ငါတောင် မစားရက်ဘူး အငတ်ခံနေရတာ။ အခု မင်းက လွှင့်ပစ်တယ် ဟင် ... မုန့်ညက်နဲ့ ထန်းလျက်ရည် ဖျော်ပြီးသားရှိပေမဲ့ နက်ဖြန်ကျရင် မုန့်တစ်ချပ်ကို ပိုက်ဆံတစ်ပြား လျော့မှာစိုးလို့ မုန့်အသစ်တောင် လုပ်မစားရက်ဘူး၊ ဒါကို မင်းက လွှင့်ပစ်တယ် ကဲ ပစ်ဦး ပစ်ဦး” ဟု မခံမရပ်နိုင် ဆိုရှာပါသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ထွန့်ထွန့်လူးအောင် အော်ဟစ်၍ ငိုလေတော့သည်။ တင်ပါး၌ အရိုးရာများလည်း မိုးရေစိမ်ထားသော အသားပုံဖြစ်သဖြင့် ချက်ချင်း ဖောင်းကြွ နီရဲလာ၏။ အရိုးများ ကြွလာသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ မိခင်သည် ကျွန်ုပ်အား ရင်ခွင်၌ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ပြီးလျှင် အပြန်ပြန်အလှန် လှန် နမ်းရှုပ်ရင်း မချိမဆုံ အသံကြီးဖြင့် “ကံဆိုးလှချည့်ကလား သားရယ် ...၊ မေမေ မင့်ကို မရိုက်စဖူး ရိုက်မိတာ မှားပြီကွယ်၊ ငါ့သားလေး အရိုးတွေတောင် ထင်ကုန်ပါပြီ သားလေးရယ်၊ မေမေ ရင်ကွဲရချည်ရဲ့ကွယ်၊ ငါ့သားကို မောင်ကံကောင်းလို့ နာမည်ပေးထားတာနဲ့မှ မလိုက်ပါကလားကွဲ ... သားရဲ့” ဟု လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချုံးပွဲချ၍ ငိုရှာလေတော့သည်။ မိခင်၏

မျက်ရည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်ရည်တို့သည် ပါးပြင်များအကြား၌ ရောစပ်နေကြ၏။ ထိုစဉ်တွင် အင်ဖက်သက်ကယ် ခေါင်မိုးပေါက်နေသည်က ကျဆင်းလာသော မိုးရေစက်တို့သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ မျက်ရည်များတွင် ဝင်ရောက် ရောနှောကြလေသေးသည်။

မိုးယိုလွတ်ရာသို့ မိခင်သည် ကျွန်ုပ်ကို ရင်ခွင်၌ပိုက်ရင်းက ဖင်ရွှေ့ဖင်ရွှေ့ ရွှေ့ကာ ဖယ်နေသည့်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ပေါက်သို့ လူတက်လာသော ခြေသံကို ကြားရ၏။ တက်လာသူမှာ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ အိမ်၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော အထည်သည် လင်မယားအိမ်မှ ကူဖော်လောင်ဖက် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

စကားစပ်မိ၍ ကျွန်ုပ်၏မိခင် မည်မျှ စိတ်ဓာတ် ကြီးရင့်ပုံကို ဖော်ပြရပေဦးမည်။ ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် စိန်ပုံ ရွှေပုံပေါ်တွင် စံစား၍ ဂုဏ်အင်ကြီးမားစွာ နေထိုင်ရာက အချစ်အတွက် မျက်စိကွယ်သကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ဖခင်၏ နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် ခိုးရာလိုက်ခဲ့သည်တွင် ဝတ်နေကျ အိမ်တွင်းဝတ် လက်ဝတ်လက်စား ကလေးများကိုပင် ထားပစ်ခဲ့၏။ ပစ္စည်းများ ပါ၍လာပါက ကျွန်ုပ်၏ဖခင်အား တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးက ဥပဒေဘက်က လိုက်၍ ရန်ရှာမည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် လက်ဝတ်လက်စားများမှာ မိဘပစ္စည်းများသာဖြစ်လျက် မိမိအပိုင်ပစ္စည်းများ မဟုတ်သောကြောင့် ခိုးရာလိုက်ခဲ့သည်၌ ယူလာခဲ့ရန် မသင့်ဟုလည်း ယူဆ၏။ ထို့ကြောင့် ခိုးရာလိုက်ခဲ့စဉ်က ကျွန်ုပ်၏မိခင်တွင် မုန့်ဖိုးပေးသမျှကို စုဆောင်းထားသော ငွေကလေး အနည်းငယ်မျှနှင့် ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်လောက်သာ ပါခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ သဘင်သမား လူပေါ့နှင့် ပေါင်းမိ၍ ဆင်းရဲမွဲတေ ဖွတ်ဘိုးအေဟု ခေါ်ရလှသမန်း ဘဝလမ်းခရီး ကြမ်းကြမ်းကို လျှောက်ခဲ့ရသည်၌ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် အခြေသို့ပင် ရောက်ခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏မိခင်မှာ အလွန်ကြွယ်ဝသောမျိုးရိုး၊ အလွန်စိတ်ထား ခိုင်မာသောမျိုးရိုး၊ အလွန်ခွဲကြီးသော မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာခဲ့သူပီပီမည်မျှပင်အထိ ဒုက္ခရောက်၍ နေရစေကာမူ သူတစ်ပါးထံမှ ပိုက်ဆံချေးငှားခြင်း၊ လက်ဝါးဖြန့်၍ တောင်းခံခြင်း စသော အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ခဲ့ပေ။ စား

စရာမရှိလျှင် ဇွတ်ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ အငတ်ခံရှာပေသည်။ သားဦး ရင်နှစ်
သည်းချာ ကျွန်ုပ်အား ကလေးအရွယ် လူမမည်ပင် ဖြစ်စေကာမူ ထမင်း
ချက်စရာ ဆန်မရှိသော ဤနေ့၌ မုန့်ပျားသလက် နှစ်ချပ်နှင့် ဝမ်းမီးကို ငြိမ်း
စေသည်ကို ထောက်ပါက ကျွန်ုပ်၏မိခင် မည်မျှစိတ်ဓာတ် မြဲမြံလှသည်
ကို သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထမင်းငတ်၍ သေသောမသာ မရှိ ဟူ၍ စကားပုံထွန်းကာ မော်ကွန်း
ထိုးလောက်သော ဤနိုင်ငံ၌ ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် ကျွန်ုပ်မသိဘဲ ကြိတ်၍
အငတ်ခံခဲ့သည့် အကြိမ်ပေါင်း မည်မျှ ရှိမည်ကိုကား မပြောတတ်တော့ပေ။
သို့သော် မိခင်၏စိတ်ဓာတ်မှာ အံ့အာသရဲ ကြုံတောင့်ခဲလှသော စိတ်ဓာတ်
ဖြစ်သည်ကိုမူကား ဝန်ခံရချေမည်။ ဤသို့ ဆင်းရဲခြင်း တည်းဟူသော ညွှန်
ထဲ၌ တိုး၍တိုး၍သာ နစ်နေရှာသော မိခင်၏ အဖြစ်ဆိုးကို အိမ်နီးနားချင်း
တို့သည် အလွန်တရာ ကြင်နာကြပေသည်။ အထူးသဖြင့် ခေါင်းရင်းအိမ်၌
နေကြသော အထည်ကုန်သည် လင်မယားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိ
အား များစွာပင် စောင့်ရှောက်ကူညီခဲ့ကြ၏။ ထိုအထည်သည် လင်မယား
တို့သည် အမြဲသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ မီးဖိုကလေးမှ မီးခိုးလူ မလူကို အမြဲ
အကဲခတ်ကြသည်။ မီးခိုးလူချိန် တန်ပါလျက်နှင့် မီးခိုးတက်သည်ကို မမြင်
ပါက ဆီ၊ ဆန်၊ ငါးပိ စသည်တို့ကို လာ၍ ပို့တတ်ကြပေသည်။ ဤအခါ
မျိုး၌ ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် သူတစ်ပါး၏ အစောင့်အမကို ခံယူရသည်ကို
ထမင်းအငတ်ခံ၍ နေရသည်ထက်ပင်ပို၍ စိတ်မချမ်းမသာ ရင်ထုမနာကြီး
ဖြစ်ရှာကာ ယူလာသမျှ အစောင့်အမတို့ကို ဇွတ်အတင်း ငြင်းဆန်တတ်
ရှာ၏။ အထည်သည် လင်မယားတို့ကား ပစ္စည်းများကို မီးဖိုတွင်း၌ အတင်း
ထားပစ်ခဲ့ကြရသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထိုပစ္စည်းများကိုကား ကလေးမငတ်
စေရန် ကိုင်တွယ်ချက်ပြုတ်ရသောအခါ၌ မျိုးကြီးရိုးကြီးမှ ဆင်းသက်လာ
သူ ပီပီ မိခင်သည် လက်များပင် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လျက် ဒူးနှစ်လုံးကြား
၌ မျက်ရည်ကျကာ ဒူးပေါ်တွင် မျက်ရည်သုတ်ရသည်ချည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် အထည်သည် လင်မယားတို့မှာ တစ်ခါတစ်ခါတွင် အလှူ
က လာပို့သည်ဟုဆို၍ ချက်ပြုတ်ပြီး ထမင်းဟင်းများကို အသင့်လာပို့ကြ
ရ၏။ မိခင် မုန့်ပျားသလက် ရောင်း၍မကုန်သည်ကို ဈေးကွဲ၍ အထည်

ဆိုင်မှအပြန်၌ တွေ့တိုင်း အားလုံးသိမ်း၍ဝယ်ကာ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ကျမှ ကျီးစာငှက်စာ ကျွေးပစ်ကြ၏။ ထိုလင်မယား၌ သားသမီး မထွန်းကား သေးမီ အချိန်ဖြစ်သဖြင့် နံနက်တိုင်း အထည်ဆိုင် မထွက်မီကလေးတွင် ကျီးကန်း ဆက်ရက် စာကလေးများကိုပင် သားသမီးသဖွယ် ခင်တွယ် ကျွေး မွေးကြသူတို့ ဖြစ်ပေသည်။

ဤအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်မှာကား ဇာတ်ကရာတွင် ယိမ်းသမနှင့် စခန်းသွားလျက် မိုးတွင်းအချိန် ဇာတ်ခေါင်း ကွဲချိန်၌သာ ရံဖန်ရံခါ ပေါ်လာ တတ်၏။ အိမ်၌ ခုနစ်ရက်ပြည့်အောင် နေသည်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူအား ဖခင်ဟု သဘောမထားမိ။ တစ်ခါတစ်ရံ၌လာ၍ လည်ပတ် တတ်သော ဧည့်သည် သူစိမ်းတစ်ရံဆံ့မျှသာ ထင်မိပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကလည်း ကျွန်ုပ်အား ဂရုမစိုက်လှပေ။ မိခင်မှအပ ဂရုမစိုက် ယုယ ချစ်ခင်သူတို့မှာ ခေါင်းရင်းအိမ်က အထည်သည် လင်မယားတို့သာ ဖြစ် လေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် အထည်သည် လင်မယားအိမ်မှ ကူဖော်လောင် ဖက် အဒေါ်ကြီး အိမ်ပေါက်သို့ ရောက်လာသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် မိခင် ၏ ရင်ခွင်ကြားမှ ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်မိ၏။ သူတို့အိမ်က တစ်ယောက် ယောက် ပေါက်၍လာတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ဆီမှာ ဆီကလေးရွဲရွဲ စားရသော အဖြစ် ကို ကလေးတို့၏ အမှတ်သညာဖြင့် ကျွန်ုပ် မှတ်မိနေပေသည်။

ကူဖော်လောင်ဖက် အဒေါ်ကြီးသည် မီးဖိုဆီသို့ တစ်ချက် အကဲခတ် လိုက်၏။ သံပန်းကန်ပြားထဲ၌ မုန့်ပျားသလက် တစ်ချပ်ကို ဆားဖြူးထား သဖြင့် မိုးငွေ့နှင့် အရည်ပြန်ကာ စိုစိစိ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်သောအခါ ရုတ်တရက် ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်ရှာလေသည်။ သို့မျက်နှာ ပျက်သွားသည် ကို ကျွန်ုပ်၏မိခင် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သောအခါ မိခင်၏ ဖြူရော်ရော် မျက်နှာ မှာ ဖျန်းခနဲ သွေးတက်လာ၍ နီမြန်းသွားရှာ၏။ ထိုအခိုက်တွင် အဒေါ် ကြီးက-

“ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်ကံကောင်း ငိုလှချည့်ကလား ... လာပါဦး ... ဒေါ်ဒေါ်ကြီးဆီကို” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား လက်ကမ်း၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင် လည်း သူ့လက်ကို ဖြေ၍ ပေးရာက “ဆိုးလွန်းလို့ရှင့် ... ဆိုးလွန်းလို့” ဟု

စကားပြေ ပြောရှာ၏။ ထိုအခါ ဘာမျှ နားမလည်သော အရွယ်ပီပီ ကျွန်ုပ်က “မေမေက ထမင်းမပေးဘူးတဲ့” ဟု ခပ်မဲ့မဲ့ဖြင့် အဒေါ်ကြီးကို တိုင်တောသလို ပြောလိုက်ရာ အဒေါ်ကြီးလည်း မိခင်အနေမခက်စေရန် တဟားဟား တမင်ရယ်ရာက “မေမေက မပေးရင် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ပေးမှာပေါ့ကွယ် တိတ်ပါ။ အမယ်လေး ငါ့တူကြီး အလှပျက်နေပါဦးမယ် ခေါင်းမှာလည်း မိုးရေတွေစိုလို့ပါလား” ဟု ကျွန်တော့်ကို ချောချောမော့မော့ ပြောပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်အား နားနားသို့ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်လည်း အံ့အားသင့်ဟန်နှင့် “ဟင်ဟုတ်လား ... ကျွန်မဖြင့် တစ်လလောက်လိုလိမ့်ဦးမယ်ထင်တာ၊ နေပါဦး၊ ကျွန်မ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ် ...” ဟု ဆို၍ အတွင်းခန်းသို့ ကပျာကသီ ဝင်သွားလေသည်။ ဤကား မိခင်ခလေ့ ဖြစ်၏။ အိမ်ထဲ၌ အဖာတစ်ရာ အဝတ်များကို ဝတ်နေသော်လည်း ခြေရင်းခေါင်းရင်းအိမ်ကို ကူးမည်ဆိုလျှင် သန့်ပြန်၍ အရောင်လွင်သေးသော အဝတ်ကလေးများကို လဲလှယ်တတ်သည်။ ယင်းသည်လည်း ငယ်စဉ် ခေတ်ကောင်း ရွှေထီးဆောင်းစဉ်က ပါလာသော ခလေ့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိသည် အဒေါ်ကြီးနှင့်အတူ ခေါင်းရင်းအိမ်သို့ ကူးခဲ့ကြ၏။ ရောက်သောအခါ မိခင်သည် အတွင်းခန်းတစ်ခုသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဝင်သွား၏။ ကျွန်ုပ်ကား အဒေါ်ကြီးနှင့်အတူ မီးဖိုချောင်သို့ ပါခဲ့လျက် မရိုက်စဖူး မိခင်၏ အရိုက်ခံရသည်အထိ တောင့်တပူဆာမိသော ထမင်းပူကို အားရပါးရ စားရပေတော့သည်။ ထို့နောက် ဆယ်ရက်ခန့်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် မိခင်တို့သည် အိမ်သို့ပင် ပြန်မအိပ်ရတော့ဘဲ အထည်သည် လင်မယား၏ အိမ်၌သာ စားကာသောက်ကာ နေကြရ၏။ အကြောင်းမှာမူ ကျွန်ုပ် လောက၌ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မိခင်၏ အရိုက်ကိုခံရသောနေ့က အထည်သည် ယောက်ျားကြီး၏ ဇနီးမှာ သားဦးသမီးဦး မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဖွားမြင်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မိခင်မှာ မုန့်ပျားသလက်ဆိုင် မထွက်ရဘဲ ဆယ်ရက်ခန့် စောင့်ရှောက်နေကြရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏မိခင် ကျွန်ုပ်အား မရိုက်စဖူး ရိုက်သော ထိုနေ့ကို ကျွန်ုပ်

မမေ့။ ကျွန်ုပ် ကြိုးစင်၍ အသက်သေရသည့်အခါမှ မေ့လေတော့မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိခင် ကျွန်ုပ်အား ရိုက်မိရှာသော အကြိမ်သည် ပထမအကြိမ် ဖြစ်သည်သာမက နောက်ဆုံးအကြိမ်လည်း ဖြစ်ပေ၏။ မိခင်သည် ကျွန်ုပ်အား ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်မိရန် အချိန်မရရှာတော့ပေ။ အချိန်မရရှာသည့် အကြောင်းမှာကား ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် ကျွန်ုပ်အား ပထမအကြိမ် ရိုက်မိရှာသည့်နောက်တွင် ခြောက်လခန့်သာ သက်ဆိုးရှည်ရှာတော့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ သက်ဆိုးမရှည်ရှာသော မိခင်၏ ယူကျုံးမရ ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်ဆိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ်ကို ပြတ်လုတ်ကာဖြစ်အောင် ဓားနှင့်ထစ်လိုက်သော နောက်ဆုံး တတိယအထစ်ကြီးပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

သေသေချာချာ မှတ်မိသေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာ မြို့ကလေးတွင် ဘုရားပွဲတော်လုပ်သော အခါသမယတွင် ဖြစ်၏။ ဘုရားပွဲတော်မှာ နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲဖြစ်သော ပွဲတော်ဖြစ်ရာ တောမှ လယ်သမား ချောင်းသမားများ အလွန်ကျသော ပွဲတော်ဖြစ်၍ ဤပွဲတော်၌ ကျွန်ုပ်၏ဖခင် သဘင်သည်၏ ဇာတ်ကို ရုံသွင်း၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်မှာကား ... ပွဲရုံ၏ ဘေးနားက လူရှင်းရာ လက်ပံပင်ကြီး၏ အောက်တွင် လေးတိုင်စင်ကလေး ထိုးကာ ငါးပေါင်းကြော် ကြော်၍ ရောင်းရပေသည်။ ငါးပေါင်းကြော် ကြော်နိုင်လောက်သော ငွေအရင်းအနှီးမှာ မျက်နှာမြင်စဉ်က စောင့်ရှောက်ခဲ့သော ကျေးဇူးကြောင့် အထည်သည် လင်မယားတို့က ကျေးဇူးဆပ်သည့် သဘောဖြင့် ထုတ်၍ပေးကြသော ငွေရင်းကလေး ဖြစ်လေသည်။ မိခင်လည်း မုန့်ပျားသလက် ရောင်းသည်ထက် အမြတ်အစွန်း ပို၍ထွက်သော ငါးပေါင်းကြော် လုပ်ငန်းကို လုပ်ချင်နေသည်မှာ ယခင်အတော်ကြာကပင်ဖြစ်ရာ ငွေရင်းကလေး ထုတ်ပေးသောအခါ၌ သိန်းထိကြီးပေါက်သလောက် ဝမ်းမြောက်ရှာသည်။ ငါးပေါင်းကြော်မှ နေ့စဉ်အမြတ်မှာ မုန့်ပျားသလက်ထက် များသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ မငတ်ကြတော့ပေ။ အနည်းငယ် ချောင်လည်လာ၏။ မိခင်သည် အထည်သည် လင်မယားတို့ ထုတ်ပေးသော ငွေရင်းကလေးကိုပင် တစ်ဖဲပြီး တစ်ဖဲ ဖဲရွဲကာ ဆပ်နိုင်ခဲ့၏။

ဤသို့ အခြေကလေး လူးသာလွန်သော ဖြစ်သော အချိန်၌ ဆိုခဲ့သော ဘုရားပွဲတော်ချိန် ဆိုက်ရောက်လာပေရာ မိခင်သည် ဘုရားပွဲတော်ရက်

အတွင်း၌ ငါးပေါင်းကြော်တွေ အများကြီး ကြော်၍ရောင်းလိုက်မည်၊ အမြတ်
တွေ ရလာသောအခါ အထည်သည် လင်မယားထံ ကျန်သမျှငွေရင်းကို ပြန်
ဆပ်လိုက်မည်၊ သားအတွက် စွပ်ကျယ်ကလေး ရှပ်ကလေး ဝယ်မည်၊ ဘုန်းကြီး
တစ်ပါးလည်း ဆွမ်းလုပ်ကျွေးမည် စသည်ဖြင့် မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီး
ထား၍ ကြိုးစားပြင်ဆင်ထားရှာလေသည်။

သို့နှင့် ပွဲတော်ရက်သို့ ရောက်လာ၏။ ရောက်လာသောအခါတွင်
မိခင်၏ ငါးပေါင်းကြော်ဆိုင်မှာ ဇာတ်ရုံ၏ နံဘေးမှောင်ရိပ် ခပ်ကျကျနေရာ
ဖြစ်သောကြောင့် ချက်အရက်ပုလင်း ခါးကြားထိုးလာကြသော သူများသည်
မီးလင်းသော ဆိုင်များထက် ပို၍သဘောကျကြသဖြင့် ပွဲဦးမထွက်မီတွင်
ဆိုင်မှာ လူကြိတ်ကြိတ်တိုးလျက်ရှိ၏။ အရက်သမားတို့ဘဝ ပိုက်ဆံကို
နှမြောဖို့ စိတ်ကူးမျှပင် မထည့်အား၊ သူတို့ကို ရောင်းချရသဖြင့်လည်း ပွဲတော်
ရက် သုံးရက်ခန့်နှင့်ပင် မိခင်သည် အထည်သည် လင်မယားအား ပေးဆပ်
ရန် ကျန်သေးသော ငွေကလေးများကို အပြီးအပြေ ပေးဆပ်နိုင်ခဲ့၏။ ပွဲတော်
ရက်မှာ လေးရက်ကျန်သေးလေရာ ငါးပေါင်းကြော်ဆိုင်ရှိ ဘူးသီး၊ ပဲဆီ၊
ဒယ်အိုး၊ စားပွဲဝိုင်း၊ ကျူဖျာ၊ လက်ဖက်ရည်ကရား၊ ပန်းကန်၊ သံခုံလောက်၊
သံယောက်မ၊ ကြေးဆန်ခါ၊ ဂေါ် စသည့် ပစ္စည်းများ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်နေလျက်
တကယ့်ရက်ကောင်းဖြစ်သော ကျန်ပွဲတော်ရက် လေးရက်တွင် ကိုယ်ပိုင်
အမြတ်အစွန်းတွေ ထွက်တော့မည်ကို အတတ်သိနေရသော ကျွန်ုပ်၏ မိခင်
သည် တွေးလုံး မျှော်လုံးကြီးတွေ အဘယ်မျှ မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံးဖြစ်နေသည်
ကို ငါးပေါင်းကြော် ဒယ်အိုးအောက်မှ ပြန်ဟပ်သည့် ပူပြင်းလှသော မီးရောင်
တလျှပ်လျှပ်၌ ခပ်ပြုံးပြုံး မြင်ရသော မိခင်၏ သနားဖွယ် ကြည်ညိုဖွယ်
မျက်နှာထားက ဖော်ပြနေပေတော့သည်။

သို့သော် ...။ မိခင် ဤကဲ့သို့ ပြန်၍ ပြုံးတတ်လာသော အခြေမှာ
ကား ... အတော်ပင် မချိစရာ အခြေပင်ဖြစ်ပေသေးသည်။ တကယ့်ထိပ်
သီး မျက်နှာဖုံးသူဌေးကြီး၏သမီး စင်လျက် ချက်အရက်ပုလင်း ထောင်
ကာ စကားတဖောင်ဖောင် အရက်နဲ့တထောင်းထောင်းနေသည့် အကြား
တွင် မီးပူခံ ညှော်ခံကာ ငါးပေါင်းကြော် ကြော်၍နေပုံမှာ ယခုအခါ ကျွန်ုပ်
ဤစာကို ရေးနေစဉ်၌ပင်လျှင် တွေးမိတိုင်း ရင်နာစရာကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။

ထို့ထက် ယူကျုံးမရစရာ ကံကြမ္မာဖန်ပုံမှာကား ကျွန်ုပ်၏ဖခင်နှင့် ဖောက်ပြန်လျက်ရှိသော ယိမ်းသမသည် ဤပွဲတော်ရက်၌ ဇာတ်ကို ရုံသွင်း သောအခါတွင် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးဘဝကို ရောက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် ၏မိခင်သည် ဇာတ်ရုံ နံဘေး လက်ပံပင်အောက်ရှိ ငါးပေါင်းကြော်ဆိုင်း၌ မင်းသမီး မင်းသား နှစ်ပါးသွားချိန် လူအစဲ၌ ညဦးက ရောင်းရသော ပိုက်ဆံ ကလေးများကို ရေတွက်နေရာပြီးလျှင် ကုလားစောင်အနွမ်းဖြင့် ခွေ၍ သိပ် ထားသော ကျွန်ုပ်အား မီးရောင်ဖြင့် ကြည့်ရင်း “သားရယ် မင်း ထမင်းဝဝ စားရပါတော့မယ်ကွယ် ... နောက်ကို မေမေလေ မင့်ကို မုန့်ပျားသလက် ဆားဖြူးပြီး မကျွေးရတော့ပါဘူးကွယ်” ဟု ပြုံးပြုံးကြီး ပြောကာ နှင်းပေါက် များ လက်ပံပင်ထက်မှ တဖြောက်ဖြောက် လေးတိုင်စင် အမိုးပေါ်သို့ကျခိုက် တွင် သားငယ် ကျွန်ုပ်ကို အိပ်ရာမှ မနိုးအောင် ခပ်ဖွဖွကလေး နမ်းရှုပ်နေ သည့်ခဏ၌ ဇာတ်ရုံအတွင်း ဓာတ်မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေသော ဇာတ်စင် မှ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်အသံက “ချစ်လိုက်ကြဦးစို့ နှမရေ” ဟု ဟစ်သည့်အသံ နှင့် မင်းသမီးဖြစ်လာသော ယိမ်းသမကလည်း “ချစ်လိုက်ကြဦးစို့ မောင် ရေ” ဟု ပြန်၍ဟစ်သည့် အသံတို့သည် ဇာတ်ရုံအကာ ကျူထရုံကို ဖောက် ၍ မိခင်၏နားသို့ ရောက်လာမည့်ပုံမှာ ကံကြမ္မာ၏ ခွကျကျ ဖန်တီးတတ် သည့် သဘောကို ရယ်စရာဟု ဆိုရမလား။ ငိုစရာဟု ဆိုရပေမည်လား။

ထားဦးတော့။ ကံကြမ္မာသည် ကျွန်ုပ်၏မိခင်အား ဤမျှ ရယ်သွမ်း သွေး၍ သရော်ပြောင်လှောင်ရုံနှင့် မကျေနပ်သေးပေ။ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျ သော ကျွန်ုပ်၏မိခင်မှာ ယခုအခါတွင် ငွေရင်းကလေး ဘာကလေးနှင့် ကိုယ့်ခြေထောက်ဖြင့်ကိုယ် စုံရပ်နိုင်ကာစ ရှိသေးသည်မျှကိုပင် ကိုရွှေကံက မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်ပြန်ချေတော့သည်။

ကံတရားသည် လက်ပေး၍ သတ်တတ်သော လက်ဝှေ့သည်နှင့် အတော်ပင်တူ၏။ လက်ဦးဆုံး၌ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် ဘုရားပွဲတော်အပြီး တွင် မုန့်ပျားသလက် ရောင်းနေကျ နေရာကလေး၌ ပြန်၍ ငါးပေါင်းကြော် ကြော်၍ရောင်းရန် စိတ်ကူးထား၏။ စိတ်ကူး၍မှ မဆုံးသေးမီ ဈေးထဲ၌ရှိ သမျှသော မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် အသုပ်ဆိုင်များသို့ ငါးပေါင်းကြော် ပေးသွင်း နေကျဖြစ်သော ငါးပေါင်းကြော်သည် လက်ကားကြီးမှာ ပွဲတော်ရက်အတွင်း

၌ ရုတ်တရက် လေရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားလေရာ ဇနီးဖြစ်သူကလည်း တစ်ရွာသူဖြစ်သောကြောင့် ရပ်ရွာသို့ ပြန်မည်ဖြစ်သဖြင့် ငါးပေါင်းကြော် လက်ကားအလုပ်ကို ဖြုတ်ပစ်ရန် စီစဉ်နေ၏။ ဤတွင် ဘုရားပွဲတော်၌ ထွက်ကြသော ဆိုင်များမှာ လိုသလောက် ငါးပေါင်းကြော်မရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ထံသို့ ပြု၍လာကြလေတော့သည်။ မိခင်က မိမိ ကံထူးပုံကို ဝမ်းသာ၍ မဆုံးတော့ပြီ။ ဈေးအတွင်းက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ လက်သုပ်ဆိုင်များကိုသာ လက်ကားအပိုင်စီးရလျှင် (ငါ့သားကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်မယ်၊ စစ်ကဲ မြို့အုပ် အလုပ်ခိုင်းမယ်) စသည်ဖြင့် မိုးထိုးအောင် အားတက်မိရှာ၏။

ဤသို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ဝေလျှံ၍နေသည်ကို ကံတရားသည် ဘယ် ချောင်ကြားမှ ချောင်းကြည့်ကာ ပြုံးနေမည်မသိပေ။ ပွဲတော်ရက် အဆူဆုံး အစည်ဆုံးဖြစ်သော လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့၌ ကျွန်ုပ်၏မိခင်မှာ လက်တွင် ဓားခုတ်မိလေတော့သည်။

မိခင်သည် ငါးပေါင်းကြော် ကြော်ရန် ထင်းစည်းများကိုလည်း ဝယ်ပါ၏။ သို့သော် တစ်ပြားသက်သာ သက်သာ၊ သက်သာ စေတော့ ဟူသော သဘောဖြင့် လမ်းဘေး၌ ခြောက်သွေ့ ကြွေကျနေသော အုန်းလက်ကြီး တစ်လက်ကို ညနေပိုင်း ဆိုင်ခင်းရန် အလာတွင် ကောက်ခဲ့ပေသည်။ ထို အုန်းလက်ကို အခြား ထင်းကောင်းများနှင့်ဖက်၍ မီးဆိုက်လျှင် ပိုက်ဆံပေး၍ ဝယ်ရသော ထင်းကောင်းများ အကုန်သက်သာမည် ဟူသော သဘောဖြင့် အုန်းလက်ကို ထင်းဖြစ်အောင်ခုတ်ရင်း လက်ကို ခုတ်မိရှာခြင်း ဖြစ်၏။

ဓားဒဏ်ရာမှာ အတော်ပင်ပြင်းထန်၏။ အရိုးသို့ပင် ထိ၏။ သို့သော် ငါးပေါင်းကြော် အလွန်အမင်း တွင်ကျယ်နေသော အချိန်ကောင်းတွင် ဖြစ်နေသောကြောင့် မိခင်သည် ဒဏ်ရာကိုပင် နာရမှန်းမသိသလောက်ဖြစ်လျက် သွေးဆေးနှင့်သာ သိပ်ပြီးလျှင် ငါးပေါင်းကြော် ဒယ်အိုးထဲ၌ ထည့်ကာစ ငါးပေါင်းကြော်တို့မှ အမြှုပ်တဖွားဖွား ထ၍ နေသည်ကို အမြှုပ်အဖြစ်ဖြင့် မမြင် ငွေဒင်္ဂါးတွေဟုသာ မြင်လျက် တစ်ဈေးလုံး၏ ငါးပေါင်းကြော် လက်ကားကြီး ဖြစ်လျှင် ... ဟူသော စိတ်ကူးကိုသာ အတွင်သား ယဉ်လျက် ရှိပေတော့သည်။

သဲပုံစေတီကို ဒီရေတိုက်သောအခါ၌ ပြိုက်ခနဲ ပြိုရသလို ကျွန်ုပ်၏ မိခင် စိတ်ကူးယဉ်၍ ဆောက်နေရာသော လေထဲက တိုက်အိမ်ကလေးမှာ လည်း ပြားခနဲ ကျသွားရရှာ၏။ ပွဲတော်ရက်များ အတွင်းတွင် ဓားဒဏ်ရာ ကို တော်ရုံသာ ဂရုစိုက်လျက် မီးပူခံကာ ညော်ဝဝကြီး ရှုခဲ့ရသော မိခင် သည် ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် ဘဝကံကြမ္မာ ချွတ်ယွင်းခဲ့သည်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ စိတ်နှလုံး ချုံးချုံးကျ၍ မတ်တတ်နာ ဝေဒနာရှင်သဖွယ် စိတ် အားငယ်၍ သွေးအားပါ ငယ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ပွဲတော်ကြီး အပြီး သတ်၍ ရှေ့မျှော်လင့်ချက်နှင့် ဇောကို အတန်ငယ် လျှော့လိုက်သည့် ခဏ၌ အနာဝင်ကာ ငန်းဖမ်းလျက် အိပ်ရာတွင် လဲရှာသောအခြေသို့ ရောက်ရှာ လေတော့သည်။

သူ၏ မျှော်လင့်ချက် အုတ်မြစ်ဖြစ်သော ငါးပေါင်းကြော် လက်ကား ဘဝကို ငန်းဖမ်းရာမှ ယောင်ယမ်း ပြောဆိုရှာသည်ကို ယခုအထိ ကျွန်ုပ်၏ နား၌ ကြား၍နေပေသေးသည်။

“ငါ့သားကလေး ... မုန့်ပျားသလက်ကို ထမင်းလုပ်ပြီး မစားရတော့ ပါဘူးကွယ် ...၊ မေမေတို့ ချမ်းသာပါတော့မယ် ...၊ သားကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးမယ် ဟုတ်လား ...” စသည်ဖြင့် ကယောင်ကတမ်း ပြောသံများကို ကျွန်ုပ် နားလည်တတ်သောအရွယ် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မချီမဆုံ ကြားခဲ့ရပေ သည်။ ကံတရား၏ ပြောင်လှောင်ချက်ကား ပြင်းထန်လှတော့၏။

ဤကဲ့သို့ မိခင်အနာဝင်၍ ငန်းဖမ်းနေသောအခါ၌ အထည်သည် လင်မယားနှင့် ကူဖော် အဒေါ်ကြီးသည် နေ့ညမပြတ် လာ၍ စောင့်ရှောက် ရှာကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏အဘိုး ရှိရာသို့လည်း စာပေး၍ တစ်မျိုး၊ လူကြံ့နှင့် တစ်ဖုံ အကြောင်းကြားကြ၏။ သို့သော် စကားပြန်ဖော်မှ မရပေ။

မြန်မာဆေးအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ကုသကြ၏။ ဒဏ်ရာကား ခြင်ဆီကိုပင် ပေါက်သဖြင့် ဆေးမတိုးနိုင်ပေ။ နောက်ဆုံး၌ မိခင် သတိလစ်နေသောအခါ တွင် ကုလားဆရာဝန်ကို ခေါ်ကြရ၏။ ဆရာဝန်မှာ ထိုခေတ်က ငွေများများ ပေးနိုင်မှ စိတ်လိုလက်ရ ကုသကြပေရာ ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိကဲ့သို့သော မျက်နှာမဲ့တို့အား အဘယ်သို့လျှင် ဂရုတစိုက် ကုသပါမည်နည်း။ ကျေးဇူး ရှင် အထည်သည် လင်မယားတို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ငွေကြေး စိုက်ထုတ်၍

အကုန်ခံကြပါပေသည်။ သို့သော် ကုလားဆရာဝန် လိုသလောက်ကား မတတ်နိုင်ကြရှာ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အဘိုး ဦးနက်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ဦးလေး ဦးဒေါန ထံသို့ (လူမလာလိုက နေပါ။ စာရလျှင် ငွေထောက်ပါမှ မစောလှ အသက်ချမ်းသာမည်) ဟု လူတစ်ယောက်ကို စရိတ်ကုန်ခံကာ လွှတ်ပေး လိုက်ကြပါ၏။ သို့သော် ထိုစာကို အပို့သွားသူကိုပင် လိုလိုချင်ချင် လက်ခံ ၍ မတွေ့ကြဘဲ နောက်ဆုံးတွင်မှ စေတနာကား ရွေးမျှမပါ အရပ်ကဝိုင်း၍ တိုက်တွန်းကြသဖြင့် ငွေတစ်ရာ ထုတ်၍ ပေးလိုက်ပေသည်။

သို့သော် ထိုငွေတစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာသော အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏မိခင်မှာ သေငယ်စောဖြင့် မျော၍ နေပါပြီ။ ငွေတစ်ရာကို ထားဘိဦး၊ အဘိုးဦးနက်၏ စည်းစိမ်တစ်ခုလုံးကို ပုံ၍ ပေးလျှင်ပင် ကျွန်ုပ် ၏မိခင်အား သေမင်း၏ လက်မှ ပြန်၍လုရန် ခဲယဉ်းပြီဖြစ်ရကား အချိန် နှောင်းတော့ပြီ ဖြစ်၏။

ပွဲတော်ချိန်ပီပီ အခြားမြို့များသို့ ကူး၍ ဇာတ်ကနေသော ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်လည်း မိခင် အသည်းအသန်ဖြစ်သော သတင်းကို နှစ်ကြိမ်ပိုမှ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ပြန်၍လာ၏။ သို့သော် သူသည်လည်း ရောက်ချိန်နှောင်း ၍ နေလေပြီ ...။

ကုလားဆရာဝန်သည် ငွေတစ်ရာကို လက်ခံ၍ အမျိုးမျိုးသော ကု နည်းများဖြင့် ကု၏။ ဤသို့သော ကုနည်းများဖြင့်သာ ခပ်စောစောက ကုသ ပါက ကျွန်ုပ်၏ မိခင်မှာ ရေတိမ်တွင် နစ်ရရှာမည်မဟုတ်၊ ယခုမူကား ငွေ တစ်ရာကို ရယူလိုသဖြင့် လွန်နေပြီးသော ဝေဒနာရှင်ကို ဇွတ်ကုကာ ငွေ လိမ်ယူသည်ဟုသာ ကျွန်ုပ် ယူဆမိပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် အနိစ္စမရောက်မီကလေး၌ သတိအနည်းငယ် လည်၍ လာသေး၏။ သို့သတိလည်၍ လာခြင်းမှာ နောက်ဆုံး မီးတောက် ပမာ မီးသေခါနီးတွင် ထ၍တောက်သလို ဝိညာဉ်အား ဟုတ်ခနဲ ပွင့်ကန်ခြင်း ဖြစ်၏။ သတိလည်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ယဲ့ယဲ့ကလေးဖြင့် “သား ... သား လိမ်လိမ်မာမာ နေနော်၊ မင်းကြီးရင် ရွှေမန်းကျည်းတောင့်တွေကို တောင်းနော် ဟုတ်လား ...” ဟု အသံ သဲ့သဲ့ကလေးဖြင့် ပြောရှာ၏။ ကျွန်ုပ် ကား ကလေးငယ် ပီပီ ငိုယိုဖို့သာ တတ်နိုင်လေတော့သည်။ မိခင်၏

နောက်ဆုံးစကားများကား အသည်းနှလုံးတွင် ဆောက်နှင့် ထွင်းသကဲ့သို့
စွဲမြဲသွားခဲ့၏။

မိခင်သည် ထိုည သန်းခေါင်ကျော်၌ ကံတရားက ဇွတ်ဆွဲ၍ခေါ်ကာ
သေမင်း၏လက်သို့ အပ်ခြင်းကို မလွန်ဆန်သာဘဲ လိုက်ပါသွားရရှာ၏။
မိခင်၏ နောက်ဆုံးကြိုးပမ်းမှုဖြစ်သော ငါးပေါင်းကြော် ကိရိယာအားလုံးကို
ရောင်း၍ အသုဘကိစ္စကို စီစဉ်လိုက်ကြရပေသည်။ ကံဆိုးလှရှာသူမိခင်
ရေတိမ်တွင်နစ်ရသော ဤအဖြစ်အပျက်သည်ကား တတိယအကြိမ် ကံတရား
က ကျွန်ုပ်၏ နုနယ်သေးကွေး အရည်မတည်သေးသော ကလေးစိတ်ကို
ကောက်ကွေးအောင် အဓမ္မ ဖန်တီးခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ပင် ဖြစ်ခြေတော့
သည်။

ကျောင်းသားဘဝ

လောကအလယ်တွင် မျက်နှာငယ် တစ်ကောင်ကြွက် အဖြစ်ဖြင့် ငေါက်တက်
တက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသော ဤအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အသက် ၆ နှစ်ရွယ်မျှ
သာ ရှိလေသေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်မှာလည်း ကျွန်ုပ်၏မိခင် သေဆုံး
ခါစ၌ ကျွန်ုပ်အား ဂရုစိုက်သယောင် ရှိသေး၏။ သို့သော် မကြာမီပင် သူနှင့်
ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် ဖြစ်နေခဲ့သော ယိမ်းသမကို ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ယူလိုက်
တော့ပေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဖခင်ကိုလည်း ခိုကိုးရာမမြင်၊ ဆွေမျိုးဉာတိ ကျိကျိ
တက် ချမ်းသာသူတို့ ရှိပါလျက်နှင့်လည်း အဆက်အသွယ်ပြတ်ကင်း
သားချင်းပေါက်ဖော် တစ်အူထုံဆင်းလည်း ကင်းမဲ့လေရကား ကျွန်ုပ်မှာ
မြန်မာ ခိုကိုးရာမဲ့ ကလေးများ၏ ခိုလှုံရာ အရိပ်ဆာယာဖြစ်သော သာသနာ
၏ မြထီးရွက်အောက်သို့ ဝင်ရောက်ခိုလှုံရပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မြို့ကလေးရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ကျေးဇူးရှင် အထည်
သည် လင်မယားတို့က ထာဝစဉ် ကျောင်းသားအဖြစ်ဖြင့် အပ်နှင်းပေးကြ
ပေသည်။ ကျွန်ုပ်အား လက်ဦး၌ သူတို့ကပင် မွေးစားလိုကြပေးသေးသည်။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း ကလေးသူငယ် အရွယ်သာဖြစ်သောကြောင့် ကျေးဇူးရှင်များကိုပင် ဆက်လက်မှီခိုလိုသော စိတ်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ထံသို့ကား မိထွေးကို မသတိသဖြင့် လုံးဝ မကပ်လိုခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် ကျေးဇူးရှင် အထည်သည် လင်မယားတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ နောင်ရေးကို မြော်မြင်ကြသဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ပင် စာသင်၍နေစေသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် လိုသမျှသော ကျောက်သင်ပုန်း၊ ကျောက်တံ၊ သင်ပုန်းကြီးစာအုပ်၊ အဝတ်အစား၊ ဖိနပ်၊ ခမောက်များပါမကျန် အားလုံးပင် ကျေးဇူးရှင်တို့က တာဝန်ယူကြပေသည်။ ကျေးဇူးရှင်များ၏ အိမ်၌ ကျွန်ုပ် မနေဖြစ်သည့် အကြောင်းတစ်ရပ်ကား သူတို့၌ မွေးဖွားစ သမီးငယ်ကလေး ရှိနေ၏။ ထိုကလေးငယ်အား ကူဖော် အဒေါ်ကြီးက ကျေးဇူးရှင်များ ဈေးထွက်ချိန်တွင် ထိန်းသိမ်းရပေရာ၊ ကျွန်ုပ်ပါ ရှိနေလျှင် ကျွန်ုပ်အား သီးသန့် ဂရုစိုက်နိုင်မည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဟိုယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင်နှင့် ပညာစာပေ မသင်ဘဲ စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ဖြစ်နေမည်ကို စိုးကြသောကြောင့် အထိန်းအကွပ် အညှပ်ရှိရာ ဆရာတော်၏ ကျောင်းသို့ ပို့အပ်ကြခြင်းဖြစ်၏။

အားလုံး သိကြသည့်အတိုင်း “ဘုန်းကြီးကျောင်းသား အကောင်းစား၊ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား သူတောင်းစား” စသည်အားဖြင့် မခံချင်စိတ်ကြောင့် ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် သူနိုင်ငါနိုင် ကျောင်းသားဘဝ အော်ကြ ဟစ်ကြ ရသည့်တိုင် ဘုန်းကြီးကျောင်းများ၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား စင်စစ်ဘဝဖြင့် နေဖူးသော သူတိုင်းပင်လျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဆိုသည်မှာ တကယ်ပင် “ထမင်းသိုးစား ဟင်းသိုးစား” တို့ပင် ဖြစ်ကြပါပေသည်။ ထမင်းသိုး ဟင်းသိုးကို စားလျက်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် နံနက်စောစောဆိုလျှင် ၄ နာရီခွဲက ထ၍ ကပျာကသီ မျက်နှာသစ် ပြီးလျှင် အုန်းမောင်းခေါက်ရ၏။ အုန်းမောင်းခေါက်ပြီးလျှင် ဘုရားဆောင်၌ရှိသော ကြေးစည်များကို ရိုက်ကာ တစ်ကျောင်းလုံး ဝတ်တက်ကြရပေသည်။ နာရီဝက်ခန့် ဘုရားဝတ်တက်အပြီး၌ ကိုယ်တော်များ သင်္ကန်းရုံ၍ နေကြစဉ် သပိတ်များကို အသင့်ပြင်ထားရ၏။ ထို့နောက် ကိုယ်တော်များ တန်းစီ၍ ပိဏ္ဏပါတ်ဆွမ်းခံထွက်ရာ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကြေးစည်ကလေးကို လက်ကကိုင်ကာ တဒူဝေဝေ ထုရင်း သင်္ကန်းတန်းကြီးရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်

ပြေးလျက် နိဗ္ဗာန်ဆော်ရပေသည်။ မပြေးလျှင် မဖြစ်ပေ။ ကိုယ်တော်များမှာ ဆွမ်းလောင်းအိမ် စေ့ရအောင် အချိန်မီ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် သုတ်ခြေ တင်ကြရပေရာ ကိုယ်တော်များ၏ ရှေ့မှ ပြေးမှလွှားမှ ကိုယ်တော်တို့နှင့် ရင်ပေါင်တန်းမိရုံ ရှိ၏။ ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင် အရုဏ်ဆွမ်း ပြင်ဆင် ရ၏။ ကိုယ်တော်များ ဆွမ်းစားချိန်တွင် သပိတ်များကို ဆေးရ၏။ ကိုယ်တော် များ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသားများ မျှတခွဲဝေ၍ စားကြရ၏။ ပြီးလျှင် ပန်းကန်ခွက်ယောက်အိုးအင် ဆေးကြောကြပြီးနောက် စာအံကြရပေသည်။

စာအံ၍ ၁၁ နာရီ ထိုးပြီဆိုလျှင် နေ့ဆွမ်းခံသော ကိုယ်တော်များ၏ နောက်သို့ တံငါပိုက်သဖွယ် ရက်လုပ်ထားသော ကြိုးအိတ်ကလေးများ အထဲ၌ အဖုံးအံကျပါသော သတ္တုခွက်ကလေးများကို ထည့်ကာ သင့်ရာ သင့်ရာသို့ လိုက်ကြရပြန်ပေသည်။ ၁၁ နာရီ သာသာ၌ ကျောင်းသို့ ပြန် ရောက်၏။ ရောက်သောအခါ မိမိ လိုက်ရသော ကိုယ်တော်၏ သပိတ်ကို ဆွမ်းစားကျောင်းသို့ ပြေး၍ ပို့ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကိုယ်တော်သည် ကျောင်း ရေတွင်း၌ ခြေဆေး မျက်နှာသစ်၍ နေလေသည်။ ဆွမ်းစားကျောင်းသို့ သပိတ် ပို့ပြီးသောအခါ မိမိ လိုက်ရသော ကိုယ်တော်၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါ နှင့် ဖိနပ်ကို ကိုယ်တော်၏ အခန်းမှ ပြေးယူ၍ ပေးရ၏။ ဤတွင် ကိုယ်တော် သည် မျက်နှာသုတ်၍ ဖိနပ်စီးကာ ဆွမ်းစားကျောင်းသို့ ကြွလေသည်။

ဤအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများမှာ ဆွမ်းစား ကျောင်း၌ စု၍ စားပွဲခင်း၊ ဆွမ်းပြင်၊ ဖျာခင်း အလုပ်ရှုပ်ကြပြန်၏။ ကိုယ်တော် များ ဘုဉ်းပေးကြသောအခါ၌ အနီးမှ ရိုသေစွာ ဒူးတုတ်၍ နေကြရ၏။ ကိုယ်တော်များ လိုရာကို ဖြည့်ရ၏။ ကိုယ်တော်တို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးအပြီး၌ ဆွမ်းပွဲများကို ကြမ်းပြင်အနိမ့်ပိုင်းသို့ ရွှေ့ကာ အချို့ပွဲကပ်ရ၏။ ကိုယ်တော်များ အချို့ပွဲထိုင်နေကြစဉ် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆွမ်းကျန်များကို စားကြရ၏။ သို့သော် ... ဆွမ်းကျန်အနက်မှ ကျောင်းသားများ ညစာအတွက် ကြွေလုံကြီးများ ဖြင့် ဖယ်ထားရ၏။ ဟင်းကိုလည်း ညစာအတွက် လုံလောက်အောင် ကြည့် ဖယ်ထားရသေး၏။ ဤသို့ မနက်စာ ညစာ ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်ပေးရသည့်

တာဝန်မှာ ဆွမ်းစားကျောင်း ကိုယ်တော်၏ လက်ထောက် တပည့်ရင်း ကိုရင်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

နေ့လယ်စာ ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်ပြီးချိန်နှင့် ကိုယ်တော်များ အချို့ပွဲကျ ချိန်တို့မှာ အလောတော်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ထမင်းပွဲများကို အချို့ပွဲများနှင့် ရော၍ သိမ်းဆည်း ဆေးကြောရပေသည်။ မွန်းတည့်ချိန်၌ အုန်းမောင်းခေါက်ရပြန်၏။ မွန်းတည့်မှ နာရီပြန်တစ်ချက်အထိကား အားလပ် ချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကံချာတစ်တမ်း၊ တွင်းစိမ်တမ်း ကစားနည်းအမျိုး မျိုး ကစားရ၏။ သို့သော် ဆူဆူညံညံ မလုပ်ရ၊ ဤအချိန်သည် ကိုယ်တော် ကြီးများ ကျိန်းကြသောအချိန် ဖြစ်၏။ တစ်ချက်တီးလျှင် ကြေးမောင်းကို ထန်းစေ့မှုတ်နှင့် ခေါက်၍ နာရီထိုးရ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ညနေ လေးနာရီ အထိကား စာအံချိန် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်နေရသော ကျောင်း၌ ကျောင်းသား ၂၀ ခန့် ရှိ၏။ ထို ၂၀ ခန့်အနက် ဆယ်ယောက်လောက်မှာ သဒ္ဒါကြီး တက်နေကြ၏။ ကျန်ငါး ယောက်မှာ သဂြိုဟ်တက်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အငယ်ဆုံး တစ်သိုက်မှာ ကား ကိုရင်ကြီးတစ်ပါး၏ ရှေ့မှောက်၌ (ကကြီးရေက ကကြီးရေးချကာ- ကကြီးရေ လုံးကြီးတင်ကိ) စသော စာလုံးပေါင်းတို့ကို အသံကုန်ဟစ်၍ နေရ၏။ (ကကြီးရေးချ ဝစွနှစ်လုံးပေါက် ... ကား ... ဟူသော စာကြောင်း အဆုံးကို ရောက်လျှင် ကိုရင်ကြီးက သူ့လက်၌ ကိုင်ထားသော ဝါးခြမ်းပြား ကြီးဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ဗုန်းခနဲ ရိုက်၏။ ထိုဝါးခြမ်းပြား အသံကို နာခံ၍ (ကကြီးရေက) မှ (ကား) အထိ မိုးဦးက ဖားတွေလို သံပြိုင်ညီညီ အော်ကြ ရပြန်ပေသည်။ ကျောင်း၏ အခြားနေရာများမှ (အတ္တောအက္ခရာသညာတော) နှင့် (သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓမတုလံ သသဒ္ဓမ္မ ဂဏုတ္တမံ) ဟူသော အော်သံတို့သည် လည်း ဆူညံနေပေသည်။ ကျောင်းအပေါ်ထပ်၌ ဆရာတော်ထံ အဋ္ဌကထာ ဝိဘင်းစာဝါ လိုက်နေကြသော ကိုယ်တော်တို့၏ အသံများကား ဝါးလုံး ခေါင်းအတွင် ပိတုန်းဝဲသလို တဒီးဒီးသာ ကြားရ၏။ စကားလုံး မသဲကွဲ။

ညနေ သုံးနာရီခွဲလျှင် ကျောင်းဆင်း၏။ သို့သော် ကျောင်းဆင်းသည် ဟု မခေါ်၊ စာအံ ဖြုတ်သည်ဟု ခေါ်ပေသည်။ သုံးနာရီခွဲမှ လေးနာရီခွဲအထိ ကစားချိန်ရ၏။ ၄ နာရီခွဲသောအခါ ကိုယ်တော်ကြီးများ ရေချိုးသည်ကို

လက်ဆွဲ ဘုံပိုင်ဖြင့် တကြုတ်ကြုတ် ရေဆွဲပေးခြင်း၊ ကျောင်းဝင်းကို တံမြက် သိမ်းခြင်း၊ ဘုရားပန်းအိုးများ ပန်းရေလဲလှယ်ခြင်း၊ သောက်ရေအိုးများကို ရေဖြည့်ခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကိုယ်တော်များ၏ သင်းပိုင်တို့ကို တလိန်း ထိုးပေးခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်ကြပြန်၏။ သင်းပိုင် တလိန်းထိုး သည် ဆိုခြင်းမှာ သင်းပိုင်ကို ရှစ်ချိုးခေါက်၍ လိပ်ပြီးလျှင် ထိုအလိပ်ကို လက်ဆစ်မှ တံတောင်ဆစ်အထိ လက်ဖြင့် ဖိကာ လှိမ့်၍ လျှော်ဖွပ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကနုတ်များကို ကုဋီသံပုံးမှ ယူလာ၍ ဆေးကြော ရခြင်း၊ ကုဋီရှိ သန့်သက်ရေအိုးကို ရေဖြည့်၍ ဆေးသင့်က ဆေးကြောရ ခြင်း၊ ကျောင်းဝင်းရှိ ပန်းပင်များကို မြေဆွ ရေလောင်းပေါင်းသင်ခြင်း၊ ကြေးဆင်းတု ကျောက်ဆင်းတုများကို အခါကြီး ရက်ကြီး နီးပါက တိုက် ချွတ်၍ ရေသပ္ပာယ်ခြင်း စသည်အားဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတို့၏ ညနေပိုင်းအလုပ်များမှာ မနည်းပါပေ။

ငါးနာရီခွဲ ခြောက်နာရီသို့ ရောက်လျှင် ကျောင်းသားများ ညစာ စား ကြရပေသည်။ ဤအခါတွင်မှ (ထမင်းသိုးစား ဟင်းသိုးစား) ဟူသော ဘုန်းကြီး ကျောင်းသား၏ သဘာဝ ပေါ်ပေါက်လာပေတော့သည်။ နံနက်က ညစာ အတွက် ဖယ်ထားခဲ့သော ဆွမ်းကျွန်များမှာ သပိတ်ထဲသို့ အချို့က ဆွမ်း ဟင်းများကိုပါ လောင်းထည့်သဖြင့် ဟင်းစ၊ ဟင်းနုများ မလွတ်ကင်းနိုင် အောင် ရှိရပေရာ ပူပြင်းသော နွေရာသီလများ၌ ဟင်းစ၊ ပေကျံသော ဆွမ်း များမှာ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ သိုးနံ့ကလေး ချဉ်တင်တင်ပေါက် ၍ နေတတ်ပေသည်။ ထိုအသိုးနံ့ရှိသော အပိုင်းကို အသာအယာ ကြက် ယက်သလို ယက်ဖယ်၍ ထမင်းကောင်းကို ရှာ၍စားကြရ၏။ သို့သော် အသို့ လျှင် ထမင်းသိုးနှင့် ကင်းပါမည်နည်း။ ဟင်းများမှာလည်း ထိုအတူပင် ဖြစ် ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဟင်းရှိသမျှကို စုပေါင်း၍ ဟင်းလေးကျိုရ၏။ ထိုအခါ မျိုးတွင် ဟင်းသိုးတစ်ခွက် ပါရှိပါက တစ်အိုးလုံး သိုးစော် ချဉ်ဖန့်ဖန့်နံ တတ်၏။ သို့သော် ကြေးမများနိုင်။ မှိတ်၍သာ မျိုရပေသည်။

ထမင်းစား၍ ပြီးသောအခါ၌ တာဝန်တစ်ခု ကျလာပြန်၏။ ထိုတာဝန် မှာ နက်ဖြန်အရက်တက်အတွက် ဆွမ်းဟင်းအိုးကြီးကို လှူဒါန်းမည့် အိမ် သို့ လူတစ်ဖက်ခန့်ရှိသော သတ္တုအိုးကြီးကို သွား၍ပို့ရသော တာဝန်ဖြစ်

လေသည်။ ထိုဆွမ်းဟင်းမှာ နက်ဖြန်အရက်တက် ပိဏ္ဏပါတ်ဆွမ်းနှင့် စားရန် ဆွမ်းဟင်းဖြစ်လျက် မြို့ထဲ၌ အိမ်ပေါင်း ၃၀ ပြည့်အောင် ဆရာတော် ကိုယ်တိုင် လိုက်၍ ဆွမ်းဟင်းဖိတ်ထားသော ဒါယကာများက လှူကြခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းသည့် ဆွမ်းဟင်းအိုးကြီး အလှူဒါယကာ စာရင်းကို ဘုန်းကြီးကျောင်းများတွင် လက်ရေးအလှဆုံး ကိုယ်တော်က မင်နီမင်ပြာနှင့် ကနုတ်ပန်းတွေ ဝိုင်းကာ လှလှပပရေးလျက် တိုင်တစ်တိုင်တွင် မှန်ပေါင်သွင်းထားတတ်သည်ကို တွေ့ဖူးကြပေမည်။

ဤဆွမ်းဟင်းအိုးကြီးကို ပို့ရသော တာဝန်ကို ကျောင်းသားတိုင်း လုပ်ချင်ကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆွမ်းဟင်းအိုးကြီးကို သက်ဆိုင်ရာ ဒါယကာ၏အိမ်သို့ ပို့ပြီးလျှင် မြို့ထဲ ညဈေးပိုင်း၌ လည်းကောင်း၊ ပွဲလမ်းသဘင်ရှိလျှင် လည်းကောင်း အချောင်လည်ပတ်ခွင့်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ကျောင်းသို့ကား ၇ နာရီခွဲအမီ ပြန်၍ရောက်ရ၏။ ၇ နာရီခွဲလျှင် ဘုရားဝတ်တက်ရပြန်ပေသည်။ ဤညဘုရားဝတ်တက်ချိန်မှာ တစ်နာရီခွဲခန့်ကြာ၏။ ၉ နာရီ ထိုးမှပြီး၏။ မေတ္တာပို့ အမျှဝေ၍ အဆုံးတွင်မှ လူစုကွဲပေသည်။ ဤတွင် သက်ဆိုင်ရာ ကိုယ်တော်တို့အား အနင်းအနှိပ် တံတောင်ကြိတ် စသော အလုပ်ကလေးတွေ ပေါ်သေး၏။ အချို့ကိုယ်တော်များကား လရောင်ကလေးအလာတွင် လရောင် ညဝါဟုခေါ်သော နေ့ခင်းက အလွတ်ကျက်ထားသမျှကို အာဂုံရွတ်ကြလေသေးသည်။ ၁၁ နာရီခွဲခန့်ရှိမှ အသံအားလုံးငြိမ်၍ နောက်တစ်နေ့ ၄ နာရီခွဲ၌ ထကာ အုန်းမောင်းခေါက်ကြပြန်ပေသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝကို ဤကဲ့သို့ အသေးစိတ် ရေးသားမိခြင်းမှာ ယခုခေတ်၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝကို ကိုယ်ထိ လက်ရောက် သိသူနည်းပါးအံ့ ထင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်စဉ်ကို အတိအကျ နားလည်နိုင်ရန်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝကို အကြောင်းစုံ သိထားပါမှ ပိုမို၍ သဘောပေါက်နိုင်ပေလိမ့်မည်လည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပင် အသေးစိတ် ရေးသားရပေသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်မှာ လူမှန်းသိတတ်ခါစ အရွယ်မှစ၍ ၁၆ နှစ်သားအရွယ်အထိ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ထမင်းသိုးဟင်းသိုးကိုစားရင်း ကြီးပြင်းခဲ့ရပေရာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ပတ်ဝန်းကျင်သည်

လည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို စိုးမိုးပြုပြင်ခဲ့လေသေးသည်။ သို့ပြုပြင်ခဲ့သဖြင့် လည်း ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်စဉ်မှာ သာမန်လူတစ်ဦး၏ အဖြစ်စဉ်နှင့် မတူဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားခဲ့ရ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်း ပတ်ဝန်းကျင် သဘောအခြေအနေကို ရေးရ၏။

အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သော သာမန်ဘုန်းကြီးကျောင်းသား တစ်ယောက်၏ ဘဝကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်လိုက်ပါက (၁) သူတစ်ပါး ပေးလှူသမျှကို မှီကာ အသက်ဓာတ်မီးကလေး မပျက်အောင် မွေးရခြင်း။ (၂) ဆွေမတော် မျိုးမတော် သူစိမ်းတို့၏ အလယ်၌သာ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်ကာ အလိုက်တသိ နေတတ်အောင် နေရခြင်း။ (၃) သူစိမ်းအလယ်၌ နေရသဖြင့် သွေးသားမတော်စပ်သောကြောင့် သံယောဇဉ်ကင်းမဲ့ခြင်း။ (၄) သူများထက် လက်မြန်နိုင်မှ ကိုယ်ကျိုးပြီးမြောက်နိုင်သည်ကို သဘောပေါက်ခြင်း။ (၅) ဘာသာတရားကို သက်ဝင်ယုံကြည်ကာ ကိုင်းရှိုင်းသူတို့၏ အဖို့၌ နိဗ္ဗာန် တံခါးကြီး ဟင်းလင်းပွင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်သော်လည်း အချို့သူတို့၏ အဖို့၌ မူကား ဘာသာတရားနှင့် အလွန်နီးကပ်စွာ နေရသောကြောင့် ဘာသာ တရားကို ဟုန်၍သွားခြင်း စသော အချက်များကို တွေးမိကြမည်ထင်၏။ အခြားသူများ၏ အဖို့ကိုကား ကျွန်ုပ်မသိ။ ကျွန်ုပ်အဖို့ သက်သက်၌မူကား အထက်ပါ အချက်ကြီး ငါးချက်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို စိုးမိုးဖန်တီး ခဲ့ကြပေသည်ဟု ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံရစ်ခဲ့ရပေမည်။

သာသနာ၏ ထီးရိပ်ကို ခိုသူတိုင်း စိတ်နှလုံးအေးငြိမ်း ချမ်းသာမှု စိတ္တသုခကို ရကြစမြဲဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မူကား ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝဖြင့် တစ်ကောင်ကြွက် နေခဲ့ရသည့် ဆယ်နှစ် ကာလအတွင်းတွင် ဘာသာတရား နှင့် ပို၍သာ ဝေးကွာခဲ့ရသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ အပြစ်ကား ဘာသာ တရား၏ အပြစ် မဟုတ်၊ အခြားသူများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားသော ကျွန်ုပ် ၏ ဇာတိပဋိသန္ဓေ ထူးဆန်းမှု၏ အပြစ်သာလျှင် ဖြစ်ကြောင်းကို ရိုးသားစွာ ဝန်ခံပါသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝဖြင့် သူစိမ်းတို့အလယ်၌ နေခဲ့ရသည် တွင် ကျွန်ုပ်မှာ ထမင်းသိုး ဟင်းသိုးကို မရှောင်သာ၍ စားရတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ အတိတ်ကာလကို ပြန်၍မြင်မိ၏။ မုန့်ပျားသလက် ဆားဖြူးကို စားရသည့်

အတိတ်ကို မြင်၏။ ထမင်းဝဝ စားရခါနီးမှ ရေတိမ်နစ်ရရှာသော မိခင်၏ အဖြစ်ကိုလည်း ရင်ထုမနာ မြင်မိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်အပေါ်၌ စိမ်းကား ရက်စက်လှစွာသော အဘိုးဦးနက်နှင့် ဦးလေး ဦးဒေါနတို့၏ အညွှာတာ ကင်းမဲ့ပုံကိုလည်း ထင်းထင်းကြီး မြင်မိ၏။ သို့ဖြစ်လေရာ မိမိ၌ ဆင်းရဲ မွဲတေ ဖြစ်သလိုနေရ စားရလေလေ “ငါ့သား ကြီးပြင်းရင် မင့်ဘိုးဘိုးဆီကို သွားပြီး ရွှေမန်ကျည်းတောင့်တွေကို တောင်းနော် ...” ဟု လေသံ ယဲ့ယဲ့ ကလေးဖြင့် နောက်ဆုံးစကား မှာကြားသွားသော မိခင်၏ အမှာကိုလည်း ကြားယောင်လေလေ ဖြစ်လာ၏။

လူစိမ်းတို့၏ အလယ်၌ နေထိုင်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကျောင်းသား တို့၏ဘဝ ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းဆဲ လုပ်သမျှကို မနိုင်၍ ကြိတ်မှိတ်အောင့်အည်း ကာ သည်းခံရခြင်းမျိုးဖြင့် သည်းခံတတ်လာ၏။ စော်ကားမှုကို အရေထူ ၍လာ၏။ ကျောင်းသားကြီးများက ကျွန်ုပ်အား အနိုင်ကျင့်ကာ ဖခင်၏ သွေးပါသောကြောင့် “ဖက်ခွက်စား” စသည်အားဖြင့် မတရားဆိုရက်ကြ သည်ကို လက်ဦး၌ကား မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လျက် ဆဲသည့်အခါ ကလော်၍ ပင် ဆဲမိပေသည်။ ဆဲလျှင် ကျောင်းသားကြီးများက ထိပ်ကို ခေါက်၏။ ပါးကို လိမ်ဆွဲ၏။ ကိုရင်ကြီး ကြားလျှင်လည်း ဝါးခြမ်းပြားကြီးနှင့် ဆော် ပလော် တီးလေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်ုပ်သည် စော်ကားမှုကို ကြိတ်၍ အံခဲကာ ခံတတ်လာ၏။ မျိုသိပ် လျှို့ဝှက်သော အတတ်ကို တတ်လာခဲ့၏။ ရင်ထဲ၌ “အေးပေါ့ကွာ ... မင်းတို့ နိုင်တုန်း တော့ မိုးကောင်းလိုက်ကြဦးပေါ့၊ ငါနိုင်တဲ့အကွက်ကို နင်းမိရင်တော့ဖြင့် ခါးစည်းပြီးတော့သာ ခံကြပေတော့ကွာ” ဟု ရွက်အုပ်သီး အုံပုန်းကြိတ်၍ အမုန်းကြီး မုန်းသည့်အတိုင်း မျက်နှာတွင်ကား စိတ်ဆိုးသော အမူအရာ စိုးစဉ်းမျှ မပေါ်စေဘဲ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် သွားကိုဖြိုးရင်း “အစ်ကိုကလည်းဗျာ ... ညီလေးကို ချစ်ရင် ဒီလိုမခေါ်ပါနဲ့ဗျာ” ဟု လေချိုသွေးကာ ပြောတတ် လာ၏။ လေချိုသွေးဖန် များသောအခါ သံတိုင် သံခဲ မဟုတ်က ဘယ်သူမျှ မခံနိုင်ကြောင်းကို လက်တွေ့ သိလာ၏။ သူတစ်ပါး၏ အလိုက်ကိုသိခြင်း အားဖြင့် ကိုယ်လိုရာသို့ ရောက်နိုင်ကြောင်းကို နားလည်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ပင် နှစ်နှစ်ခန့်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်မှာ စော်ကားမော်ကားသူ ကျောင်းသားကြီး

များကပင်လျှင် “ငကောင်း ... ငကောင်း” နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ခေါ်လျက် ညအချိန်ပွဲသို့ ကျောင်းမှ ခိုးထွက်ကြလျှင်ပင် ကျောင်းဝင်းအမြင့်ကြီးကို ကျွန်တော့်အား ကျောပိုး၍ ထမ်းထွက်ကြသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

သူတို့က ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ သံယောဇဉ်ဖြစ်လာကြသော်လည်း ကျွန်ုပ် မှာကား အတွင်းကျိတ် မာနရှိသူဖြစ်ရာ သူတို့၏အပေါ်၌ သံယောဇဉ်ဟူ၍ လုံးဝမရှိပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ တောကျောင်းများက ကထိန်ခင်း ဖိတ်၍သွားရာ ၌ အခြားကျောင်းသားများ ပါ၍သွားလျှင် ကျွန်ုပ်အတွက် မုန့်ပဲသရေစာ ကလေးများကို မစားရက် မသောက်ရက် ယူလာတတ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သွားရ သော အခေါက်များတွင်ကား ကျွန်ုပ်မစားနိုင်၍ ကျန်သော မုန့်များကိုသာ သူတို့အား ပေး၏။ ကျွန်ုပ်နှစ်သက်သော လမုန့်၊ အံစာမုန့်တို့ကိုမူ သင်းတို့ အရိပ်မျှပင် မမြင်ရပေ။ ကျက်သရေခန်းရှိ သင်္ကြန်အိုးများ အောက်၌ ဝှက် ထားကာ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ စားခဲ့၏။ ဤကား ကျွန်ုပ်တွင် တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ဝင်၍ လာခဲ့သော ဥပမာကို သိသာရုံ ဖော်ပြခြင်းဖြစ် ပေသည်။

သူများထက် လက်မြန်မှ ကိုယ်ကျိုးပြည့်စုံသည် ဟူသော သဘော ကိုလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ပင် ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်ခဲ့လေသည်။ ထမင်း ဝိုင်းတွင် လက်ဦးသူက ကြက်သားတုံး အကြီးဆုံးကိုရသော သဘာဝကို လူတိုင်းသိပြီးဖြစ်၍ အထူးဖော်ပြဖွယ် မလိုတော့ပေ။ ဤအသိုင်းအဝန်းမျိုး၌ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ ကျွန်ုပ်သည် အခွင့်အလမ်းကို ကြွက်ခုတ်မည့် ကြောင် ကဲ့သို့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး စောင့်တတ်လာ၏။ အခွင့်အလမ်းပေါ်အောင် အမြဲ သတိထားသော အကျင့်ဖြစ်လာ၏။ အခွင့်အလမ်းမပေါ်လျှင် ပေါ်အောင် လည်း ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်တတ်လာခဲ့၏။

ဘာသာတရားနှင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ် ဝေးကွာသည်ထက် ဝေးကွာသွား ခြင်းမှာကား ဘာသာတရား၏ အပြစ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ အပြစ် လုံးဝ မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ အဇ္ဈတ္တဇာတိ ပင်ကိုစိတ်၏ ချို့ယွင်းမှုဟု ဝန်ခံပါသည်။ လက်ဖက်ကိုကြိုက်သူ အများကြီးရှိ၏။ သို့သော် လက်ဖက်ကို မြင်ရုံနှင့် အော့အန်သူ တစ်ဦးတလေလည်းရှိ၏။ ထို့နည်းတူ ဘာသာတရားနှင့် နီးစပ် လျှင် စိတ်ထားပိုမို သိမ်မွေ့နှူးညံ့လာကြရသည်သာ များကြသော်လည်း

ကျွန်ုပ်အဖို့၌ကား ဘာသာတရား၏ အဆုံးအမတို့ကို အားလုံးနားလည်ပါလျက် သဘာပေါက်ပါလျက်နှင့်ပင် တထစ်ချ ယုံကြည်ခြင်းမရှိပါပေ။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို နားလည်ရန်မှာ လက်ဖက်ကို မြင်ရုံနှင့် အော့အန်သူ၏ စိတ်ကို နားလည်ရန်ထက် ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည် ထင်၏။ ကျေးကုလား ၁၆ ပြည်ထောင်ကို သတ်ဖြတ်၍ သာသနာပြုသော ပုံဝတ္ထုကို ဖတ်မိသောအခါက ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ ပို၍ ဘာသာနှင့် ဝေးခဲ့လေသည်။ ဘာသာ၏ အရိပ်ကို ခို၍ အသက်သွေးခဲ တည်မြဲနေရပါလျက်နှင့်ပင် ဘာသာနှင့် ကျွန်ုပ်စိတ် မဝင်ဆုံခြင်းမှာ ရှေးဝိပါကဟု ဆိုထိုက်ပါပေတော့သည်။

ရှိစေတော့ ...။

ထိုသို့အားဖြင့် သူတစ်ပါး၏ဒါန၌ မှီခိုကြီးပြင်းရသည်ကို စက်ဆုပ်ခြင်း၊ ပရိယာယ်ဆောင်တတ်ခြင်း၊ သံယောဇဉ်ကင်းမဲ့၍ တစ်ကိုယ်ကောင်းသာ ကြံစည်ခြင်း၊ အခွင့်အလမ်းပေါ်သမျှကို ဖမ်းယူတတ်ခြင်း၊ ဘာသာတခြား စိတ်တခြား ဖြစ်နေခြင်း စသော အခြေခံ ငါးချက်ဖြင့် တည်ဆောက်၍လာခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဗိမာန် အဆောက်အဦမှာ မည်သို့မည်ပုံ နေမည်ကို ပြောဖွယ်မလိုတော့။ အကယ်၍သာ ပရိယာယ်ဆောင်တတ်ခြင်း တည်းဟူသော အရေကိုခြုံမထားပါက ကျွန်ုပ်မှာ ကျောင်းသားကြီးတို့ ဝိုင်း၍ ခေါက်သဖြင့် ထိပ်ပေါက်ကာ စောစောစီးစီး ဘဝအဆုံးသတ်ရဖို့သာ ရှိချိမ့်မည်။ ယခုသော်ကား ဟန်ဆောင်ခြင်း ပရိယာယ်အရေကို လုံခြုံအောင် ခြုံတတ်သောကြောင့် အသက် ၃၈ နှစ်အထိပင် ကြီးပြင်းကာ သူဌေးကြီး ဦးကံကောင်း ဟူ၍ ထင်ရှားခြင်း အထွတ်အထိပ်၊ ကြွယ်ဝမှု ခေါင်ဖူးသို့ ရောက်ခဲ့ရပေသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကို လှည့်စားခဲ့သော ကံတရားသည် ကျွန်ုပ်အား တိမ်ညွန့်သို့ မြောက်ပင့်ပြီးကာမှ မြေပြင်သို့ ချကာ ခြေနှင့်နင်းသလို ဆယ်သိန်းကြွယ်ဝ ဂုဏ်ဒြပ်ကြီးလှသော အခြေကို ပို့ဆောင်ပြီးကာမှ တစ်ဖန်မတန်သေးဘဲ ယခုမူ ကြီးစင်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပို့လိုက်ပြန်ချေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဓာတ်ကို အကြောင်းပြုခိုင်လုံစေရန် အံ့ကျင်းဖွဲ့၍ ရေးသားနေရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်စဉ်ကား ရှည်လျားသထက် ရှည်လျားနေပေပြီ။ သို့သော် ကြီးစင်သို့တက်ရန် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ

လိုသေးသော ကျွန်ုပ်အဖို့၌ တစ်နေ့တစ်နေ့တွင် ရေချိုး ထမင်းစား လမ်း
လျှောက်ရင်း အခြားအလုပ်မရှိ ပျင်းရိဖွယ်အတိ ဖြစ်နေ၏။ အလုပ်ရှိလျှင်
ပျင်းရိ၍ အလုပ်မရှိမှ အလုပ်ရှာ၍ လုပ်လိုသော လူ့သဘာဝအတိုင်း သေ
ရက်ကို စောင့်ရင်း ကြိုးတိုက်၌ အငြိမ်းစားနေရသည်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဤ
ဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်း ရေးသောအလုပ်ကို သေချာကျနစွာ လုပ်လိုပေသည်။ ဤ
အလုပ်ကား ဘဝသက်တမ်းတွင် နောက်ဆုံးအလုပ်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

အထက်၌ ကျွန်ုပ် ရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသားဘဝဖြင့် ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် နေထိုင်ခဲ့ရ၏။ သို့နေထိုင်စဉ်၌
ကျွန်ုပ်သည် အသက်အရွယ် တဖြည်းဖြည်း ကြီးရင့်၍ လူလားမြောက်၍
လာလေလေ ကိုယ့်အခြေ ကိုယ့်အဖြစ်စဉ် ကိုယ့်ဘဝကို တွေးတောဆင်ခြင်
တတ်လေလေ ဖြစ်လာ၏။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို စဉ်းစားလိုက်တိုင်းပင်လည်း
သွားလေသူ ကျေးဇူးရှင်မိခင် ကံဆိုးမကြီး၏ ဆိုးရွားလှသောအဖြစ်ကို အမြဲ
စဉ်းစားမိ၏။ “ငါ့သား ကြီးပြင်းရင် မင်းဘိုးဘိုးဆီကို သွားပြီး ရွှေမန်ကျည်း
တောင့်တွေကို တောင်းနော် ...” ဟူသော မိခင်၏ အမှာစကားကိုလည်း
အမြဲ ကြားယောင်မိ၏။ အထူးသဖြင့်ကား ကျွန်ုပ်မမေ့နိုင်သော အဖြစ်အပျက်
ကြီး သုံးရပ်တို့မှာ စေ့စေ့တွေးလျှင် ရေးရေးမဟုတ်၊ မျက်ဝါးတပ်အပ် လက်ငင်း
ကြုံတွေ့ နေရဘိသကဲ့သို့ ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်လာကြပေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကြီး သုံးရပ်တို့၏ အစွဲသည် စိတ်နှလုံးဝယ် သဲသဲ
မဲမဲ မြဲမြဲကြီး ခိုင်၍နေရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ ပတ်ဝန်းကျင်ဖန်တီးမှု
ငါးမျိုးတို့ ထပ်ဆင့်ကာလောင်း၍ လာပြန်သောအခါတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ရည်ရွယ်
ချက် သုံးခုတို့ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်ပေတော့သည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက်တို့သည်
ကား ဘွားခနဲ ရုတ်တရက် ရေငုပ်သူပေါ်သလို ပေါ်လာသော ရည်ရွယ်ချက်
တို့ မဟုတ်။ ကိုယ့်ဘဝ အဖြစ်သနစ်ကို တွေးရင်းတွေးရင်းက စိတ်၌ ပဋိ
သန္ဓေတည်ကာ တဖြည်းဖြည်း ရင့်မာလျက် သရုပ်သဏ္ဍာန်ပေါ်ကာ နှလုံး
သားတွင် ဖွားမြင်မြောက်၍လာကြသော ရည်ရွယ်ချက်တို့ပင် ဖြစ်ကြ၏။
ထိုရည်ရွယ်ချက်များကို မည်သည့်အရွယ်သို့ ရောက်မှ ကျွန်ုပ် လက်ဆုပ်
လက်ကိုင် အပိုင်ရရှိခဲ့သည် ဟူ၍ကား ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် တပ်အပ်သေချာ
မသိပေ။ (စိတ်၌ ပဋိသန္ဓေတည်သည်) ဟူသော စကားလုံးကို ကျွန်ုပ် သုံးစွဲ

ခဲ့သည့်အတိုင်း အကယ့်ပဋိသန္ဓေတည်ရာ၌ ကလလရေကြည်မှ အမြှုပ်-
 သားတစ်-ခက်မငါးဖြာ ပေါ်လာကြရသလို ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်တို့မှာ
 လည်း မည်သည်က အရင်ပေါ်သည်၊ မည်သည့်အချက်က နောက်မှပေါ်
 သည် မသိလိုက်မိ။ တဖြည်းဖြည်း တရေးရေးနှင့် အမြေးကလေးလို မှေး၍
 လာပြီးမှ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်စဉ်းစားတိုင်း ထိုအမြေးပါးကလေးမှာ ထူ
 သထက် ထူလာတော့ကာ အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်သို့တိုင်သော အခါ၌ကား
 ထိုရည်ရွယ်ချက်သုံးခုတို့သည် ကျောက်စိုင်ကျောက်ခဲပမာ စွဲမြဲစွာ တည်တံ့
 နေကြသည့်အဖြစ်ကို သတိပြုမိလေတော့သည်။

ပထမရည်ရွယ်ချက်မှာကား ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် ကျွန်ုပ်အား အင်္ဂလိပ်
 စာကို သင်စေချင်၏။ သင်စေချင်ကြောင်းကိုလည်း ငါးပေါင်းကြော် ဒယ်အိုး
 ကလေးတစ်လုံး ကိုယ်ပိုင်ရှိလာသည့် မသေမိကလေး၌ပင် မျှော်လင့်ခြင်း
 ကြီးစွာ ပြောဆိုရှာပေသည်။ သားကို သူနှင့်တူ လူတန်းစေအောင် ပစ္စည်း
 အား မတတ်နိုင်၍ ပညာတည်းဟူသော ခွန်အားကို ပေးခဲ့ချင်သော ရည်ရွယ်
 ချက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ကံဆိုးလှရှာသော မိခင်ကြီး၌ ခိုင်မြဲစွာရှိခဲ့၏။

ထိုခေတ်အခါမှာကား အင်္ဂလိပ်စာ ဆယ်တန်းတတ်မြောက်သူတို့
 မြို့အုပ်စစ်ကဲဖြစ်လျက် ဘုရားထူး ခံကြရသောခေတ်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏မိခင်
 သည် ကျွန်ုပ်အား ပညာကို ပေးခြင်းအားဖြင့် ပညာ၏ တန်ခိုးနောက်မှာ
 လိုက်လာမည်ဖြစ်သော ရာထူးအာဏာ ဂုဏ်သိက္ခာတို့ကိုပါ မြော်မြင်၍
 ရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် မိခင်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို တွေးလိုက်
 တိုင်း မိခင်၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပိုင်ရည်ရွယ်ချက်အဖြစ်
 သို့ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆယ်
 နှစ်သားအရွယ် ထမင်းသိုး ဟင်းသိုးကိုစား၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ
 ဖြင့် အုန်းမောင်းခေါက် ကြေးစည်ရိုက်ကာ ကုဋီကို ဆေးကြောနေစဉ်က
 ပင်လျှင် “အင်္ဂလိပ်စာကို ငါသင်မယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာကို ငါသင်မယ်၊ ခုနစ်တန်း
 စာမေးပွဲကို ငါဝင်ဖြေမယ်၊ စကောလားရှစ် ရအောင် ကြိုးစားမယ်” စသည်
 ဖြင့် အတွင်းကျိတ် တနဲ့နဲ့တွေးကာ နေရာမှ အင်္ဂလိပ်စာသင်နိုင်မည့် လမ်းစ
 ကို ရှာမှန်းမသိ ရှာ၏။ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်၍ ကျွန်ုပ်တို့မြို့၌ အစိုးရကမ္ဘာ
 သော အလယ်တန်းကျောင်းကလေးတွင် ပညာသင်နိုင်သူ ဆွမ်းအိုးကြီး

ဒါယကာ ဒါယိကာမများ၏ သားသမီးများကို ခိုပျံ့ကလေးများ လုပ်ပေးခြင်း၊ စွန့်လုပ်ပေးခြင်း၊ မှန်စာတိုက်ပေးခြင်း၊ လက်သမားဆရာတစ်ဦးကို ကပ်၍ ဂျင်ကလေးများ ပွတ်တိုက်ပေးခြင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ သီတင်းလပြည့်တွင်လာ၍ ဘိလပ်ရည် လှူကြသောအခါ ဘိလပ်ရည်ပုလင်းကွဲလျှင် ရတတ်သော ဘူးဆို့ဖန်ဂေါ်လီကလေးများကို စု၍ပေးခြင်းအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားကလေးများကို အလွမ်းသင့်အောင်ပေါင်းကာ အေ-ဘီ-စီ-ဒီ ကို ရေးကူးကျက်မှတ်ခြင်း၊ စာအုပ်ဟောင်းကလေးများကို တောင်း၍ လေ့လာခြင်း စသည်ဖြင့် အစပျိုးခဲ့၏။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ် သဂြိုဟ် ကိုးပိုင်း ကျွတ်၍ စီအေတီ ကက် ကြောင်၊ ဘီအေတီ ဘက် လင်းနို့ ဟူသော အဆင့်အတန်းကို ကျွန်ုပ်ရောက်ခဲ့သည်တွင် ကံကောင်း၊ ဘုန်းကောင်း ထောက်မသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာကောင်းကို မှီခိုခဲ့ရပေသည်။

ဆရာကောင်းပေါ်၍ လာရသည်မှာကား အခြားနည်းဖြင့် မဟုတ်။ ကျွန်ုပ် အမြဲ ပြုစုရသော ဦးပဉ္စင်း၏ ပီယလက်ဖွဲ့တန်ခိုးကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ဆန်းသည်ဟု ထင်ကြမည်။ ဆန်းလည်း ဆန်းပါပေသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ် အမြဲ ပြုစုရသော ဦးပဉ္စင်းသည် အင်းအိုင်ခါးလှည့် လက်ဖွဲ့ မန္တရားကို အလွန်ဝါသနာပါ၏။ ထို့ကြောင့် မြို့ထဲက အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား လူပျိုပေါက်စတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဈေးထဲမှ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် စွဲချင်သော ကုန်စုံသည်၊ ငါးခြောက်ငါးခြမ်းသည်၊ ကုန်သေးသည်တို့သည် လည်းကောင်း အကြောင်းကို သိသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဦးပဉ္စင်းကလေးကို ပီယလက်ဖွဲ့၊ ဈေးခေါ်လက်ဖွဲ့ ထိုးပေးပါရန် ကပ်၍ နားပူတတ်ကြလေသည်။ ဦးပဉ္စင်း၏ ပညာစွမ်းကို လက်ဦး လူသိနည်းပါးစဉ်ကမူ ဘာမျှ အရေးမကြီးသေး။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဦးပဉ္စင်း၏ ပီယလက်ဖွဲ့၊ ဈေးခေါ်လက်ဖွဲ့များ စွမ်းသည် ဟူသော သတင်းစကား ပြန့်ပွားလာသောအခါတွင် ဦးပဉ္စင်းကလေး၏ အခန်းသို့ ဈေးသည် အဒေါ်ကြီးများနှင့် လူပျိုကာလ သားများ အဝင်အထွက် အလွန်တရာ များပြားလာခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ဖြစ်လာရာတွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ရိပ်မိ သိရှိသွားပေရာ ဆရာတော်ကြီးမှာ စည်းကမ်းဥပဒေ တင်းကျပ်လှသော ကိုယ်တော်ကြီးဖြစ်သဖြင့် (ကျောင်းရှိ ပဉ္စင်းပျိုများသည် အရပ်သူအရပ်သား